

ענף ל'

*א) ואחר שנתבאר בחי' התיקון בדרך קצרה, נחזור לבאר כסדר המדרגות הנ"ל שהם: אב"א, ואחור בפנים, ופנים באחור, ופב"פ. הנה טרם שהיה שום תיקון כלל בכל האצילות אפי' בעתיק יומין, הנה בצאת האורות של או"א ונכנסו בתוך הכלים שלהם בהיותן עדיין בסוד נקודים כנ"ל, היו אב"א. לפי שהנה נודע כי או"א עומדין בב' צדדי א"א, זה בחסד שלו וזה בגבורה, ובהיות או"א פב"פ אז אור הפנים של א"א יורד ונמשך ביושר באמצע, בין פני אבא לפני אמא, ומאיר בפני שניהם.

ב) והנה בהיותם עדיין בסוד נקודה בלתי תיקון, כבר נתבאר אצלינו שזה גרם שבירת הכלים, לפי שכאשר לא היה עדיין שום תיקון היה האור בא בלתי מסכים, והנה הם אורות גדולים ובלתי מסכים, ואז אין הכלים יכולים לקבלו ומתבטלים. ואחר התיקון בא האור ממועט דרך מסכים, ויכולים הכלים תחתונים לסבול ג"כ. והנה כאשר עדיין לא היה שום תיקון אפילו בע"י, היה אור גדול ורב בלתי מסכים, ועי"כ אם היו או"א פב"פ הנה בהמשך אור פני א"א ביניהם כנ"ל דרך החזה שלו, לא היו יכולין לקבלו כלל, לפי שבחי' הפנים הם יותר זכים ובהירים ודקים מהאחוריים והיה האור מובלע ונכנס בהם מאוד, והיה בלתי אפשר שיהיו יכולין לקבלו, והיו נשברים ונופלים גם הם למטה במקרה זו"ן, והיתה בהם מיתה ממש ח"ו, וע"כ נשאר אב"א.

ג) ואז, בהמשך פני אור א"א דרך החזה שלו, ונמשך ונכנס בין ב' האחוריים דאו"א, אשר הם עבים וגסים מאוד יותר מבחי' הפנים, ואז אין האור ההוא נבלע ונכנס בהם מאוד, כי הוא רוחניות בתכלית והם חשוכים וגסים, לכן אינו נכנס בהם רק אור מועט ויכולין לקבלו.

ד) ולכן עמדו בתחלה או"א אב"א, ובזה לא מתו כשאר מלכים שמתו ממש

וירדו לעולם הבריאה. אמנם האחוריים שלהם אותן אשר לא יכלו לקבל אור עליון אפילו בהיותן בסוד אב"א נתבטלו, והכלים שלהם של בחי' האחוריים ההם ירדו למטה ונשארו בעולם האצילות, במקום שהיתה נוקבא דז"א בבחי' הכלי של הנקודה שלה, כנודע וכמבואר שכל היוד כלים יצאו קודם שיצאו האורות. ועי' לעיל אימתי נשברו האחוריים דאו"א כי שם נתבאר באורך.

ה) והנה כאשר ירדו אלו האחוריים ירדו אחורי אבא כלולים מי"ם ואחורי אמא כלולים מי"ם ג"כ, ואחורי אבא ירדו ונפלו ועמדו נגד הפנים של נוקבא דז"א ואחורי אמא ירדו גם הם ונפלו ועמדו נגד האחוריים של נוקבא דז"א, והיא נשארת עומדת באמצעיתא, אלו באחור ואלו בפנים, ונשארו או"א אב"א.

ו) ונמצא כי הכלים של מלכים דזו"ן כאשר נשברו, מתו ממש ונפלו לעולם הבריאה במקום הקליפות, אשר היא בחי' המות, כנודע בסוד בלע המות לנצח וגו' שהם הקליפ'. אבל אחוריים דאו"א נקרא ירידה מגדולתם לבד, כי נפלו ממדרגתן העליונה שהיו באחורי או"א והיה למטה במקום נוקבא דז"א באצי'. באופן, כי מתחלה היו האחוריים האלו נקרא מלכים ממש וברדתן למטה נעשו שרים, וזה סוד הפסוק, כי יאמר הלא שרי יחדיו (כולם) מלכים, כי השרים האלו שהם נקראו שרים בהיותם למטה במקום נוקבא דז"א, הנה בתחלה בהיותם למעלה היו מלכים, וכמ"ש בע"ה, כי מאלו האחוריים נתקנו ונעשו בחי' יעקב ולאה. ונוקבא דז"א נקרא רחל והוא נקרא ישראל. והנה שרה היא רחל, ושרי אשת אברם היא בלאה. וז"ס הלא שרי, כי אותיות הל"א אותיות לאה, כי מן השרים האלה נעשית לאה כמ"ש למטה בע"ה ענין מציאותן היטב.

ז) והנה כאשר התחיל ע"י להתתקן תחלת כולם, כי הוא הראש העליון שבג' רישין הנזכר בריש אדר"ז, אשר שלשתן אלו כלולין בנקודה א' של אלו יוד נקודות כנ"ל, ונודע כי כשנתקן נעשה פרצוף גמור בי"ם. והנה כשהתחיל

פנים מאירות

הזה, שכל שחסר בחי' נה"י בכלים נמצא שחסר לו בחי' ג"ר דאורות, כי אור דחג"ת מתישבים בראש בחב"ד ואור דנה"י בתוך, והסוף ריקן בלי אור, ונמצא הראש בבחי' אור דחג"ת וחסר לו אור דחב"ד, כמ"ש באורך בענה"ק. והיא הסיבה שלא הגיע תיקון קוים לז"ת וע"כ נשברו כנודע.

ז) והנה כאשר התחיל עתיק יומין להתתקן וכו' נעשה פרצוף גמור בי"ם וכו': כבר נתבאר בענה"ק, שכל עיקר הקלקול שהיה בכ"ן הוא מפני התחלקות כל מדרגה לשתים. וע"כ נמצא ראש א' דב"ן שהוא מתחיל מאח"פ דעליון, וע"כ אינו מאיר רק בראש ותוך וחסר נה"י, עש"ה. וכבר ידעת הכלל

להתתקן עתיק יומין ונעשה לו בחי' הראש שבו, הנה הג"ר שבו נתקנו תחלה ביחד, כח"ב שבו, שהן כללות רישא דעתיק, אשר לבחי' זו הראש, קראוהו באדר"ז רישא עלאה דלא אתיידע. פי', כי הנה בחי' פרצוף עתיק הג"ר דיליה אינן מתלבשים ומתעלמים כלל תוך א"א, ונשארו בגלוי כי איננו יכול להשיגו ולהלבישו, ולכן זה הראש נקרא רדל"א. אמנם ז"ת שבו שהם סוד ז' ימים אלו, הם מתלבשים תוך א"א כנודע, כי יש לו בהם קצת השגה, ולבחי' אלו הז"ת שלו, הם הנקראים עתיק יומין, ר"ל עתיק של בחי' ז"ת הנקרא ז' ימי קדם, כנודע, ובהם יש קצת השגה וידיעה.

פנים מאירות

הם בחי' נקודה א' דכתר מג"ר דנקודים, אמנם נקודה הא' נחצית לשנים, דהיינו מכח שורש הבין שכל מדרגה נחלקת לשתיים מעינים ולמעלה ואח"פ. ונוסף עוד כאן אשר מצד מ"ה החדש עלה המ"נ מבי"ע אל חצי הנקודה הראשונה ויצא שם כתר דמ"ה בפרצוף שלם של ע"ס ברת"ס, כי מחצי הנקודה העליונה נעשתה מדרגה שלימה ראש וגוף שנק' רדל"א. ואח"כ יצא ע"ב דמ"ה מפה דראש הזה ג"כ במדרגה שלימה רת"ס והוא הנק' א"א, ונמצא מלביש מפה דרדל"א ולמטה על ז"ת חג"ת נה"י שלו.

וזה אמרו ונק' באדר"ז רדל"א פי' כי הנה פרצוף עתיק הג"ר דיליה אינם מתלבשים ומתעלמים כלל תוך א"א ונשארו בגלוי, כי איננו יכול להשיגו ולהלבישו עכ"ל. פירוש, דאע"פ שהם מדרגה אחת ואין כאן בחי' עליון ותחתון לומר בו שהתחתון לא יוכל להלביש ג"ר דעליון, שהרי שניהם בחי' נקודה א' דג"ר דנקודים, ועכ"ז נעשה בחצי נקודה העליונה בחי' רדל"א שה"ס ג"ר דעתיק אשר א"א אינו יכול להלבישו. והנה בזה ודאי שיש חידוש גדול כלפי שאר בחי' עליון ותחתון ומשום זה יצא בשם רדל"א, והבן.

ונתבאר שם, דכל התיקון של מ"ה החדש, הוא משום שעלו המ"ן אל הכתר שה"ס הגלגלתא והמצח, וע"כ יצא האור דרך המצח דעליון. ונמצא שאין כאן חילוק מדרגות כמו בבין המתחלק על מעינים ולמעלה ואח"פ. ולפיכך, יוצאים כאן הראש תוך סוף בשלימות ומרויחים הכלים דנה"י את האור שלהם, והכלים דראש את אור החב"ד וג"ר השייך להם כי זה תלוי בזה כנ"ל.

וזה אמרו, ונודע כי כשנתקן נעשה פרצוף גמור של יוד ספירות, עכ"ל. דהיינו לאפוקי מראש הא' דבין שהיה חסר נה"י דכלים וג"ר דאורות, משום שיצא אור הזווג דרך נקבי עינים, אמנם עתה כשעלו המ"ן עד הגלגלתא והמצח נמצא ברת"ס בשלימות, שהם: ג"ר וחב"ד בראש וחג"ת נה"י בתוך סוף.

רישא עילאה דלא אתידע פי' וכו' אינם מתלבשים ומתעלמים כלל תוך א"א וכו': אין להקשות הרי כל הראשים דכלהו פרצופים נשארים בגלוי ואינם מתלבשים בתחתון כנודע, וא"כ במה נשתנה ראש דעתיק מכלהו פרצופין שיהיה נק' משום זה רישא עילאה דלא אתידע. והתשובה היא, כי כונתו בכאן שהרי באמת אין עתיק וא"א נבחנים לב' פרצופין עליון ותחתון, כי שניהם

ח) והנה אחר שנתקן רישא דע"י כנ"ל, נתמעט האור קצת ע"י רישא דעתיק, שנתקן ונעשה פרצוף, ועובר אור העליון דרך המסכים ההם. ועתה יש באבא כח לקבל אור העליון אפי' דרך הפנים שלו, לפי שהוא זכר והוא רחמים, אבל אמא שהיא נוקבא דינין, עדיין אין בה כח לקבל אור עליון דרך הפנים שלה, אלא באחור. ולכן החזיר אז אבא פניו במקום חזה דא"א והיה מקבל אור העליון דרך פנים ואמא נשארה כמו שהיתה תחלה, ונמצא עתה עומדים או"א פנים ואחור שהיא מדרגה הג', וחסר מהם מדרגה ב' של אחור בפנים, ותכף עלו במדרגת מעלת הג' שהיא פנים באחור.

פנים מאירות

עתה כשעלה המ"ן לפרצוף גלגלתא ומצח ויצא פרצוף עתיק לכדו בפרצוף שלם רת"ס, כי המדרגות כבר אין להם ענין להתחלק. וע"כ גם אבא יצא בפרצוף שלם של רת"ס והשיג נה"י דכלים וג"ר דאורות.

וזה אמרו ועתה יש באבא כח לקבל אור העליון אפי' דרך הפנים שלו. כי המסכים דמ"ן נתקנו בגלגלתא ומצח, וממילא יוצא האור ההוא דרך המצח במדרגה שלימה רת"ס, ומגיעים האורות עד סוף דאבא, וכן הג"ר מגיעים בראש דאבא, שהם נקראים דרך הפנים.

אבל אמא שהיא נוק' דינין עדיין אין בה כח וכו': כי אמא היא ס"ג, נוק' דע"ב שהוא אבא, וע"כ בהתקן עתיק ברת"ס יצא אז הע"ב לחוץ ג"כ במדרגה שלימה ברת"ס ונשלמו נה"י שלו ויכול לקבל האור דרך הפנים. משא"כ אמא שהיא ס"ג עדיין לא יצאה אז מדרגתה לחוץ ונה"י שלה עדיין לא נשלמו.

וזה אמרו, אבל אמא שהיא נוק'. פירוש, שהיא נוק' דאבא, דהיינו ס"ג, ע"כ עדיין אין בה כח לקבל אור עליון דרך הפנים שלה, רוצה לומר בג"ר שלה, כי נה"י שלה עדיין לא נשלמו מפני שס"ג עדיין לא יצא לחוץ. ודע, שמה שאומר שאבא נשלם תיכף בהתקן

ח) נתמעט האור וכו' דעתיק שנתקן ונעשה פרצוף ועובר אור העליון דרך המסכים וכו': פירוש, שע"י עליית מ"ן לראש הא' שנתחדש במ"ה החדש, הרי שנתקנה חצי נקודה הא' דנקודים במסך, כנ"ל וכמ"ש בענף הקודם (אות ט') בד"ה והענין כי תחלה וכו' עש"ה. אשר מסבת עליית המ"ן לכתר, יצא א"א ואו"א עילאין לבר מג"ר דנקודים, וע"כ כל הג"ר הללו לקחם עתיק, להיות שנתקן בעצמו לפרצוף שלם מראש וגוף, וע"כ ד' המדרגות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שלו היוצאים מהויה הפנימית דכתר דמ"ה שה"ס עתיק, נמצאים אשר פרצוף ע"ב יוצא בא"א וס"ג באו"א ומ"ה וב"ן דמ"ה בזו"ן, כמ"ש בע"ה במקומו.

וזה אמרו, שאחר שנתקן רישא דע"י נתמעט האור ע"י רישא דעתיק שנתקן ונעשה פרצוף ועובר אור העליון דרך המסכים ההם, ועתה יש באבא כח לקבל אור העליון דרך הפנים שלו, וכו' עכ"ל. כי מקודם זה בב"ן לא היה אבא יכול לקבל אור העליון דרך הפנים שלו דהיינו בכלים דג"ר שנק' פנים, משום שהאור יצא דרך עינים ואין לו לאבא רק בחי' אח"פ דכתר, והיה משום זה חסר נה"י דכלים וג"ר דאורות, כנ"ל וע"י בענף ט"ו בפמ"ס. משא"כ

ט) וטעם הדבר הוא, לפי שכיון שהח"ב שבראש עתיק יומין שניהם נתקנו יחד, וכלל לא הקדים זה לזה, לכן גם או"א שהם בחי' חו"ב כנודע היה בהם ב' תיקונים ביחד, כי היו בתחלה במדרגה ראשונה אב"א ותכף עלו ב' מדרגות יחד, והיו פנים באחור, שהיא מעלה ג' כנ"ל.

י) ואמנם פשוט הוא, כי האור הנמשך מן אבא אל אמא, בין אם יהיה בבחי' פב"פ או בחי' פנים ואחור, לעולם הוא בא מן י"ס שבו בשווי אחד, לפי שלעולם אבא הוא עומד בבחי' פנים בב' המדרגות כנ"ל, אבל השינוי הוא

פנים מאירות

שפירושו דאב"פ הוא, שהזכר משפיע אור דאחוריים שלו אל הנוק', כמ"ש בפמ"א כ"ט ע"ש. וכבר נתבאר שבסיבת תיקון עתיק אב"א אין שום קדימה לחכמה על הבינה, כי האחורים שלו נעלמים ואין כאן אור דאחוריים דזכר, ואין כאן ענין שיהפוך הזכר אחוריו אל הנוק', כי ע"כ הם דבוקים בכותל אחד, כנ"ל והבן.

וזה אמרו, ותכף עלו ב' מדרגות יחד והיו פב"פ שהיא מעלה ג'. והיינו כאמור, שאין לו לזכר בחי' אחוריים להשפיע אליה אלא בחי' פנים לבד כמ"ש לעיל, שכבר נשלמו נה"י שלו ויכול לקבל האור דרך הפנים, כנ"ל עש"ה. אמנם אמא עדיין אינה יכולה לקבל אורו דרך פנים, והוא משום דהס"ג עדיין לא יצא לחוץ, כנ"ל.

י) אבא הוא עומד בבחי' פנים בב' המדרגות כנ"ל אבל השינוי הוא באמא וכו': כי בהתקן עתיק ויצא הע"ב לחוץ, כבר השיג אבא רת"ס דהיינו י"ס שלו מצד הנקודים, אמנם אמא כל כמה שלא יצא הס"ג לחוץ עדיין חסרו לה נה"י וכלים דפנים, לכן אינה יכולה לקבל אור הפנים מאבא בג"ר שלה ומוכרחת לקבלו דרך אחוריה, דהיינו מבחי' ו"ק שלה. אמנם נחשב בה אור הפנים במקצת משום תיקון אבא, משא"כ אח"כ כשיהי' לה הכלים

עתיק בי"ס, הכונה רק על אבא דנקודות, דהיינו בחי' ב"ן דאבא שהיא ע"ב דב"ן כנודע. אמנם ודאי שבחי' מ"ה החדש דאבא שהוא ס"ג דמ"ה כנודע, הוא עדיין לא נשלם כלל בתיקון עתיק, כמ"ש הרב לקמן.

ט) שהח"ב שבראש ע"י שניהם נתקנו יחד וכלל לא הקדים זה לזה וכו': כי כל הקדימה והמעלה של הזכר על הנוק', הוא משום שבפרצוף הזכר נמצאים אחוריים דג"ר משא"כ בנוק', כמ"ש בפמ"ס ענף כ"ג אות ב' עש"ה. והנה תיקון רישא דעתיק היה בבחי' אב"א כנודע, ופירוש אב"א נתבאר לעיל בענף כ"ט בפמ"א שאחורים דזכר ונוק' דבוקים זה בזה בלי שום הפרש והכר בין אחוריים דזכר לאחוריים דנוק', כי אחוריים דזכר נמצאים נעלמים לגמרי במצב הזה ע"ש. וזה אמרו, שהח"ב שבראש עתיק יומין שניהם נתקנו יחד, כלומר בבחי' אב"א כנ"ל.

וזה אמרו, וכלל לא הקדים זה לזה. רוצה לומר שאין שום קדימה ומעלה לחכמה יותר מבינה, משום דאחור דחכמה נעלמים שם להיותם אב"א ושניהם דבוקים בכותל אחד, והבן.

לכן גם או"א וכו' היה בהם ב' תיקונים ביחד וכו' ותכף עלו ב' מדרגות. כי מדרגת אב"פ אין לו ענין באו"א כאן,

באמא, כי בהיותה פב"פ גם היא עם אבא, אז הארה הבאה מן י"ם דאבא אליה מקבלת הארתם בפנים שלה בתחלה. ושם הם מאירים עיקר הארה, ואח"כ מהאורות שנשארו הם הולכים אל האחוריים שלה ומאירין בה, ואינם חלק אחד ממאה חלקי האור, כי כולם ניתנין אל בחי' הפנים שלה. אבל בהיות אחוריה נגד פני אבא, אע"פ שההארה עצמה אינה משתנית, כנ"ל, כי גם עתה באה דרך פנים שלו, עכ"ז האורות האלו עיקרן מאירין באחוריים שלה, ואע"פ שהם גסים ועבים, עכ"ז ההארה שלוקחים אם מעט ואם הרבה, הנה עיקרו ניתן באחוריים שלה, ושורין מאירין בפנים שלה.

כ) נמצא, כי בהיות אמא פב"פ עם אבא, הפנים שלה מרויחים יותר מן האחוריים, ובהיות אחורי אמא נגד פני אבא האחוריים מרויחים הרבה, כי האחוריים שלה עתה מאירין בהם פני אבא ממש, ומתמתקין מאד יותר מכאשר היתה פב"פ שלה. אבל הפנים, עתה הם גרועין.

ד) נמצא עתה כי האחוריים דאמא נמתקו ונתקנו תיקון נוסף על אחורי אבא, כי אחורי אבא אין אור פנים העליונים מהם מאירים בהם כמו שיש אל אחוריים דאמא. אך בבחי' הפנים יש יתרון לאבא על אמא, כי פני אבא היה בהם כח כדי לקבל אור העליון, ופני אמא לא היה לה כח לקבלו, ונשארה בסוד פנים באחור.

ה) ואמנם שינוי ב' בחי' אלו שיש באו"א, שבבחי' אחת יש יתרון ומעלה לאבא ובבחי' אחרת יש יתרון לאמא על אבא, זה גרם שינוי אחר בענין ב' אחוריים הראשונים שנפלו תחלה למטה, שנעשה מהם יעקב ולאה, כמ"ש למטה בע"ה. והנה עדיין א"א בסוד נקודה בלתי תיקון, ומכ"ש השאר אשר תחתיו.

פנים מאירות

בתיקון עתיק אב"א, וע"כ אין אחורי אבא מקבלים מכאן ואילך את בחי' אור הפנים שלהם, והבן. וז"ס שנתבטל זווג או"א הפנימיים עד גמר התיקון, וכל הזווגים דאו"א בהמשך עולם התיקון היינו רק בבחי' אחוריים דאמא, וזכור זה.

ו) והנה עדיין א"א בסוד נקודה בלתי תיקון וכו': כלומר, דתיקון פנים דאבא הנ"ל הגיע

דפנים, הרי מקבלת אור הפנים מאבא בכלים דפנים שלה והוא פשוט. וענין הזווג דפנים באחור נתבאר היטב בפמ"א ענף כ"ט עש"ה.

ז) האחורים דאמא נמתקו ונתקנו תיקון נוסף על אחורי אבא כי אחורי אבא אין אור פנים העליונים מהם מאירים בהם: והיינו כמ"ש לעיל אשר אחורי אבא נעלמו

ג) ואח"כ נתקנו החו"ג דעתיק יומין, ואז נתקן ג"כ כתר חכמה דא"א, שהם התרין רישין תתאין מג' רישין, הנזכר באדר"ז. והטעם הוא במה שנתבאר אצלינו, כי חסד וגבורה דע"י מתלבשין תוך כתר חכמה דא"א. ואמנם הבינה דא"א עדיין לא נתקנה עמהם. והרי בזה שינוי א' שיש בין עתיק לא"א, כי עתיק נתקנו ג"ר שלו ביחד וא"א לא נתקנו ביחד אלא ב' ראשונות שבו לבד. והטעם הוא כמ"ש עתה הקדמה א' והוא, כי יש שינוי אחד בין פרצוף א"א לכל שאר פרצופים דאצילות.

ס) והנה הענין הוא, כי בכל פרצוף של ע"י ואו"א זו"ן, יש בכל ראש מהם ג"ר שהם כח"ב של בחי' פרצוף ההוא, אבל בחי' פרצוף של א"א אין בראש שלו רק כתר וחכמה בלבד, וכתר נקרא גלגלתא דא"א, והחכמה נקרא מוחא סתימאה שבו. ובזה תבין למה באדר"ז מזכיר ג' רישין שהם: א', רישא דעתיק, וב' רישין דא"א שהם כתר וחכמה עלאה, ולמה לא הוזכר בינה דא"א ויהיו ד' רישין. אבל הטעם הוא, כי רישא דעתיק יומין אע"פ שיש בה ג"ר, עכ"ז לרוב העלמן נקרא רישא חדא לחוד, וגם שנקרא רדל"א בכלל. וכתר חכמה שבראש א"א נחשבין לב' לרוב גילויין בערך רישא עלאה, והרי הם ג' רישין, כי כולם בחי' רישין, באדר"ז, ואמנם בינה דא"א לא יכלה לעלות ולהיות בראשו, ונשארה למטה בגרון דא"א, ולכן אינה נקרא רישא.

ע) וטעם ירידתה שם בגרון משא"כ בשאר פרצופים כנ"ל, הוא לפי שא"א מלביש לעתיק לז"ת שבו כנודע, ואור עתיק יומין גדול מאד מאד, ואין כח בבינה דא"א לקבל אור דע"י בהיותה קרובה ברישא דא"א, וכאשר ירדה למטה בגרון דא"א ונתרחקה מעט, יכלה לקבל אור עתיק יומין שם. אבל בשאר

פנים מאירות

ע) וטעם ירידתה שם בגרון וכו' לפי שא"א מלביש לעתיק לז"ת שבו: כלומר, שבכח מ"ה החדש נעשו עתיק וא"א ב' מדרגות נבדלים: דהיינו גלגלתא וע"ב, אשר עתיק הוא בחי' פרצוף גלגלתא דמ"ה וא"א ע"ב דמ"ה, ונמצא א"א נאצל ויוצא מפה דראש דעתיק וע"כ משם מתחילה קומתו, ואינו מלביש זולת לז"ת וגופא דעתיק לבד שנמצא משום זה במדרגת ע"ב.
וזה אמרו, (באות ס') אמנם בינה דא"א לא

לו בטרם שנתקן א"א בבחי' מ"ה החדש, כי מבחי' הב"ן נמצא אבא מדרגה השניה לעתיק. כלומר, שעתיק הוא מבחי' גלגלתא וכתר דב"ן ואבא הוא בחי' ע"ב דב"ן, משא"כ א"א הוא אינו בחי' ע"ב כלל אלא בחי' כתר כמו עתיק, אשר ע"כ ענין תיקון המסכים בעתיק שהוציא י"ס דע"ב דב"ן לחוץ ברת"ס בשלימות כנ"ל, זהו אינו נוגע לא"א. וזה אמרו, שא"א הוא עדיין בסוד נקודה בלתי תיקון, והבין.

פרצופים שאור עתיק יומין מרוחק הרבה מאד מהם, כי א"א מלבישו וסותם הארתו, לכן יש יכולת וכח אפי' בבינה שבכל פרצוף ופרצוף להיות ביחד עם חברתה שהיא החכמה של הפרצוף שניהן יחד למעלה בראש הפרצוף ההוא.

פ) ואחר שבארנו מה שנתקן בא"א נבאר מה שנתקן באו"א והוא, כי עלו במדרגה ד' והוא שחזרו יחד פב"פ, אמנם עדיין הם בבחי' נקודות בלתי תיקון.

ואח"כ נתקנו נה"י דע"י, וגם אז נתקנו חג"ת דא"א, וגם התחילו לתקן ב' רישין דאו"א, אשר כל אחד מהם כוללת ג' רישין הנ"ל. והענין הוא כנודע, כי נה"י דעתיק מתלבשין תוך חג"ת דא"א וחג"ת דא"א תוך כח"ב דאו"א, ולכן כל אלו הבחי' נתקנו יחד זא"ז. והנה נתבאר ענין או"א, שלא היתה בהם רק ג' מדרגות, וחסר מהם מדרגה ב' שהוא אחור בפנים לסבה הנ"ל.

פנים מאירות

הגיע התיקון לאמא שהיא ס"ג דב"ן. וזה אמרו דאחר שיצאה הבינה לחוץ מע"ב דמ"ה שהוא ראש דא"א, אז עלו או"א במדרגה ד' והוא כי חזרו פב"פ עש"ה. והיינו כאמור, שאחר שנתקן א"א שהוא ע"ב דמ"ה יצא הס"ג לחוץ במדרגה שלימה דרת"ס. והשיגה גם הבינה דנקודים בחי' נה"י וג"ר, כמו אבא אחר שנתקן עתיק. ולפיכך יש עתה לשניהם כלים דפנים, וז"ש שחזרו פב"פ והבן.

פ) אמנם עדיין הם בבחי' נקודות בלתי תיקון: כלומר, דכל האמור באו"א אשר אחר שהותקנו עתיק וא"א השיגו מדרגה ד', אין זה אמור רק בבחי' הב"ן שלהם מצד היותם חו"ב דג"ר דנקודים, אשר משיגים תיקון נה"י שלהם בסיבת יציאתם לחוץ ממדרגה עליונה כנ"ל, אמנם לבחי' האורות בעצמם עדיין לביאת מ"ה החדש המה צריכים, שצריכים לקבל ס"ג דמ"ה, כמ"ש בע"ה.

יכלה לעלות ולהיות בראשו ונשארה למטה בגרון. והיינו כמ"ש בפמ"א ענף כ"ט אות ט' ד"ה והענין עש"ה כל ההמשך שמכח עליית המ"ן לגלגלתא יצאה וירדה כל מדרגה ומדרגה ממדרגה שהיתה בנקודים, וע"כ הבינה דא"א שה"ס ס"ג, יצאה בכללה מבחי' ראש דא"א שהוא בחי' ע"ב, ולכן אומר שיצאה הבינה לבר מראש דא"א אל הגרון, דהיינו מפה דראשו ולמטה.

כי כבר נתבאר שענין השלמת נה"י וג"ר דפרצופי אצילות תלויים לגמרי בתיקון המדרגות דמ"ה החדש, משום שהמדרגות דמ"ה יצאו בשלימות דרת"ס, ולפיכך כשנתקן עתיק שה"ס הכתר במדרגה שלימה דרת"ס, נבחן שיצא ע"ב דב"ן לחוץ הימנו וג"כ במדרגה שלימה דרת"ס, ואז הגיע התיקון לאבא שהוא ע"ב דב"ן בנה"י וג"ר שלו. ואח"כ כשנתקן א"א בע"ב דמ"ה במדרגה שלמה דרת"ס נבחן שיצא ס"ג דב"ן לחוץ הימנו במדרגה שלימה דרת"ס, ואז

צ) ונבאר ענין זו"ן שבהם היו כל המדרגות הנ"ל וזהו סדרן, הנה נודע כי זו"ן הם מבחי' נה"י דא"א כי שם מקומם כנ"ל, ולכן לא קבלו שום תיקון והארה כאשר התחיל תיקון רישא עלאה דע"י כנ"ל, על דרך או"א שחזרו אז פנים באחור כנ"ל, אבל זו"ן לא התחילו (להתתקן) התיקון והארה בהם עד שהתחיל התיקון דרישא דא"א.

ק) וכבר נתבאר לעיל, כי רישא דעתיק נתקנו כח"ב שלו יחד למעלה במקום הראש, משא"כ בא"א שתחלה נתקן כתר חכמה שלו בראשו, ואח"כ נתקן הבינה שלו למטה בגרון, ולכן נתוספה בזו"ן מדרגה הב' משא"כ באו"א. והוא, כי כאשר נתקנו כתר וחכמה דא"א בראשו אז חזרו להיות אחור בפנים, פי' אחור דז"א נגר פנים דנוקבא. וכאשר נתקנה בינה דא"א חזרו בסוד פנים

פנים מאירות

אז חזרו להיות אחור בפנים וכו': כבר נתבאר בענה"ק, שחג"ת דזו"ן דנקודים מיוחסים לז"ת דאבא שהוא ע"ב, משא"כ בנוק' דזו"ן דנקודים שאין לה מבחי' אבא כלום זולת מישסו"ת שהוא ס"ג, גם נתבאר לעיל אשר א"א נתקן בכחי' ע"ב דמ"ה.

וזה אמרו, כאשר נתקנו כתר וחכמה דא"א בראשו חזרו הזו"ן להיות אחור בפנים. וכבר ידעת פירושו דאב"פ, הוא, שהזכר משיג בחי' אחוריים דג"ר שהמה מלובשים בפנים דחג"ת דז"א, כנ"ל עש"ה. אשר מקודם זה היה ז"א ג' כלול בג', שחג"ת היו כלולים ונעלמים בנה"י שלו, ומשום זה לא היה הכר לאחור דזכר דז"א המלובשים רק בחג"ת שלו, אמנם אחר תיקון כתר וחכמה בראש דא"א שה"ס ע"ב, אז הגיע התיקון גם לחג"ת דז"א המיוחס לגופא דע"ב דנקודים, ואז נתפשטו בתוך הנה"י ונגלה בהם אחור דזכר. וזה שאומר, שחזרו הזו"ן להיות אחור בפנים, כלומר, שהזכר מהפך אחוריו אל הנוק' ומשפיע בה מאור דאחוריים שלו, שהם בחי' רשימו דג"ר, כנ"ל.

וכאשר נתקנה בינה דא"א חזרו בסוד פנים באחור וכו': דהיינו כמ"ש לעיל בדף תק"ג

צ) זו"ן הם מבחי' נה"י דא"א וכו' ולכן לא קיבלו שום תיקון וכו': כבר נתבאר זה בענה"ק, אשר כל התיקון דחג"ת נהי"מ דנקודים שנק' זו"ן דב"ן, תלויים ביציאת ישסו"ת למקום חג"ת בכחי' ראש הג', כמ"ש בפמ"ס כ"ט ע"ש. אשר לפי"ז נמצא שאין להם שורש בעתיק, דכבר ידעת שעתיק כולל רק הג"ר דנקודים, שהם סוד ב' הראשים כתר ואו"א עילאין, אמנם ראש הג' דנקודים שנק' ישסו"ת המיוחס לזו"ן, שמקומו מפה ולמטה דג"ר דנקודים, אינו שייך לעתיק ולא כלום. ובזה תבין היטב, אשר זו"ן דנקודים המיוחסים לראש הג' אין להם שורש בעתיק. וזה אמרו, כי זו"ן המה מבחי' נה"י דא"א כי שם מקומם כנ"ל, ולכן לא קיבלו שום תיקון והארה כאשר התחיל תיקון רישא עילאה דעתיק יומין וכו' עד שהתחיל התיקון דרישא דא"א, עכ"ל. והיינו משום דא"א בעצמו ג"כ יצא מבחי' ג"ר דנקודים בדומה לישסו"ת דנקודים, דע"כ מלביש לז"ת דעתיק, כמ"ש כ"ז בענה"ק, וע"כ יש להם לזו"ן שורש בראש דא"א והבן.

ק) כאשר נתקנו כתר וחכמה דא"א בראשו

תקב"ח ע"ן פנים מאירות - ענף ל החיים

באחור, ר"ל פנים דז"א נגד אחור דנוקבא. וכאשר נתקן נה"י דעתיק שאז נתקנו חג"ת דא"א, ואז נתקנו כח"ב דאו"א שהם הראש שלהם, אז חזרו זו"ן פב"פ ועדיין הם בבחי' נקודות בלתי תיקון כלל, ואחר שנתקנו או"א אז היה מציאות לתקן זו"ן, ואז ז' המלכים שהם הכלים שלהם שנפלו למטה בעולם הבריאה, העלם המאציל באצילות תוך בטן אמא עלאה, ושם היו בסוד העיבור וכו', כמ"ש בע"ה.

פנים מאירות

משום שבתיקון הס"ג בפרצוף שלם, יצאו מ"ה וב"ן דב"ן לחוץ, ג"כ בפרצוף שלם בנה"י וג"ר, כנ"ל ע"ש. וע"כ חזרו גם הזו"ן פב"פ.

ועדיין הם בבחי' נקודות בלתי תיקון כלל: כלומר, דענין חזרתם פב"פ נאמר רק על בחי' מ"ה וב"ן דנקודים שבהם, אשר המה מכח השלימות של ס"ג דמ"ה קבלו גם הם בחי' שלימות דנה"י וג"ר למ"ה וב"ן דב"ן שבהם, אמנם האורות עצמם אינם מקבלים רק בשעת ביאת מ"ה החדש השייך להם, שזה יתבאר במקום אחר. ותמצית הענינים הנ"ל נתבאר בפמ"ס עש"ה.

ד"ה ועד"ז, עש"ה. כי ביציאת בינה לחוץ מראש משגת נוק' דז"א את בחי' אחורים דאמא, על דרך שנתבאר שם בסוד הכתוב וחכם באחור ישבחנה, אשר נוק' דז"א מקבלת תיקון זה עתה מאמא. וכבר נתבאר שביציאת בינה לא"א לגרון נתקן ס"ג דנקודים ברת"ס וחזרו או"א פב"פ בבחי' ב"ן שבהם, אמנם זו"ן השיגו בזה רק מדרגה הג' פב"א, והוא מטעם שמ"ה וב"ן דב"ן עדיין לא יצאו לחוץ מס"ג עד שנתקן הראש דאו"א שהם בחי' ס"ג דמ"ה החדש, כנ"ל.

וזה אמרו, ואז נתקנו כח"ב דאו"א שהמה הראש שלהם אז חזרו זו"ן פב"פ. והיינו

שער
רפ"ח ניצוצין

ענף ל"א

*א) ועתה צריך שנבאר באיזה אופן היה עיבור ז"א בתוך פרצוף זה הכולל בינה ותבונה כנ"ל. ומתחילה צריך שנבאר ענין ג' בחי' אלו שיש אל ז"א, ולכולם צריך תיקון ע"י עיבור זה.

פנים מאירות

בחי' אור והם סוד ד' בחי': טעמים נקודות תגין אותיות, וזהו פרטן: אור א', טעמים. אור אחוריים, נקודות. אור הרשימו הוא תגין. ואור הניצוצין הנופלים הוא אותיות, שמהם נעשו בחי' הכלים, עכ"ל בקיצור לשון. והנה ב' האורות הראשונים שהם אור הטעמים ואור האחוריים שנק' נקודות, כבר נתבאר שם בהרחבה בפמ"ס ובפמ"א ומשם תבקשם, ונזכיר כאן בקיצור, אשר בהתפשט ע"ס דאור ישר דכל פרצוף בזווג על המסך דבחי"ד ומעלה ע"ס דאור"ח המלבישים לע"ס דאור ישר, כל זה נק' אור הראשון טעמים. ונבחנים שם בלשון הרב, שהספירות ההם פניהם למטה, כלומר להשפיע, עד גמר תשלום כל הפרצוף, כי כל הבחינות של הפרצוף ההוא מתמלאים מאור הזווג השלם הזה. גם נבחנים שכל ע"ס ההם קומתם שוה בין בראש ובין בתוך ובין בסוף. ואור השני המכונה אור אחוריים נקודות, היינו בחי' עה"ס היוצאות זו למטה מזו בסבת הזדככות המסך, שבהזדכך המסך

א"ד) ג' בחינות אלו שיש אל ז"א ולכולם צריך תיקון: הא' הוא בחי' אורות וכו' הב' הוא בחי' רפ"ח ניצוצין וכו', הג' הוא בחי' הכלים עצמן וכו': כדי להבין הדרושים הללו דרפ"ח ניצוצים שהרב מרחיב הביאור בהם בענפים הבאים, צריך שתזכור היטב כל המתבאר בדברי הרב לעיל ענף ז' בענין טעמים נקודות תגין אותיות, כי שם הניח הרב היסודות לד' בחי' ההם. כי באמת אומר שם, אשר ענין נקודות תגין אותיות, אינם נגלים שם בעקודים עד למטה באורות עינים, רצונו לומר אחר שביה"כ הבאים מאורות עינים, אמנם מבאר שמה השרשים של ד' בחי' טנת"א.

וז"ל שם, נמצא שיש כאן ג' מיני אורות: אור הא' שבכולם נק' עקודים. ב' הוא הרשימו שנשאר מזה האור. ג', הוא האור הבא מאליו דרך עליית הספירות. ד', הוא בביאת אור הג' שהוא דין ופוגע באור הרשימו שהוא רחמים, אז מכים ומבטשים זה בזה, ואז נופלין ניצוצין מאור היורד שהוא דין. הרי הם ד'

ב) הא', הוא בחי' אורות של המלכים שנסתלקו מהכלים ועלו למעלה מהם, והכלים ירדו לבריאה.

ג) הב', הוא בחי' רפ"ח ניצוצין של אור שנשארו בתוך הכלים בהיותם שבורים, כדי להחיותן חיות מצומצם, כדי שעיי"כ יהיה בהם מציאות לחזור ולהתתקן ולהחיות על ידי עיבור.

ואל תתמה מזה, כי כן האדם התחתון בעה"ז אחר שמת ויצאה נפשו ממנו נשאר חלק מנפשו בתוך הגוף, כדי שעל ידי זה יוכל לקום בתחיית המתים. וכמ"ש הזוהר פ' שלח לך דק"ע אבל השתא פקדונא איהו לנפשא, דאיהי

פנים מאירות

כשהיה המסך בשלימותו דהיינו בבחי"ד, אז היה לו קומת כתר, ואז יש לו כל ה' אותיות אלקים בשלימות. וכשנתמעטה קומת האו"ח לבחי"ג שהיא קומת חכמה ונסתלקה קומת כתר יש לו רק ד' אותיות אלהי'. וכשנתמעטה לבחי"ב ונסתלקה קומת חכמה ג"כ, יש לו רק ג' אותיות אלהי'. וכשנתמעטה לבחי"א שנסתלקה ג"כ קומת בינה ונשארה קומת ז"א אז יש לו רק ב' אותיות אל'. וכשמזדכך המסך לבחי' השורש אז נבחן שאין בו אלא אות אחת דהיינו א' מאלקים, כלומר השורש, ואז אין עוד זווג דהכאה במסך הזה כי נזדכך לגמרי. והנה נתבאר אור השני שנקרא אור האחוריים נקודות, שפניהם למעלה נגד המאציל ואחוריהם למטה עד שמסתלקים כנ"ל.

אור השלישי המכונה אור הרשימו תגין, הוא הנשאר מאור הא' שבכולם, דהיינו מהטעמים אחר שנסתלקו. ונודע דכל אור אע"פ שמסתלק מ"מ מניח בחי' שיורים הימנו, ושיויר ההוא נק' רשימו בכל מקום, וע"כ בהסתלק אור הגדול הראשון שנק' טעמים, נמצא שמניח רשימו. וזה הרשימו מכונה בשם תגין שבלשון תרגום הוא כתר, כמ"ש ז"ל, ודאשתמש בתגא, והיינו משום שהוא

לבחי"ג נאבדה קומת כתר מהספירות, מפני שמזווג דהכאה על מסך דבחי"ג יוצאות ע"ס ההם רק בקומת חכמה. ואח"כ כשמזדכך לבחי"ב נאבדה ג"כ קומת חכמה ויוצאות רק בקומת בינה. וכשמזדכך לבחי"א נאבדה ג"כ קומת בינה ויוצאות ע"ס אלו רק בקומת ז"א. וכשמזדכך לבחי' כתר אז אין כאן עוד שום הכאה על המסך, ונתבטל הזווג ונעלם כל האור עש"ה.

והנך רואה איך הקומות הולכות ומתמעטות מסבת הזדככות המסך ומיעוט הקומה דאו"ח, שזהו השורש לע"ס שנמצא לכל פרצוף זה למטה מזה, שנמשך זה מחמת המיעוט הנ"ל שקרה להם בעולם העקודים. ולפיכך נקרא אור הזה בכללו בשם אור אחוריים, משום שנבחן שפניהם של הספירות הם למעלה ואחוריהם לתחתונים, כלומר, שהולכים ומתעלים ומסתלקים מן הפרצוף מדרגה אחר מדרגה עד שנעלמו ועולים לשורשם למאציל, שהם ה' בחי' אחוריים: כח"ב זו"ן דמסך.

ומכונה זה הויה בריבוע או אלקים בריבוע, כמפורש לעיל בדברי הרב בענף י"ג, וז"ל, אמנם אור החזור הוא ריבוע כזה: א' א"ל אלהי אלהים, עכ"ל. כי מתחילה

משתכבא ואשתארת בשכוכי גו גרמי, ובג"כ, בריש כל ליליא פקדונא דרוחא לנפשא ולא על בשרא. גם בדקס"ט, ענין הבל דגרמי דאשתאר בקברא, במעשה בעלת אוב בשמואל. וז"ס פסוק, והשביע בצחצחות נפשך ועצמותיך יחליץ.

ד) הג' הוא בחי' הכלים עצמן שנשברו וירדו לבריאה. וכל אלו הג' בחי' צריכין להתתקן על ידי עיבור כמ"ש.

ה) ותחילה נבאר ענין הרפ"ח ניצוצין הנ"ל מה ענינם ואחר כך נחזור אל הדרוש הנ"ל, ובכ"מ שאנו מזכירין בחיבורינו זה ענין רפ"ח ניצוצין הם אלו

פנים מאירות

הא' טעמים שקומתם שוה, והן בסוד אור הב' אחרים בסוד ה' קומות זו למטה מזו. וכל אלה הסדרים חוזרים רק מכח הניצוצין הנופלים לכלים מכל הבחי' והקומות, מכח הזווג דרשימו עם אור האחוריים שבכל קומה בעת התעלמותו. וכמו שיתבאר זה עוד בהמשך הענפים האלו בע"ה.

וזה אמרו כאן, בענין ג' הבחי' שיש אל ז"א: א' הוא בחי' אורות המלכים שנסתלקו מהכלים ועלו למעלה מהם. וכונתו בזה על ב' האורות הראשונים הנ"ל, המכונים אור הטעמים ואור האחורים, כי ב' אורות אלו נסתלקו. ב', הוא בחי' רפ"ח ניצוצין של אור שנשאר בתוך הכלים. וכונתו בזה אל אור הרביעי הנ"ל המכונה אור ניצוצין הנופלים ואותיות שמהם נעשו בחי' הכלים. ג', הוא בחי' הכלים עצמם שנשברו וירדו לבריאה וכו'. פירושו, כי כאן באור העינים שהם ע"ס דעולם הנקודים היה ענין נוסף על בחי' עקודים בסבת ההזדככות, והיינו ענין שביה"כ ויצאתם לבר מאצילות לגמרי מטעם שנתבאר בענה"ק, מה שלא קרה כזה בעקודים. והבן וזכור כל המתבאר כי תצטרך לידיעות הללו בהמשך כל הדרושים דרפ"ח ניצוצין, שהמה נבנים על יסודות ארבעה אורות הללו: טעמים נקודות תגין אותיות, שנתבארו בכאן.

הרשימו מקומת כתר, והבן זה. אור הרביעי המכונה אור ניצוצין הנופלים ואותיות, שמהם נעשו בחינות של הכלים, הוא הבא מזווג דהכאה דאור הג' עם האור הב' כדברי הרב שם. וזה צריך ביאור גדול, אמנם הענין בקיצור הוא, דכבר נתבאר תוכן אור הג' שהוא הרשימו הנשאר מבחי' כתר בהתכללות של זה הפרצוף, ולפיכך בהזדכך המסך לבחי"ג ועה"ס מקבלות לקומת חכמה, הרי הרשימו מכתר מכה באור הזה, שאינה סובלת שליטת אור האחורים הזה, מפני שכלפי הרשימו הנשאר מקומת כתר נבחן אור הב' הזה לבחי' מיעוט ודין, כי מקצר הקומה מהספירות ומעלה האורות למאציל וע"כ המה הפכים ממש זה לזה, שמכח זה נופלים ניצוצין מאו"ח אל הכלים, אשר בסבת ניצוצין אלו חוזרים אח"כ הכלים לקדמותם בכל אותם הקומות כולם שהיו בהם מלפנים.

ודע, שזה אור הרביעי נק' כאן בדברי הרב, רפ"ח ניצוצין שירדו להחיות הכלים. כלומר, שבלעדם לא היה כח לכלים לחזור לאצילות ששם אור החיה. גם לא היו חוזרים באותו הסדר ממש כמו שיצאו בעת אצילות הראשון, כי בעת שיבתם של הכלים לאצילות שוב מסדרים בשני הסדרים, הן בסוד אור

שנבאר עתה בע"ה. הנה נתבאר כי ז' נקודות תחתונים הנקראים ז' מלכים שהם בחי' זו"ן דשם ב"ן הנ"ל, שיצאו מנקבי עינים דא"ק, כאשר יצאו בחי' הכלים תחילה, וכאשר יצאו אח"כ האורות לכנוס בכלים שלהם האלו לא יכלו הכלים ההם לסבלם, ונשברו וירדו הכלים למטה במקום שהוא עתיד להיות עולם הבריאה אח"כ, והאורות נסתלקו ועמדו למעלה באצילות, כמבואר אצלנו לעיל באורך. וירידה זו נקרא מיתה, לפי שכל שיוצא מעולמו ויורד והולך לעולם אחר זולתו נקרא אצלו מיתה. והנה אלו ז' מלכים הם בחי' ז"ת, שהם הנקרא זו"ן של עולם האצילות, וכיון שירדו אל הבריאה נקרא אצלם מיתה, משא"כ באחוריים דאו"א שנפלו ולא מתו, כמ"ש.

ו) והוא אצלם כדמיון אדם התחתון בעה"ז כשמת, שאז נפרדת נפשו מגופו ונפשו מסתלקת ותשוב למקומה האמיתי אל האלקים אשר נתנה, וגופו שהוא עפר ישוב אל הארץ, ויורד ממדרגתו שהוא בחי' אדם. וענין זה נקרא מיתה, וכך אירע אל המלכים האלו, כי נשמתן שהם אורות שלהם עלו אל מקומם הראשון שהוא אצילות, אמנם גופם שהם הכלים שלהם ירדו לעולם הבריאה ושם הי' קבורתם.

ז) והנה כמו שגוף האדם התחתון בעה"ז, כשנקבר בקבר נאמר בו ונפשו עליו תאבל, ונשאר בו אותו הבחי' של הרוחניות של עצמותיהן, הנקרא בזוהר הבל דגרמי כנ"ל, כדי שיהיה לו איזה חיות כדי שיוכל להתקיים עד זמן התחיה, כי אם לא היה נשאר בהם שום לחלוחית לא היו קמים בתח"ה. וזהו ענין שארז"ל שיש מי שאינם קמים בתח"ה לסבת עון, כמו עון רבית, וכופר בתח"ה וכיוצא בזה, כי אותו העון גורם להסתלק רוחניות המלחלח העצמות ההם בקבר ונשארים יבשים ושוב אינם יכולים לחיות. וז"ם והשביע בצחצחות נפשך ועצמותיך יחליץ והיית כגן רוה וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו, כי ע"י לחלוחית מעט ההארה אשר נכנס בעצמות, לא יכזבו מימיו ויקום בתח"ה, וזה מ"ש יחזקאל, בענין העצמות היבשות ההם, שארז"ל, שהיה איש אחד שבנשך נתן ובתרבית לקח, ועי"כ נתייבשו עצמותיו בלתי שום לחלוחית מצוה ולא קם בתח"ה.

ח) והנה עד"ז גם בז' מלכים נשאר בהם קצת רוחניות, כדי להחיות את הכלים ההם בזמן תחייתם שהוא זמן תיקון האצילות. ודע כלל זה, כי כל מה שיש בעוה"ז הכל הוא כדוגמת מה שהיה באלו שבעה מלכים ואין כל חדש תחת השמש, ומיתת המלכים ותיקונם הוא ענין תח"ה להם, וכך יהיה לגופים

השפלים בעוה"ז לע"ל, והנה הרוחניות הנשאר בהם הנק' הבל דגרמי, הם בחי' ניצוצין של האורות העליונים שנשארו בכלים המתים ההם, ועיקרי האורות נסתלקו למעלה וקצת ניצוצין מהם נשארו בכלים להחיותן בזמן תיקון של אצילות.

ט) והנה מספר הניצוצין ההם היו רפ"ח ניצוצין, וז"ס והארץ היתה תהו ובהו, שהם בחי' המלכים הנקראים ע"ש המלכות דא"ק הנקרא ארץ אדום, אשר מתו ונשתברו ונעשו תהו ובהו, ונשאר קצת ניצוצין הנקרא רוח אלקים מרחפת עליהן, ותיבת מרחפת הוא מת רפ"ח, כי הרפ"ח ניצוצין היו תוך המתים, הנ"ל.

י) ופשוט הוא שהאור המעולה עלה למעלה, ובחי' הגרועה שבהם הם ניצוצין ההם אשר נשארו בתוך הכלים, כנ"ל, שהם בחי' דינין גמורים כמ"ש. לכן נבאר תחילה סדר האורות והמדרגות ומעלתן זה למעלה מזה.

כ) הנה נודע כי כל האורות של האצילות הם כולם בחי' הויות. ונודע כי ד' בחי' הוי"ה הם, או הוי"ה במילוי יודין שהוא ע"ב כזה: יו"ד ה"י וי"ו ה"י. או הוי"ה דס"ג כזה: יו"ד ה"י וא"ו ה"י. או הוי"ה דמ"ה כזה: יו"ד ה"א וא"ו ה"א. או הוי"ה דב"ן כזה: יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה.

ל) ונבאר עתה בחי' הוי"ה דע"ב וממנו יתבאר שאר הויות, הנה פשוט הוא כי שורש האורות ועיקרן הוא ד' אותיות הוי"ה פשוטים בלתי מלואים, והם בחי'

פנים מאירות

ט) שהוא בינה נק' ארץ אדום, ועל שמה מכונים עשרה הכלים דנקודים ארץ אדום.

י) שהאור המעולה עלה למעלה ובחי' הגרועה שבהם הם ניצוצין ההם אשר נשארו וכו': היינו כדברי הרב לעיל בענף ז' שאור הרביעי שהם הניצוצים הנופלים לתוך הכלים, הוא גרוע מאור הרשימו. עש"ה ובמתבאר לעיל בפנים מאירות בביאור אור הרביעי הנקרא ניצוצין עש"ה. וזה אמרו, שהם דינין גמורים, והבן.

ל) שורש האורות ועיקרן הוא ד' אותיות הוי"ה פשוטים בלתי מלואים: דע, שראש הא'

ט) שהם בחי' המלכים הנקראים ע"ש המלכות דא"ק הנק' ארץ אדום וכו': כלומר, עשרה הכלים שנתחדשו בעולם הנקודים המה כולם מבחי' מלכות דא"ק, כמ"ש בפמ"א ענף כ"ז אות ג' ד"ה שם ב"ן דזו המלכות דא"ק שהיתה שם למטה מכל טה"ס, היא שעלתה עתה בעולם הנקודים כדמיון קו עד החכמה ונעשה מחמתה בחי' כלי בכל ספירה וספירה וע"כ נקראים הכלים על שמה מלכים. ונק' ג"כ ארץ אדום והוא מסיבת בחי"ב שנשתתפה עם מלכות דא"ק, בסוד ירידת חלק הס"ג אל למטה מטבור דא"ק, שבכח בחי"ב זו שנתחברה עמה היה בה כח לעלות ולעשות כלי בכל ספי' וספי'. ונודע, שס"ג

עצמות האור, ואמנם זהו בהיות האותיות ממש בצורתן, אמנם ג"כ יש בחי' אחרת והוא בהיותן בבחי' מספר וחשבון באופן זה, כגון אם נאמר ד' אותיות הוי"ה מספרם כ"ו. ואין ספק כי צורת האותיות עצמן הם יותר שורש ועיקר

פנים מאירות

הנמצאת בפה דראש למעלה מהם, וע"כ גם העביות הנצרכת לכלים יוצאת וניכרת בע"ס ההם והבן היטב.

וזה אמרו, שורש האורות ועיקרו הוא ד' אותיות הוי"ה פשוטים בלתי מילואים, והם בחי' עצמות אור עכ"ל. היינו ע"ס דראש מאו"י ואו"ח מסוד הסתכלות א' שהם בחי' עצמות האור ואין בחי' כלים ניכר בהם, להיות המסך והעביות שרוי שם מתחת כל הספירות כנ"ל. ולפיכך נבחנים רק בד' אותיות הוי"ה הפשוטים. וזה כבר נתבאר בענה"ק אשר ד' אותיות הוי"ה רומזות ביחוד על ד' בחי' הנודעות בסוד ע"ס דאו"י, המובאים לעיל בדברי הרב בענף ד' אות ה' עש"ה. אמנם בחי' ע"ס דאו"ח העולות מהמסך בסוד הזווג עם האו"י, המה מרומזות ביחוד בסוד המילואים שבכל אות מד' אותיות הוי"ה כמ"ש בדף ש"ז בפמ"ס ד"ה ובזה תדע ע"ש כל ההמשך. ולפיכך אין ענין המילואים ניכרים בראשי המדרגות רק אותיות הפשוטות הוי"ה בלבדם שהם בחי' ע"ס דאו"י, משא"כ המילואים שהם האו"ח אינם ניכרים בע"ס דראש כאמור. והנה נתבאר היטב שראש דכל מדרגה שנק' כתר דאותה מדרגה ע"ס שלו רמוזות רק בד' אותיות הפשוטות י"הו"ה, בלתי המילואים.

ואמנם זהו בהיות האותיות ממש בצורתן וכו' יש בחי' אחרת וכו' בבחי' מספר וחשבון: נודע מש"כ הרב בכ"מ, דכל חשבון ה"ס המלכות דאותה המדרגה, ולפי"ז תבין שב' הבחי' הנ"ל דהיינו ד' אותיות הוי"ה בצורתם, ובחי' החשבון שבהם דהיינו

דכל פרצוף נק' שורש הפרצוף, מטעם ששם לא נגלו עוד הכלים אלא רק שורשי כלים בלבד, כדברי הרב לעיל בענף ה' אות י' וז"ל, וכאשר מסתכל המאציל וראה בנפש הנק' את אז יצאו שרשי הכלים וכו', אך כלים אל הגוף שהם ז"ת עדיין לא היה כח בראיה זו עד שתפגע בנפש הנפש עצמה, וע"י הסתכלות הב' ממטה למעלה היה האור חוזר ומלביש את ז' תחתונות עכ"ל. והנך רואה איך שע"ס היוצאות ע"י הסתכלות א' בסוד הנפש הכללית הנעשית מהבל הפה, אז יוצאים רק שרשי כלים, וגמר כלים אינם יוצאים רק אחר שהנפש הכללית שבפה שנקראת מלכות של ראש, חוזרת ומתפשטת בעצמה עד לנפש דנפש, כלומר למלכות דמלכות שנק' טבור. וע"י הסתכלות ב' זה, דהיינו זווג דהכאה השני יוצאים הכלים בעצמם.

ומעם הדבר נתבאר שם בפמ"ס ענף ג' וד' באורך, כי עיקר הכלים הם מהעביות שבמסך והמלכות, ובהיות שהמסך של ראש נמצא מתחת ט"ס הראשונות, ע"כ אין העביות שבו יכולה להתעלות למעלה ממקורו שמשם מתחיל, ולפיכך אע"פ שאו"ח עולה ומלביש לכל ע"ס שבראש, מ"מ אינו עולה בשם שיהיו הכלים ניכרים מחמתו, וע"כ צריכה המלכות שבראש להתפשט עוד מינה ובה בד' בחי' דאו"י עד לזווג דהכאה על בחי' אחרונה שבה, דהיינו מלכות דמלכות המכונה טבור. ואז כשהאו"ח עולה ומלביש לע"ס דאו"י נגמרו הכלים, והוא משום שכל ע"ס דאו"י המה מהתפשטות המלכות השורשית

האור, יותר מבחי' מספרם וחשבונם. והנה כל זה בבחי' הפנים כי גם יש בהם בחי' אחורים של האורות, וגם בהם יש ב' בחי' הנ"ל, שהם צורת האותיות כמו שהם, או בחי' מספרם.

מ) גם יש בחי' אחרת, והוא ד' אותיות השם בהיותן במילוי, כי אז הם בחי'

פנים מאירות

כמ"ש באורך. גם יש להבחין ביניהם אשר אור הא' טעמים שנק' כאן אור הפנים, הם בחי' קומה אחת של ע"ס, כלומר, שנאצלים ובאים בזוג א' עם המלכות, אמנם באור הב' המכונה אור האחוריים נקודות, שנק' כאן בחי' אחוריים של האורות, הוא כולל תמיד ד' קומות של ע"ס, כלומר, שנאצלים ובאים בד' זווגים מכח ד' בחי' של הזדככות הנוהג במסך, וזכור זה.

מ) בחי' אחרת והוא ד' אותיות השם בהיותם במילוי כי אז הם בחי' דינין וכו': כבר נתבאר זה לעיל בד"ה שורש האורות ועיקרן, אשר ע"ס של אור ישר שבכל מדרגה בכל מקום שהוא, נבחנים ביחוד בשם בן ד' אותיות י"ה ו"ה: ג"ר בי"ה, וז"ת בו"ה כנודע, וע"ס דאו"ח שבכל מדרגה נבחנות רק במילויים שבד' האותיות, הנשמעים רק במבטא בעל פה, דהיינו: ו"ד דיוד, יוד דהי, א"ו שבו' וכו'.

וזה אמרו, והוא ד' אותיות השם בהיותם במילוי כי אז הם בחי' דינין, כי מילוי בגי' אלקים, עכ"ל. פי', כי המלכות נק' בשם אלקים שמורה על דין, והוא מכח צמצום הא' שהיה בנקודת המלכות, שנמצאת משום זה בכח המעכב על אור העליון שלא להשפיע ממנה ולמטה, וע"כ נבחנת בבחי' עביות וקשיות, שמשמעותן היא שאור העליון אינו עובר למטה ממקום מציאותה, ונבחנת משום זה בסוד המסך המזדווג עם האור העליון בסוד זווג דהכאה המעלה ע"ס דאו"ח

הגמטריא של השם שהוא כ"ו, ה"ס עשר ספירות של ראש הנק' כתר, אלא שעצמות הספירות של ראש שהם ט"ס ראשונות רמוזות בד' אותיות י"הו"ה עצמם, אמנם המלכות של ראש, בסוד המסך שבה המזדווג עם ט"ר ומעלה ע"ס דאו"ח, היא מרומזת בסוד החשבון של ד' האותיות שבגי' כ"ו. ודע שב' הבחי' הללו נוהגות בכל המדרגות דעסמ"ב, הן באור הפנים והן באור האחוריים, שבהכרח יש בכל מדרגה: בחי' עצם הספירות, דהיינו מד' בחי' דאו"י ובחי' המסך שבמלכות המעלה או"ח בסוד הזווג עם האו"י. ממילא יש להבחין שם עצם הספירות בצורת האותיות שבשם המדרגה ההיא ואת המלכות דהמדרגה בחשבונם של אותיות השם הזה, וזכור זה בכל ההמשך הדרושים האלו.

גם יש בהם בחי' אחוריים של האורות וגם בהם יש ב' בחי' הנ"ל וכו': ענין בחי' אחוריים של האורות כבר נתבאר לעיל בפמ"א ענף ל"א אות א"ד ד"ה ג' בחי'. בביאור אור א' טעמים ואור השני המכונה אור האחוריים נקודות עש"ה. ומשם תבין אשר ב' בחי' הראשונות שהם: עצם האותיות ומספרם, הנבחנים לעיל באור הפנים, הם שניהם בבחי' אור הא' טעמים, שפירושו בטרם שמתחיל בפרצוף ענין הזדככות המסך ומיעוט הקומה, כמ"ש שם. וב' הבחי': עצם האותיות ומספרם, הנבחנים כאן בבחי' האחוריים של האורות, המה הם בבחי' אור השני המכונה אור אחוריים נקודות, שפירושו אותם האורות הבאים במיעוט קומה מכח הזדככות המסך,

דינין, כי מילוי גי' אלהים, ועוד, כי שורש הוי"ה הם ד' אותיות עצמן, אבל מלואם הוא ביאור הוי"ה ויציאת אורותיהם לחוץ.

ג) וגם בבחי' המילוי, יש בהם: בחי' האותיות בעצמן, ובחי' מספרם. וכיוצא בזה בחינות רבות לאין קץ, במילוי, ובמילוי המילוי, וכו' עד אין קץ.

פנים מאירות

הויה הפשוטות, וכל השינויים הנמצאים בין המדרגות הוא ביחוד בהבחן המסך שבין המדרגות בסוד הקומה של ע"ס דאו"ח העולה מהמסך, עש"ה בפמ"ס ובפמ"א.

וזה אמרו, אבל מילואם הוא ביאור הויה ויציאות אורותיהם לחוץ, עכ"ל. כי הביאור וההבחן דכל הויה אם הוא מאצילות או מבי"ע, אינו מתבאר רק בבחי' אותיות המילוי שבשם הויה שבהם, כלומר, בשיעור קומה של או"ח העולה מהמסך.

וע"כ המילוי הוא ביאור הויה ויציאות אורותיהם לחוץ, דהיינו: ד' המדרגות עסמ"ב היוצאות מכל אות בשם הויה, כמ"ש הרב בע"ח שער א' ענף ה' בד"ה עוד צריך וז"ל, כל הי"ס הכוללות כל עולם ועולם בכללות יחד, כולם כאחד הם בחי' הויה א' בכל מקום שהוא בין בכללות ובין בפרטות, כנ"ל, ויוצא מכל אות ואות מהם הויה א' וכו', והוא כי מכל אות ואות משם הויה יוצא שם הויה א', ואין חילוק ביניהם אלא באופן מילוייהם, וזהו ענינם כי יוד וכו' יש בו הויה במילוי ע"ב, ומד' יוצא הויה במילוי ס"ג, ומד"ה יוצא הויה במילוי מ"ה, ומד"ה יוצא הויה במילוי כ"ן עכ"ל ע"ש. והנך רואה שיציאת אורותיהן של כל הויה לחוץ, המה רק ע"פ ד' מילויים ע"ב ס"ג מ"ה כ"ן, שהמה אינם מחולקים כלל בע"ס דאור ישר רק בע"ס דאו"ח, כנ"ל בדברי הרב, שאין חילוק ביניהם אלא באופן מילוייהם. עיין בפמ"ס דף קס"ט ד"ה פירוש. והבן היטב וזכרהו, שהוא הבית שער לכל הבנה פרטיות בחכמה.

כמפורש לעיל בדברי הרב בענף ד' עש"ה וכבר הארכנו בענין זה די באר.

ולפיכך, גם ע"ס דאו"ח הנובעות ועולות מהמלכות ומלבישות לע"ס דאור ישר, נבחנות ג"כ בשם עביות ודין מחמת שורשם שהיא המלכות. אמנם בע"ס דראש להיות המסך נמצא שם מלמטה מע"ס דאור ישר, ע"כ אין העביות והדין שבה יכול להתעלות למעלה ממקור מציאותה, ולפיכך נבחן כל ראש שאין בו כלים רק שרשי כלים כמ"ש לעיל. וע"כ נק' רק בד' אותיות הפשוטות של השם ולא במילוייהם. אמנם ע"ס דהסתכלות ב' הנמשכות ממלכות של ראש ולמטה, כבר נבחן בהם כל העביות והדין בע"ס דאו"ח שלהם הנמשכות להם ממלכות של ראש העומד ממעל להם. ולפיכך אותם ע"ס שלמטה מפה נבחנות בכל המדרגות בכלים גמורים ומרומזות בד' אותיות הויה במילוייהם, להורות שיש בהם בחי' דינין, כאמור.

ועוד כי שורש הויה הם ד' אותיות עצמם אבל מילואם הוא ביאור הויה וכו': והיינו כאמור למעלה, אשר ע"ס דאו"י שהמה העצמות והשורש דהמדרגה ההיא, רמוזות רק בד' אותיות הפשוטות בלי המילוי, ורק ע"ס דאו"ח המלבישות לע"ס דאו"י המה הן רמוזות במילויים. וכבר ידעת מ"ש הרב לעיל בענף ד' אות ח' ד"ה ואמנם, שבענין ד' הבחי' דאור ישר אין שום הבחן בין עולם לעולם ובין מדרגה למדרגה, שאין לך ספירה ופרצוף מראש עולם אצילות עד סוף העשיה, שלא יהיה בו ע"ס דאור ישר, שה"ס ד' אותיות

שער

רפ"ח ניצוצין

ענף ל"ב

* (א) ונבאר סדר מדרגתן בקצרה זה למעלה מזה, (א) הנה העיקר והשורש לכל

פנים מאירות

ולפיכך נמצא פרצוף ע"ב שנק' חכמה יוצא מיור דהויה פנימאה, שה"ס ע"ס הראשונות דאותה מדרגה שנק' פרצוף כתר ומקורו מתחיל מפה דראש של פרצוף הכתר, דהיינו מאותו מקום שמתחילה ההזדככות מסיבת הביטוש דאו"פ באו"מ, כדברי הרב בענף ז' אשר ע"כ פרצוף ע"ב שה"ס התפשטות ב' שלו, ממלא ומלביש מפה דראש פרצוף כתר ולמטה, וממלא מקומו של התפ"א שנסתלק. ופרצוף ס"ג יוצא מה' דהויה פנימאה ונק' בינה שה"ס התפשטות ב' הבא אחר שנסתלקו האורות דגוף דפרצוף ע"ב, ולכן מקורו מתחיל ויוצא מפה דראש פרצוף ע"ב, וממלא ומלביש מפה דראשו של ע"ב ולמטה, שממלא מקומו דהתפ"א דגופא דע"ב שנסתלק.

ופרצוף מ"ה וב"ן יוצאים מן ו"ה דהויה פנימאה ונק' זו"ן, שה"ס התפשטות ב' הבאה אחר שנסתלקו האורות דגופא דפרצוף ס"ג, ולכן מקורם מתחיל ויוצא מפה דראש דפרצוף ס"ג, וממלא ומלביש מפה דראשו של פרצוף ס"ג ולמטה, משום שהוא ממלא מקומו דהתפ"א דגופא דס"ג אחר שנסתלק. באופן, שה' פרצופין כתר ע"ב ס"ג מ"ה

(א) הנה העיקר ושורש לכל הם אותיות הויה בעצמם וצורתם: דהיינו רק ד' אותיות השם בן ד' הפשוטות, זולת המילויים המורים על ע"ס דאו"י ואו"ח דזווג דהסת"א דכל מדרגה שהמה נק' ע"ס דראש, שהמסך דמלכות משמש שם ממטה למעלה. וע"כ אין העביות דע"ס דאו"ח שה"ס המילויים ניכרים שם, מטעם שאין העביות יכולה להתעלות ולפעול ממעל למקורה כמ"ש בפמ"א בענף הקודם בסוף. וע"כ נבחנות ע"ס ההם רק בצורת האותיות הפשוטות שהם ד' האותיות י"ה ו"ה.

וזה אמרו, שהם העיקר ושורש לכל. כלומר לכלהו מדרגות עסמ"ב היוצאים ממנו. כמבואר בפמ"ס בענף י' שכל פרצוף נבחנת בו הויה פנימית, שמכל אות ואת דהויה הפנימית מתפשט פרצוף שלם ראש וגוף, אשר כל פרצוף הוא בחי' התפ"ב דגוף דעליון, ונבחן משום זה שמלביש וממלא אורותיו של גוף דעליון מפה ולמטה, דהיינו בכל אותו המקום שנסתלקו האורות דעליון המכונה הסתלקות דהתפשטות א', אמנם בע"ס דראש אין הסתלקות נוהגת בהם כמ"ש שם.

* ע"ח שייח פ"ב. תע"ס ח"א תשובה צ"ה צ"ו.

הם אותיות הוי"ה בעצמן ובצורתן. (ב) מדרגה ב', הוא אחוריים שלהם בבחינת עצמותן וצורתן כזה: י, י"ה, יה"ו, יהו"ה, והם י אותיות.

פנים מאירות

מזווג ב' על מלכות דמלכות, כמ"ש לעיל ובפמ"ס כאן וכדברי הרב לעיל בענף ה'. וע"כ נק' אור הפנים, משום שע"ס שלו פניהם למטה, כלומר שמשפיעים עד סיומו של הפרצוף, כמ"ש בפנים מאירות בענף הקודם עש"ה.

גם יש להבחין בהם ענין אור אחורים המכונה נקודות, שה"ס אותם האורות הבאים בבחי' הכאה וביטוש דאו"מ באו"פ ומתחילים להתמעט. וע"כ נבחנו בבחי' הויה בריבוע, משום שאחוריהם למטה. פירוש, בזה הרגע שמתחיל המסך להזדכך בסבת הכאת או"פ, הרי מתמעטת קומתו, וכבר ידעת אשר מיעוט הקומה אינו ניכר בכלים העליונים דהפרצוף רק בכלים התחתונים, באופן שבאותו שיעור שנתמעטה הקומה של עה"ס דהפרצוף, באותו השיעור נמצא הכלי התחתון מתרוקן מהאור, וע"כ נבחן באותו השיעור אשר האור הפך אחוריו למטה.

ולפיכך נבחן כאן אשר ד' אותיות הויה שה"ס כח"ב זו"ן, באות בריבוע כזה: י, יה, יהו, יהו"ה, שמתחילה כשהיה בקומת כתר, הרי היו שם כל ד' אותיות הויה שה"ס יהו"ה כראוי. ואח"כ כשנזדכך המסך לבחי"ג ויוצאות ע"ס רק בקומת חכמה וחסר הכתר, נמצא שנתרוקן כלי תחתון מהאור דהיינו ה"ת דהויה, וע"כ נבחנת קומה זו רק בג' אותיות יה"ו וחסרה ה"ת, כי אור יה"ו אינו מאיר אליה, ונבחן שזו הקומה דיה"ו הופכת אחוריה לכלי מלכות שנק' ה"ת. ואח"כ כשנזדכך לבחי"ב ונתמעטה הקומה לבחי' בינה וחסרה החכמה, נמצא שנתרוקן גם כלי ז"א, וע"כ נבחנת קומה זו רק בב' אותיות

וב"ן, נמצא כל תחתון שמלביש רק לבחי' גוף דעליון, והראשים דכל אחד ואחד נשאר מגולים, והוא משום שהראשים אינם צריכים לשום מילוי ע"י התפ"ב, משום שבראש אין הזדככות המסך והסתלקות מחמת ביטוש דאו"מ באו"פ נוהגת כלל ועיקר.

והנך רואה איך כל ד' הפרצופין ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן, יוצאים מפה דראשו של פרצוף הכתר שנקרא הויה פנימאה, שפרצופין התחתונים עסמ"ב יוצאים מד' אותיותיו. וזה אמרו, שד' אותיות הפשוטים בלתי מילוייהם הם העיקר ושורש לכל, והיינו כדאמרן, שעה"ס הראשונות שנק' כתר ה"ס הויה פנימאה, שכל ד' פרצופין התחתונים יוצאים מד' אותיותיו ממלכות דראשו ולמטה, ונמצאות ד' אותיות דהויה פנימאה בצורתן עצמן, שהם שרש לכל, כאמור.

מדרגה ב' הוא אחוריים שלהם בחינת עצמותן וצורתם וכו': הנה כבר נתבאר בפמ"א בענף הקודם ענין ד' האורות שהם: א', אור הפנים המכונה טעמים. ב', אור אחורים המכונה נקודות. ג', אור הרשימו המכונה תגין. ד', ניצוצין הנופלין מאו"ח מסבת הכאה ברשימו, המכונים אותיות.

ונתבאר שם, שהתחלקות ד' האורות הללו הוא מסבת הזדככות המסך הנוהגת בכל הגופים של הפרצופים עש"ה, אשר משום זה יש להבחין בכל גוף ענין התפשטות א' שלו בטרם שנסתלק והוא נבחן לאור הראשון שנקרא אור הפנים או טעמים, כי ע"ס שלהם המה בקומת כתר כמו הראש ממש ואין שום הבחן ביניהם, אלא שע"ס דראש יוצאות מזווג א' שעל כללות המלכות וע"ס דגוף יוצאות

ג) מדרגה ג', חשבון ומספר ד' האותיות הנקרא פנים, שהם בחי' הוי"ה שמספרן

פנים מאירות

וזהו דבר המסך שבכלי מלכות או בעטרת יסוד שהוא מכונה חשבון ומספר. כי כבר ידעת שסדר גילוי כל מדרגה הוא ע"י התפשטות אור א"ס ב"ה בד' בחי' הנוודעות הנק' ע"ס דאו"י עד למסך שבכלי מלכות, שבמסך ההוא נעשה זווג דהכאה ועולות ע"ס דאו"ח מן המסך ממטה למעלה ומלבישות ע"ס דאו"י, ואז ע"י הסת"ב נשלמת המדרגה. והנה מהות המדרגה הוא ודאי ב' האורות הנ"ל דהיינו ע"ס הנמשכות מא"ס ב"ה וע"ס דאו"ח העולות ממטה למעלה, אמנם המספר וחשבון של המדרגה ההיא הוא במסך עצמו.

והענין כמו שנתבאר בענה"ק, כי לאור העליון אין קץ והכל תלוי רק בכלי קבלה של התחתון, שענינו הוא שיעור העביות שבמסך שלו, ואם הוא בשלימותו דהיינו בחי"ד אז מלביש עד לבחי' כתר דאו"י, ואם הוא רק מבחי"ג אז אין לו אלא קומת חכמה וכו' כנ"ל באורך, נמצא שכל שיעור אור העליון המתלבש בתחתון תלוי בגודל מדת האו"ח, וגדלו של האו"ח תלוי בעביותה של המסך. והנך מוצא שכל שיעור ומספר של אור העליון תלוי וניכר רק במסך שבכלי מלכות.

וזה אמרו, מדרגה ג' חשבון ומספר ד' אותיות הנק' פנים. דהיינו כנ"ל, אשר כללות המדרגה והפרצוף הם מרומזים בד' אותיות השם יהו"ה, שהם עיקר כלל המהות שנמצא בפרצוף דהיינו כח"ב זו"ן דאו"י המלוכשים בכח"ב זו"ן דאו"ח כנ"ל, אמנם הנוק' בסוד תיקון המסך שבה היא מרומזת בחשבון ומספר ד' האותיות כי כל השיעורים והבחי' שישנם במהות הפרצוף אינם ניכרים רק במלכות בסוד המסך שבה, ולפיכך נק' חשבון וזכור לכל ההמשך.

י"ה, להיות שכלים ו"ה נתרוקנו מהאור, ונבחן שקומה זו די"ה הופכת אחוריה גם לז"א שנק' ו'. ואח"כ כשנזדכך לבחי"א ונתמעטה קומתם לקומת ז"א וחסרה גם הבינה מהפרצוף, נמצא שנתרוקנה גם כלי הבינה שנק' ה"ר, ונבחנת קומה זו שאין בה רק אות אחת מהויה דהיינו יוד, כי הופכת אחוריה גם לה' ראשונה שנק' בינה. ואח"כ כשנזדכך המסך לבחי' כתר, אז אין עוד שם שום זווג דהכאה וע"כ נבחן שכל האור נסתלק מהגוף. והנה נתבאר היטב ענין אור דאחוריים שנבחנת בהויה בריבוע. וזכור זה לכל המשך דרושי רפ"ח ניצוצין.

מדרגה ג' חשבון ומספר ד' האותיות הנק' פנים וכו': נודע אשר כל השלמויות וכל החסרונות תלויים וטבועים בענין המספר והחשבון, שהרי בדבר הסמוי מן העין יוכל הדבר ההוא לקבל כל מיני שלימות ואין שום יתרון לבעליו מפני שא"א לו לעולם להרגישם, וכן להיפך גם כשאירע לדבר ההוא כל מיני חסרונות לא יתעצב כלל מפני שאינו מרגיש, הרי שכל השלימות וכל החסרון תלוי וניכר רק במספר וחשבון. וגם התיקונים והמילויים של החסרונות תלויים ג"כ בחשבון ומספר, כי הרגשת החסרון בהכרח הוא מוקדם למילוי, בסוה"כ המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא וכו' איש לא נעדר. ועם האמור תבין להבחין בכל דבר ב' הבחנות: א' הוא המהות והעצמות שבו, דהיינו כללות דבר ההוא המושג, ב' הוא השגה של אותו המושג המוגדר תחת שם חשבון ומספר. באופן שכל דבר שחסרה בו סגולת המספר והחשבון, הוא בגדר מהות של מושג בלי השגה, וזכור זה בכל ההמשך שלפנינו.

כ"ו. ד) מדרגה ד', הוא חשבון ומספר י' אותיות הנקראים אחוריים, שהוא בחי' הוי"ה שמספרן ע"ב. ה) מדרגה ה', הוא במילוי של השם, ונקרא פנים, והם י' אותיות: יו"ד, ה"י, וי"ו, ה"י, בצורתן עצמן. ו) מדרגה ו', אחור של המילוי הנ"ל, בבחי' האותיות בצורתן לא בחשבונם, והם כ"ו אותיות: יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י

פנים מאירות

דפרצוף חכמה, ומ"ה וב"ן שהם זו"ן ממלאים מקום החסרון שבגופא דפרצוף בינה, כמ"ש שם באורך.

ולפיכך ד' אותיות הפשוטות בלתי מילוי ה"ס השורש, דהיינו פרצוף הכתר ראש וגוף. ופרצוף החכמה נבחן למילוי שלו להיותו ממלא ההסתלקות דהתפ"א דגופא שלו כנ"ל. ופרצוף הבינה נבחן למילוי דמילוי של פרצוף הכתר להיות פרצוף בינה הממלא לגופא דחכמה, וגופא דחכמה עצמו הוא רק מילוי של גופא דכתר, נמצא פרצוף בינה בחי' המילוי של המילוי, והבן היטב.

וזה אמרו, והם יוד אותיות יוד הי ויו הי, בצורתם עצמם, כי גופא דכתר מרומז בד' אותיות יהו"ה הפשוטות, ופרצוף החכמה שה"ס המילוי שלו מרומז ביוד אותיות דהויה במילוי. והנה כבר נתבאר שבכל גופא דכל מדרגה נוהגת הזדככות המסך והסתלקות האור, אשר משום זה יש גם בגופא דפרצוף חכמה להבחין אותן ד' המדרגות שנתבארו בפרצוף כתר, שהם פנים ואחור דאותיות בצורתם, ופנים ואחור בחשבונם של האותיות, ע"ד שנתבאר שם, עש"ה ואין להאריך.

מדרגה ו' וכו' והם כ"ו אותיות וכו': כי באור דאחוריים נבחנות ד' קומות: חו"ב תו"מ זו למטה מזו. ולפיכך ה"ס ריבוע של הפנים, כי בפנים נמצאת רק קומה אחת במילוי יוד אותיות, ופניהם דע"ס שלו למטה עד סיום כל הפרצוף, אמנם באחורים נבחנות ד' הקומות במילוייהם, שבכל קומה ע"ס ואחוריהם למטה שהם כ"ו אותיות.

ונתבאר בענה"ק ההבחן בין פרצופי א"ק ששם היה המסך מתוקן רק בכלי מלכות לבין פרצופי עולם התיקון שנתתקן המסך בכלי היסוד בסוד נקודה תחת היסוד. ובזה תדע ההבחן מחשבון למספר, כי חשבון נק' מצד שורשה שבכלי מלכות, ומספר נק' רק אחר שנתקן המסך בכלי היסוד בסוד מ"ה החדש, שנק' הדר ומהיטבאל.

מדרגה ד' הוא חשבון ומספר יוד אותיות הנק' אחורים וכו': כבר ידעת להבדיל בין אור הפנים לאור אחורים, שבהיות המסך בשלימותו בבחי"ד בטרם שמתחיל להזדכך שמעלה או"ח עד הכתר, אז נק' אור הפנים ומרומז בד' אותיות י"ה ו"ה, אמנם מעת שמתחיל להזדכך נבחן שאחוריו למטה ונק' אור דאחורים, ונבחן שם ד' בחי' אחורים בארבעה צירופים: י', יו', יהו', יהו"ה, כנ"ל באורך. וכבר ידעת, שכל השיעורים הם מחמת המסך ואינם ניכרים אלא במסך, ולפיכך מהותם עצמם דאו"י ואו"ח שבד' קומות הנ"ל מרומזים ביוד אותיות ההם דהויה בריבוע, וחשבון של עשר אותיות דריבוע מרומז במלכות לבדה, כנ"ל אצל מלכות דפנים, עש"ה.

מדרגה ה' הוא במילוי של השם ונק' פנים וכו': הנה כבר נתבאר לעיל בתחילת הענף, אשר כל תחתון ה"ס מילוי של פרצוף העליון להיותו סוד התפ"ב הממלא מקומו דהתפ"א אחר שנסתלקה עש"ה. דע"ב שהוא חכמה ממלא מקום החסרון שבגופא דפרצוף כתר, וס"ג שהוא בינה ממלא מקום החסרון דגופא

כח בניצוצי דהוי"ה זו להחיות כלים דהוי"ה אחרת, לכן לא ירדו כל הניצוצין משם ב"ן הגרוע מכולם להחיות הכלים, אמנם מכל הוי"ה והוי"ה ירדו ממנו ניצוצין להחיות הכלים שלה, אלא שמה שירד מהוי"ה דע"ב היו הניצוצין הגרועים מכולם אשר בשם ע"ב, וכן הניצוצין שירדו משם ס"ג הם הגרועות מכולם אשר בשם ס"ג, להחיות הכלים שלה, וכיוצא בזה בכלים האחרים.

ד) גם צריך שתדע, כי מספר ניצוצין שירדו מכל הוי"ה מאלו הד' אינם שוין, לפי ששם ע"ב העליון שבכולם לא היתה בו כ"כ שבירה גדולה כמו בס"ג, וכיוצא בזה בשאר. ובודאי כי משם ב"ן ירדו יותר ניצוצין מכל השאר, וממ"ה פחות מב"ן ומס"ג פחות ממ"ה ומע"ב פחות מס"ג.

ה) ופרם שנבאר מספר כל אחד ואחד צריך שנקדים הקדמה א' והוא זה, דע כי כאשר יצאו הי' נקודים מנקבי עינים דא"ק כגודע, הנה בצאתן הניחו רושם שלהם בעולם אצילות, והוא: מנקודת הכתר שלהם נעשה ממנה אח"כ כשנתקן עולם האצילות בחי' פרצוף א"א. ומנקודת חו"ב נעשה ב' פרצופים או"א. ומן חסד עד היסוד שבהם שהם ו"ס, נעשו פרצוף ז"א. ומן היוד נעשה פרצוף נוק' דז"א.

פנים מאירות

כח"ב ונשברו כל הז"ת מכל מקום הרשימות שלהם נשארות שמורות וקיימות לעולם האצילות, כלומר, שה' פרצופי אצילות עתידים בגמר התיקון להתגדל באותה הקומה שהיו בעשר ספירות דנקודים בעת גדלותם בהארות יסוד דא"ק, כמבואר בענף הקודם.

וזה אמרו, הניחו רושם שלהם בעולם האצילות. כאמור, שחמשה פרצופי אצילות נבנים והולכים על פיהם דעשר ספי' דנקודים: אריך אנפין ואו"א נמשכים מג"ר דנקודים, ע"כ עתידים לקבל קומתם. וזעיר ונוקביה דאצילות נבנים ונמשכים משבע תחתונות דנקודים, וע"כ עתידים לשוב לקדמותם ולקבל קומתם.

ד) ששם ע"ב העליון שבכולם לא היתה בו כ"כ שבירה גדולה כמו בס"ג וכו': כי הביטול והשבירה שבעליון ודאי שנוגע גם לתחתון, אמנם ביטול ושבירה שבתחתון אינו נוגע כלל לעליון, ומשום זה כל היותר תחתון שבירתו יותר גדולה, וכמ"ש עוד לקמן בע"ה.

ה) הנה בצאתן הניחו רושם שלהם בעולם אצילות וכו': פירוש, כדוגמת הבנאי שמתחילה רושם הרשימות איך לבנות ואחר כך בונה והולך עד שמשלים הבנין בשיעור כל אותן הרשימות שרשם מתחילה, ועל דרך זה נבחנו עשר ספירות דנקודים כלפי עולם האצילות, דאף על פי שנתבטלו אחורי

ו) אמנם כאשר הי' אח"כ זמן התיקון אשר אז הלבישו זה לזה כנ"ל באורך, לא הונחו במקומם הראשון ממש, אמנם היה באופן אחר והוא, כי הנה נודע כי א"א מתפשט עד סיום אצילות ממש, ומהראוי היה שאו"א יהיו למעלה במקום חו"ב דא"א, כי הרי הם חו"ב, אבל לא כך היה, אלא שהלבישו את ח"ג דא"א. וכן מהראוי היה שזו"א אשר בחינתו ו"ק מחדש עד יסוד ילביש ו"ק דא"א, ולא כך היה, אלא שאינו מלביש רק מחצי ת"ת דא"א ולמטה כנ"ל. ואמנם נוק' דזו"א נשארה במקומה הראשון, והוא, שהיא מלבשת את המלכות דא"א.

ז) כ"ל העולה מכל זה, כי שם ע"ב אשר מקומו בחכמה ושם ס"ג אשר מקומו בבניה, ירדו למטה, ולא הלבישו אלא את חו"ג דא"א. ונמצא כי שם ע"ב בחדש. ולכן חסד גימ' ע"ב ושם ס"ג בגבורה, ושם מ"ה בחצי ת"ת ונה"י בלכד עם היותו כולל ו"ק גמורים, הרי איך הזו"א שהוא בחי' ו"ק דאצילות שהם בחי' שם מ"ה, הוא שם החצי ת"ת דא"א.

והנה נתבאר איך כל הד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כולם הם בז"ת דא"א לבד. והרי נתבאר הקדמה א' הנ"ל.

ח) ועתה נבאר הסדר שלהם, הנה מהוי"ה דע"ב אשר בחדש, האורות שלו שעלו למעלה באצילות כשנשברו הכלים, היו ו' מדרגות הראשונות. ושאר המדרגות מן הז' ואילך, והוא בכלל, שהוא חשבון ומספר י' אותיות המלוי שהם גי' ע"ב, ומשם ואילך כולם ירדו בבריאה עם הכלים, בסוד הניצוצין.

פנים מאירות

וכן או"א שהיו בחי' ב' נקודות חו"ב דראש דג"ר דנקודים, ולמעלה מדעת דנקודים, נמצאים עתה מלבישים למטה מראש דא"א ואין להם אלא חג"ת דנקודים, וזו"ן שהיו להם בנקודים דעת וחג"ת נהי"מ, אין להם באצילות אלא בחי' נהי"מ דא"א לבד. וזה אמרו, והנה נתבאר איך כל הד' היות ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן, כולם הם בז"ת דא"א לבד. דהיינו אפילו למטה מהדעת דנקודים כאמור, והבן היטב.

ח) ושאר המדרגות מן הז' ואילך והוא בכלל וכו' ירדו בבריאה עם הכלים בסוד הניצוצין וכו': מתחילה צריכים להבין, למה

ו) זמן התיקון אשר אז הלבישו זה לזה וכו' לא הונחו במקומם הראשון וכו': הנה כבר נתבאר זה לעיל בפמ"ס בדף ק"י"א ד"ה וכבר ובד"ה וצריך עש"ה. אשר כל אחד ואחד מה"פ דנקודים אבד הג"ר בה"פ אצילות, באופן שה"פ אצילות אינם אלא בבחי' זו"ן בערך שהיו בע"ס דנקודים.

וזה אמרו, ולא הונחו במקומם הראשון ממש אלא באופן אחר. כי א"א שהוא בחי' נקודת הכתר, יצא עתה לבחי' ז"ת וגופא דנקודים, שהרי רדל"א נטל כל הג"ר דנקודים, ונמצא א"א בז"ת במקום דעת וחג"ת נהי"מ דנקודים: הראש במקום הדעת, וז"ת במקום חג"ת נהי"מ עד סיום אצילות.

או המדובר הוא באורות, להיות הענין מתהפך מקצה אל הקצה כאמור.

ובאמור תבין, ענין אור הד' הנק' אותיות, אשר הרב מדייק ואומר אשר האור הזה הוא בחי' כלים, כלומר, אשר באמת הוא בחי' אור כמו הנקודות והתגין שהרי מזווגם נמשך ויוצא כמ"ש שם, אמנם היחס שלו הוא רק בבחי' כלים, דהיינו שהבחן החסרון שלו הוא בבחי' התחתונים ולא בעליונים כמו שאר האורות. משום שהוא בחי' הניצוצין הנופלים לכלים וע"כ היחס שלו כמותם, שהעליונים גדלים מתחילה כנ"ל.

והנה נתבאר כונת הרב במה ששינה לשונו לכנות כאן המדרגות בשם פו"א דאותיות וחשבונם, דהיינו להורות, על מקום החסרונות שמבאר כאן שמתחילים להיות במדרגות התחתונים דהיינו כמו בכלים כנ"ל, והוא להיותם בחי' אור הד' שה"ס רפ"ח הניצוצין, שאור הזה נק' אותיות כמ"ש בענף ד'. ולפיכך נשמר, לכנות המדרגות בשמות אותיות דהויה, והבן היטב.

וזה אמרו, שהו' מדרגות העליונות משם ע"ב נשאר באצילות ומדרגות התחתונות ממדרגה הז' ולמטה נפלו לבי"ע דפרודא, שנמצאים העליונים על שלימותם והתחתונים נחסרו, דהיינו בערך ההפכי מהאורות, והוא משום שהמדובר בכאן הוא ברפ"ח הניצוצין שהם אור הד' שהוא בחי' כלים כאמור.

וטעם הדבר תבין עם המתבאר לעיל בפמ"א ענף ט"ו אות ע' ד"ה והנה או"א עש"ה כל ההמשך בענין ביטול אחורים דאו"א וענין הפנים דאו"א שנשאר. ונתבאר דכל שיצא לע"ס דנקודים מתחילת אצילותם מאור העינים דא"ק נק' פנים וכל שהגיע להם אח"כ מאור דיסוד א"ק שהיא כל הגדלות נק' אחורים ונתבטל כולו. ונתבאר שם, אשר מאור העינים לא הגיע להם אלא חג"ת נה"י לבד דהיינו רוח ונפש, שהרוח נתלבש בכתר

שינה הרב כאן לשונו לכאר המדרגות בכינויים הללו דפנים ואחור דאותיות ופנים ואחור דחשבון, ולמה אינו מכנה אותם בשם עסמ"ב או כח"ב זו"ן כנהוג עד הנה, שהרי כבר נתבאר שפנים דאותיות וחשבונם ה"ס הטעמים שנק' תמיד כתר, ואחור דאותיות הם ד' הקומות מהמדרגות דהזדככות המסך שנק' תמיד ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן או חו"ב תו"מ, וא"כ צריך להבין מאד כונת הרב במה שמסדר אותם כאן בכינויים חדשים: באותיות דפנים וחשבונם, ובאותיות דאחור וחשבונם.

והענין תבין במה שנתבאר בפנים מאירות בתחילת ענף ל"א בד"ה ג' בחי'. ונתבאר שם ענין ד' האורות המכונים טנת"א, אשר אלו רפ"ח הניצוצין הם בחי' אור הד' שנק' אותיות עש"ה. ולכאורה יש להקשות על לשון הרב שאומר שאור הד' נק' אותיות שהם בחי' כלים, דאיך מזכה שטרא לבי תרי, דאם הם כלים איך קוראם אור הד' וכן בשם ניצוצין הנופלים ע"ש. אמנם באמת נשמר הרב בלשונו ואומר, שהם בחי' כלים, דהיינו לאפוקי מכלים ממש. אבל עדיין צריך להבין כונתו בהפרש הזה האמור בין בחי' כלים הנק' אור הד' ואותיות לבחי' האורות הנק' טעמים נקודות ותגין.

והענין כי כבר נתבאר ערך ההפכי שנמצא בין כלים לאורות, כמ"ש בפמ"ס כאן ובסוף ענף ח' עש"ה אשר בכלים העליונים גדלים תחילה, ובאורות התחתונים באים תחילה, באופן שבביאת אור הנפש גדל רק כתר דכלים ושאר הכלים חו"ב תו"מ נשארים בקטנות בלי אור, ובביאת אור הרוח גדל אז כלי דחכמה וכו' עש"ה. ולפי"ז תבין שבחסרון בינה וזו"ן דכלים יחסרו כח"ב דאורות ואין כאן מהאורות רק נפש רוח בלבד ואין כאן מהכלים אלא כתר חכמה בלבד, כי הרוח מתלבש בכתר והנפש בחכמה. וע"כ צריכים לבינה יתירה לדייק בכל המקומות אם המדובר הוא מכלים

ט) ופשוט הוא שכל המדרגות שלמטה ממנו נכללין בה, ואינם נחשבים בה כדבר בפ"ע, ולכן אינה עולה במספר ולכן אינו נחשב רק מדרגה זו, בחי' המספר י' אותיות המילוי, שהוא גי' ע"ב, וכל שאר הניצוצין שלמטה מהם נכללין באלו ע"ב. וכבר נת"ל במקומות רבים, כי מציאת מספר רפ"ח הניצוצין הם ד' בחי' ע"ב שירדו מאלו הד' הויות, וכולם יחד הם רפ"ח ניצוצין, והנה נתבאר ע"ב ניצוצין שירדו מכלל הרפ"ח ניצוצין, והם מהוי"ה ראשונה דע"ב.

פנים מאירות

כי כבר ידעת אשר הרוח והנפש שהשיגו ג"ר דנקודים מאור העינים נשארו אפי' אחר שביה"כ, אשר הרוח נתלבש בכתר והנפש בחכמה. ולפי"ז נמצא אשר בכתר שה"ס הויה פשוטה בלי מילוי יש שם ד' מדרגות שלימות, שהם פנים ואחור דאותיות וחשבונם, להיות שמה אור הרוח שהוא משפיע לכלי החכמה שה"ס הוי"ה במילוי יודין, וכיון שהוא משפיע א"כ בהכרח שיש שם גם בחי' פו"א דחשבון שה"ס המסך כנ"ל. אמנם בחכמה שה"ס הוי"ה במילוי יודין אין שם מאור העינים אלא אור הנפש שהיא בחי' הסיום דכל מדרגה, משום שהמסך שבה אינו ראוי לזווג ולהתפשט עוד כמ"ש בפמ"ס ענף י"ג עש"ה. ולפיכך נבחנת הויה זו שאין שם אלא ב' מדרגות העליונות דהיינו פו"א דאותיות שהם כח"ב זו"ן דנפש אבל בלי חשבונם, כי החשבון שה"ס המסכים אינם מזדווגים שם להיותם משום זה מסיימי המדרגה כנ"ל. וזה אמרו, שחכמה דע"ב אין לה זולת ב' מדרגות עליונות שהם פנים וריבוע דאותיות בצורתם בלבד בלי חשבונם, כי הפנים ה"ס כתר דאור הנפש והריבוע ה"ס עסמ"ב דנפש, אמנם בלי המסכים שנק' חשבון, משום שאין נוהג בהם התפשטות וזווג, כאמור.

והנפש באו"א שהם ראש הב', וב' ראשים אלו כוללים כל ג"ר דנקודים. ונמצאים ז"ת בלי אור העינים. והיינו, אשר באורות התחתונים באים תחילה, ובכלים העליונים גדלים תחילה עש"ה. ודע אשר כל מה שנשאר באו"א ולא נתבטל, דהיינו רוח ונפש, לא נפל ממנו ניצוצין לכלים בבי"ע, דענין הניצוצין המה נופלים על ידי זווג הרשימו באור האחורים, ומתוך שאור זה לא נתבטל כלל כי נשאר אפילו אחר שבירת הכלים כנודע, אם כן אין שייך בו ענין הרשימו כלל, שענינה בחי' השירורין אחר הסתלקות, וזכור זה לכל ההמשך. והנה נתבאר היטב אשר מאור הפנים שנשאר באו"א לא נפל מהם שום ניצוצין רלל.

והנה כלי שלם כלומר שיהיה בו בחי' השפעה לתחתון הימנו צריך שיהיה בו ד' מדרגות, דהיינו פנים ואחור דאותיות וחשבונם, כי פנים ואחור דאותיות הם בחי' כח"ב זו"ן כמ"ש לעיל. וחשבונם הם בחי' המסך שעליו נעשה הזווג להשפיע למטה. ומובן מאליו אשר בחוסר החשבון, דהיינו המסך אין שם זווג להשפיע למטה, וא"כ אין שם אלא כח"ב זו"ן דאור הנקבה, דהיינו המקבלים ואינם משפיעים. וכזה תבין סוד שש המדרגות שנשארו בע"ב,

י) ושם ס"ג שהוא יותר תחתון משל ע"ב, לא עלו האורות שלו באצילות רק ד' מדרגות הראשונים בלבד. נמצא כי ירדו בבריאה ב' מדרגות אחרות יותר עליונים שהם: י' אותיות דמילוי הס"ג, ובחי' האחור שלהם שהם מדרגה ה' ו'. וכאשר נמנה בחי' המדרגה הה' שהם י' אותיות דמילוי ס"ג בבחי' אותיות עצמן, ונמנה גם מספרם שהוא ס"ג, הרי ע"ג ניצוצין שירדו משם ס"ג.

ב) ומשם מ"ה שהוא הת"ת ירדו ב' מדרגות עליונים יותר, לפי שהוא גרוע במעלה מן ס"ג, ולא עלו באצילות רק ב' מדרגות ראשונים לבד, וכל השאר ירדו בבריאה. נמצא כי הניצוצין שלהם הם ע"א ניצוצין: כ"ו, ומ"ה. פי', כי מספר ד' אותיות הפשוטים הם מספר כ"ו ומספר י' אותיות מילוי הם מ"ה, והנה כ"ו ומ"ה הם ע"א ניצוצין, הרי הם ג"פ ע"ב.

ג) ומשם ב"ן ירדו כל המדרגות חוץ מן העליונה והראשונה, לפי שלהיותה בחי' ב"ן מלכות והיא תחתונה מכולם, היה בה שכירה יותר מכולם שלמעלה

פנים מאירות

ומשום זה נבחן מ"ה וב"ן שאין להם אלא ב' מדרגות עליונות דכתר, דהיינו פו"א דאותיות בצורתם לבד בלי החשבון, שהם המסכים. וזה אמרו, ומשם מ"ה שהוא הת"ת ירדו ב' מדרגות עליונות וכו'. ומשם ב"ן ירדו כל המדרגות חוץ מן העליונה וכו'. והיינו כדאמרן, שאין בשניהם אלא אור הנפש בלבד, שאין בו תיקון המסכים לזווג ע"כ נמצאים באותיות פו"א בלי חשבונם, ונודע שב"ן הוא בחי' המלכות דמ"ה, וע"כ נבחן המ"ה, שיש פנים וריבוע דאותיות, שהפנים הוא הכתר דנפש והריבוע הוא עסמ"ב דנפש, אלא בלי חשבונם כנ"ל. אמנם הב"ן אין לו אלא בחי' אחרונה דמ"ה, דהיינו נפש דנפש. ונבחן אשר נפש דנפש הזה מקבלת במדרגה עליונה שבה דהיינו פנים דאותיות, שהוא בחי' כתר דב"ן לבד, ואין לה ריבוע דאותיות דהיינו חו"ב זו"נ כמבואר. ומה שהנפש דנפש מתלבש בכתר דב"ן ולא במלכות דב"ן, כבר נתבאר אשר בכלים העליונים גדלים מתחילה כנ"ל, עש"ה.

י) ושם ס"ג שהוא יותר תחתון משל ע"ב וכו' רק ד' מדרגות הראשונות: כבר נתבאר שהוא סוד ראש הג' דנקודים שנק' ישו"ת או התפשטות כח"ב למקום חג"ת, אשר יצא לבר מג"ר דנקודים דהיינו למקום חג"ת דג"ת, אשר משום זה נתפשט ויצא אור העינים דהיינו הרוח והנפש מן ג"ר דנקודים: בראש וגוף, שהראש נק' ישו"ת והגוף נק' מ"ה וב"ן שלו. שמהטעם הזה מכנהו הרב בשם התפשטות כח"ב לחג"ת, משום שהרוח והנפש דכח"ב נתפשטו לשם, אשר הרוח נתפשט בישו"ת והנפש במ"ה וב"ן. וע"כ נבחן הס"ג, שיש בו כלי שלם דד' מדרגות פו"א דאותיות וחשבונם, משום שיש בו כח"ב זו"ן דאו"ח שצריכים להשפיע עוד לכח"ב זו"ן דנפש, דהיינו למ"ה וב"ן, וא"כ בהכרח שיש להם גם החשבון דפו"א דאותיות, שהם המסכים לזווג כדי להשפיע. אבל מ"ה וב"ן שאין להם אלא אור הנפש דהיינו בחי' הסיום של האור, והיינו מטעם שאין להם המסכים לזווג ולהתפשטות כנ"ל,

ממנה, ולא עלו ממנה רק ד' אותיות פשוטים בבחי' האותיות עצמן, וכל השאר ירדו לבריאה. וז"ס שאנו אומרים בכ"מ כי המלכות נשארה באצילות בבחינת נקודה א' בלבד, וכל השאר נתמעט ממנה וירדו אל הבריאה, והבן זה, כי הנה נקודה ההיא היא בחי' מדרגה ראשונה שנכולם בלבד, ואמנם מספר הע"ב ניצוצין שירדו ממנה, הם בחי' המספר והחשבון של י' אותיות דאחור דב"ן, ולא הפנים דשם עצמו שהוא מדרגה א', רק האחוריים, שהם גי' ע"ב.

מ) הרי ד"פ ע"ב שירדו מן ד' הויות ומספר כולם הם רפ"ח ניצוצין, אלא שיש ביניהם הפרש כי אין בחינתם שוין, לפי שהע"ב ניצוצין שירדו משם ע"ב דיודי"ן הוא הע"ב דחשבון ומספר י' אותיות המילוי הזה, שזו היא מדרגה הז'. ומשם ס"ג הע"ב שלו הוא י' אותיות וס"ג, שהם ע"ג, והם המדרגה הה' והז'. ומשם מ"ה, הע"ב שלו הוא מ"ה וכו", שהם גי' ע"א, שהם המדרגה ג' וז'. ומשם ב"ן עצמו, הע"ב שלו הוא מדרגה הד'.

שער

רפ"ח ניצוצין

ענף ל"ג

*א) ועתה צריך לבאר כמה שאלות שיש בכל הנ"ל והוא, כי צריך לידע למה היו השינויים האלו, שבשם ע"ב אנו לוקחים חשבון מדרגה הז', ומס"ג ב' מדרגות שהם ה' וז', וממ"ה ב' מדרגות שהם ג' וז', ומב"ן מדרגה א' בלבד, והוא הד'. והתשובה, כי הנה נת"ל כי הצד השווה שבד' הויות הנ"ל שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הוא שהמדרגות שהם ממדרגה הז' ולמטה כולם נפלו בבריאה,

פנים מאירות

המסכים הנ"ל, נבחן לפי עצמו ג"כ בד' בחי' ההם, באופן אשר אפי' המסך היותר זך שהוא מסך דבחי"א שע"ס שלו המה בקומת ז"א, מ"מ נבחן שיש בו לפי ערכו בחי"ד שבבחי"א ובחי"ג שבבחי"א ובחי"ב שבבחי"א וכו' עד"ז, וזכור זה.

והנה מדרגה הז' אשר בכל אחד ואחד מד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן, שהוא בחי' החשבון דהויה במילואה כסדרה, דהיינו בחי' הפנים שלה, הוא המסך בעביות דבחי"ג שבהויה ההיא, דהיינו בחי' ע"ס בקומת חכמה שבאותה הויה, חכמה דהויה דע"ב או חכמה דהויה דס"ג או דמ"ה וכו'. וכבר ידעת שהחכמה היא סוד אור העצמות שבכל מדרגה, ולפיכך אנו מכירים לכל מדרגה רק במסך דבחי"ג שבה, דהיינו במדרגה הז' שהוא הגימ' דפנים דאותיות של הויה ההיא, שאלה הם הכינויים ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הנודעים בכל מקום הנרמזים רק במדרגה ז',

א) הצד השווה וכו' שהמדרגות שהם ממדרגה הז' ולמטה כולם נפלו וכו': ענין נפילת הניצוצין כבר נתבאר שהוא מזווג הרשימו במסכים דאור האחורים, כדברי הרב לעיל בענף ז' עש"ה ובפנים מאירות. ונתבאר בענף הקודם, אשר ענין הסתלקות האור המניח רשימו הגורם להכאה באור דאחורים, אינו נוהג באור העינים של הנקודים שהם בחי' ג"ר דנקודים, רק באור יסוד א"ק שהוא אור דגדלות של הנקודים שעל ידו השיגו ג"ר ממש, דהיינו יחידה חיה נשמה בג' ראשים: כתר או"א עי' וישסו"ת, ובג' גופין: דעת, חג"ת, נהי"מ. כמ"ש באורך בענף כ"ב בפנים מאירות ע"ש. שהמה נבחנים רק מצד העביות שבמסך, אשר כתר יש לו מסך דבחי"ד, ואו"א עילאין שהם ע"ב יש להם מסך דבחי"ג, וישסו"ת שהם ס"ג יש להם מסך דבחי"ב, וז"ת שהם מ"ה וב"ן יש להם מסך דבחי"א. ונודע אשר כל אחד מד' בחי'

ולכן בשום חשבון אין אנו מחשבין משם ולמטה כלל, רק ממדרגה הז' או למעלה הימנו ולא למטה ממנו כי כל שלמטה ממדרגה הז' כלולים בה, כי כולם גרועים ממנה ואינו עולה בשום חשבון כלל. ולכן אין אנו מזכירין ומחשבים באלו הרפ"ח ניצוצין, רק אלו הד' מספרים שיש בד' מלואים של ד' שמות אלו, שהם: ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. ולהיותם משונים במילוייהן לכן נזכרים כל הד' מלואים, לפי שזה גי' ע"ב וזה ס"ג וזה מ"ה וזה ב"ן, ואין מספרם שוים במילוייהן.

פנים מאירות

שיש בד' מילואים של ד' שמות אלו שהם ע"ב ס"ג וכו': ואין להקשות ע"ז מהמבואר בכמה מקומות שאחורים דכתר ואו"א שנתבטלו מ"מ נשאר באצילות ולא ירדו כלל לבריאה, וא"כ איך נמנין ע"ב ס"ג בכלל רפ"ח ניצוצין שירדו לבריאה. כי כבר נתבאר לעיל, שענין הניצוצין לחוד וענין אור אחוריים לחוד, כדברי הרב לעיל בענף ז' אשר מבחין שם ד' אורות בסבת ההזדככות וההסתלקות. ואור הרביעי הגרוע מכולם שהוא בחי' כלים, ה"ס הניצוצין הנופלים אל הכלים מכח הכאה דאור הג' שנק' רשימו, באור הב' שנק' אחורים, עש"ה ולעיל בפמ"א ענף ל"א אות א' ד"ה ג' בחי' עש"ה. והנך רואה שאור דאחורים דכתר ואו"א, ודאי שלא ירד אלא מג"ר לז"ת ולא כלל מגבול האצילות ולמטה כנודע בכ"מ, אמנם אור הג' שהוא הרשימו הכה באחוריים ההם. ומזווג זה יצאו אלו הניצוצין שהיא תולדה חדשה והמה ודאי שנפלו לכלים שבבריאה כדי להחיותן, כי הניצוצין האלו המה בחי' כלים, כדברי הרב שם בענף ז' עש"ה ושמור זה.

ובזה תבין, אשר כל אלו רפ"ח ניצוצין לא נפלו אלא לכלים דז"ת כי בראשים אין כלים אלא שורשי כלים, דע"כ נבחנו כאור בלי כלי כנודע, באופן, שניצוצין שנפלו מע"ב ירדו בחסד, כי החסד הוא גוף וגמר כלים דחכמה וגופא דאבא, כדברי הרב בענף כ"ב.

שבה החשבונות ההם כאמור. ולפיכך גם במספר רפ"ח ניצוצין אנו מחשבים את המדרגה הז' בכל ההיות להיותה עיקר גדרה של ההויה כנ"ל, חוץ מב"ן שאין מדרגה הז' נחשבת שם, משום שמ"ה וב"ן כלולים תמיד יחד במסך אחד, דהיינו במסך דבחי"א כמבואר לעיל, וע"כ אין גדר מיוחד נבדל להויה דב"ן, אלא שנבחנת בכל מקום בגדר המ"ה, וזכור זה. וזה אמרו, הצד השוה וכו' הוא שהמדרגות שהם ממדרגה הז' ולמטה כולם נפלו בבריאה ולכן בשום חשבון אין אנו מחשבין משם ולמטה כלל וכו' כי כולם גרועים ממנו וכו' עכ"ל. והוא כדאמרן, שקומת החכמה דכל הויה שעליו מראה החשבון שנק' מדרגה ז' הוא עיקר גדרה של אותה הויה. דהיינו החשבון דעשר אותיות דהמילוי שלה שהוא אור הפנים שלה, משא"כ אור האחורים דכל הויה שהוא הריבוע דעשרת אותיות המילוי שלה, כבר המה בחי' הזדככות המסך, שענין זה שוה הוא ככולם ואין בהם הבחן לפי עצמם רק ע"פ אור הפנים שבה, וע"כ אין הריבוע דהיות עולים בחשבון כלל. וזה אמרו, ולהיותם משונים במילוייהם לכן נזכרים כל הד' מילויים. דהיינו כאמור, שבמדרגה הז' ניכר כל השינוי ממדרגה אחת לחברתה והבן היטב.

ב) גם צריך שתדע כי במקום שאנו מחשבין בחי' הפנים, אין האחוריים עולים בשום חשבון, כי טפלים הם אל בחי' הפנים הראשונים המעולים מהם, לכן אין אנו מחשבין באלו רפ"ח ניצוצין בחי' האחוריים כלל, רק משם ב"ן האחרון כמ"ש הטעם למטה בענין המלכות.

ג) גם צריך שתדע כי כ"מ שיש ב' מספרים וחשבונם שוין, אין אנו מחשבין את שניהן, אלא א' בלבד. והוא, כי הנה י' אותיות דס"ג וי' אותיות דמ"ה ירדו בבריאה, עכ"ז לא חשבנו בחי' י' אותיות דמ"ה, כיון שכבר נחשבו י' דס"ג הראשונים מהם, כי כבר ביארנו שאפי' בחי' הד' מילויין הנ"ל לא היינו מונין ומחשבין אותן ד"פ, אלא להיותן משונים זה מזה, כי זה ע"ב וזה ס"ג, וזה מ"ה וזה ב"ן, המשונים במילוייהם.

ד) וטעם הדבר הוא במה שנקדים לך הקדמה א' והוא, כי הנה כאשר הניצוצים שוין במציאותן ומספרם, נשארו שניהן במקום שנשברו ונפלו העליונים, ושם נשארים התחתונים עמהם. כיצד, הרי שנפלו י' אותיות דס"ג, ואח"כ נפלו י' אותיות דמ"ה, והנה עם היות י' אותיות דמ"ה גרועים במעלה מי'

פנים מאירות

ושורש כלי מהסת"א, וכלי דגבורה ה"ס הסת"ב שלה, אשר משום זה נמצא כלי דגבורה מקיים לאור גופא דאמא, וכשנשבר הכלי דגבורה נתבטל וירד גם גופא דאמא, כדברי הרב שם. ולפיכך, הניצוצין שנולדו מכח זווג הרשימו באור דגופא דאמא שנתבטל, ודאי שנפלו לכלי דגבורה להחיותו, וניצוצין דמ"ה דהיינו מכללות ז"ת עצמו נפלו לכלי דת"ת שהוא כולל לכל חג"ת נה"י כנודע. וניצוצין דב"ן לכלי דמלכות כמ"ש בסמוך בע"ה.

ד) הרי שנפלו יוד אותיות דס"ג ואח"כ נפלו יוד אותיות דמ"ה וכו' לא נפלו רק עד מקום שירדו יוד אותיות דס"ג וכו': וצריך כאן לבינה יתירה בענין הס"ג שלא נשאר ממנו באצילות אלא ד' מדרגות הכתר, שהוא פו"א דאותיות המילוי דהויה שלה, בערך

שבשכירת כלי דחסד נפלו האחוריים דגופא דאבא, והיינו משום דגופא דאבא הוא בחי' ראש ושורש כלי מסוד הסתכלות א', ואין שום קיום לאור בלי כלי, דע"כ להסתכלות ב' צריך שממנו יצא האור בכלי דחסד, ואז נתקיים ג"כ האור בגופא דאבא שהוא השורש לכלי דחסד, כמבואר בפמ"א שם. וע"כ כשנשבר החסד ממילא נתבטל ג"כ האור מגופא דאבא, משום שנשאר בלי גמר כלי שלו ואין קיום לאור בלי כלי, עש"ה. ולפי"ז מוכן היטב, אשר הניצוצין שנפלו מזווג הרשימו עם אחורים דע"ב שהוא גופא דאבא הנ"ל שנתבטל, ודאי שנפלו לכלי החסד כדי להחיותו, שבכח זה יכול לשוב לקדמותו לבחי' כלי לע"ב כמו שהיה טרם שנשבר, והבן היטב. ועל דרך זה ניצוצין דס"ג שהיא גופא דאמא נפלו לכלי דגבורה, כי גופא דאמא ה"ס ראש

אותיות דס"ג, עכ"ז בנפלים למטה לא נפלו רק עד מקום שירדו י' אותיות דס"ג, ושם נתערבו ונתקשרו עמהם י' אותיות דמ"ה. לפי שבחי' ס"ג נשבר קודם מ"ה כנודע, כי תחילה מלכו העליונים ונשברו ואח"כ התחתונים, ולכן בעת שירדו י'

פנים מאירות

ולפיכך צריכים להבחין בכלי דגבורה, מה שנתוסף בו מכח ביטול האחוריים דיסו"ת כלפי הניצוצין שכבר היה שמה מזמן ביטול גופא דאמא עילאה, כי הניצוצין דיסו"ת ודאי גרועין הרבה מניצוצין דאמא עילאה ואינם עולים בשם, ולכן אנו מונין מדרגה ה' אצל ישו"ת שהיא הויה דס"ג, כי רק מדרגה זו היא התוספת ניצוצין שנפלו בכלי דגבורה, כי באמא עילאה נשאר שש מדרגות כמו באבא עילאה. וא"כ לא נפלו ניצוצין כלל ממדרגה ה' שהוא בחי' אור הנפש דחכמה דס"ג, אמנם ביסו"ת אשר לא הגיע אליו בחי' חכמה דג"ר, א"כ נפלה גם מדרגה ה' שהם עשר האותיות דמילוי ס"ג בצורתם, והבן היטב.

וזה אמרו, כאשר הניצוצין שוין במציאות ובמספרן, נשארו שניהם במקום שנשברו ונפלו העליונים עכ"ל. והוא כדאמרו, שאין לחשוב ולהגדיר בחי' הניצוצין דכל הויה רק בב' הבחנות: א', הוא גדר ההויה בעצמה, שהוא ניכר רק במדרגה ז', כנ"ל ע"ש. ב', הוא מה שניתוסף מבחי' הניצוצין בערך ההויה שקדם לו, דע"כ אנו מונין בע"ב מדרגה ז' לבדו כי היא הויה ראשונה, אמנם בס"ג כבר יש להבחין ג"כ מאותם בחי' ניצוצין שניתוספו בו יותר מבהויה דע"ב, דהיינו המדרגה ה', וע"כ אנו מונין ה' וז' שבגי' ע"ג. ועד"ז במ"ה, יש להבחין בו גדר ההויה שלו שהיא מדרגה ז' שלו, גם אותם בחי' הניצוצין שניתוספו בו שהם מדרגה ג' שהוא החשבון והמסך דכלי דכתר שבו, שזה שנתחדש ונפל בכלי דת"ת יותר מבכלי

הע"ב אשר נשאר ממנו שש מדרגות, כמ"ש לעיל עש"ה. וצריך להבין היטב, הגרעון הזה שבס"ג כלפי הע"ב.

והענין, דכבר ידעת אשר הויה דס"ג זו ה"ס ראש הג' דנקודים, שה"ס היסודות שנתפשט ויצא במקום החג"ת כנ"ל עש"ה. וכבר נתבאר בדף תכ"א ד"ה והמשך אשר אותה הבינה שבראש הב' דנקודים שנק' שם אמא עילאה, היא עצמה יצאה מבחי' ג"ר דנקודים ונתפשטה למקום ז"ת דנקודים, דהיינו בחג"ת, בסוד אבא הוציא את אמא לחוץ אודות בנה כמ"ש באדרא. ונתבאר שם אשר אבדה משום זה בחי' ג"ר דאבא עילאה עש"ה. ודע שזהו נבחן בגרעון דב' מדרגות העליונות דהויה דמילוי ס"ג, שהם: עשרת האותיות דמילוי ס"ג והריבוע שלהם דהיינו מדרגה ה' ו'. כי בהיותה בראש בג"ר דנקודים, היתה שוה לאבא עילאה והיה לה שם שש מדרגות כמו לאבא, אמנם כשיצאה לבר מראש נאבד ממנה בחי' קומת החכמה שאינה מקבלת עוד מג"ר דאבא עילאה. וקומת חכמה דס"ג היא נבחנת בעשרת אותיות המילוי שלה, וזה שאבדה מחמת יציאתה כאמור, שענין התפשטות כח"ב שביסו"ת הזה הוא רק בבחי"ב שהוא קומת בינה ולא חכמה.

ונתבאר לעיל, שניצוצין דס"ג נפלו לכלי דגבורה. וצריך שתדע אשר ב' בחי' ס"ג נפלו לשם: הן בחי' אמא עילאה אשר כלי דגבורה הוא הסת"ב וכלי שלה ממש, והן בחינת ראש הג' שנק' ישו"ת, כי שניהם בחי' בינה אחת היא כנ"ל.

דמ"ה, פגעו ומצאו י' אותיות דס"ג שירדו שם בבריאה תחילה, ונתערבו עמהם, ולא ירדו עוד למטה מהם ונדבקו עמהם לסבת היות מספרן שוה. אבל כאשר אין ב' הבחי' במספרים שוין, כל אחד יורד במקומו הראוי לו לירד.

ה) ולכן כל הבחי' השוות לא כפלנו אותן למנות בחשבון, ולכן בחי' י' אותיות דמ"ה אשר נתקשרו במקום נפילת י' אותיות דס"ג אינן נמנין בפ"ע, אבל המדרגה הז' של מ"ה אשר איננה דומה למספר מדרגה הז' דס"ג נחשבת בפ"ע, כי זו מספרה ס"ג וזו מספרה מ"ה. וכן מדרגה הג' משם מ"ה שמספרה כ"ו נכנס בכלל החשבון, לפי שמשם ע"ב ומשם ס"ג לא נפלה מדרגה הג', לכן אנו מחשבין גם אותה בחשבון של הע"א של מ"ה. וכן בס"ג, אשר המדרגה הה' שבה לא ירדה כמוה משם ע"ב, לכן נמנים בחשבון הע"ג ניצוצין דס"ג. וכן מדרגה הז' שהוא החשבון, משונה מן ז' של ע"ב ושל מ"ה, גם היא נחשבת.

ו) ונשאר לנו לבאר עתה ע"ב הד' של ב"ן שהיא במלכות, הנה הוא המדרגה הד' שהוא בחי' האחוריים, והנה אמרנו למעלה כי כאשר יורדין הפנים אין האחוריים נכנסין בחשבון כלל, וכאן היה הדבר להפך, כי האחוריים נכנסין בחשבון ולא הפנים. והתשובה הוא, כי בג' שמות אשר חשבנו בחי' פנים, לכן לא חשבנו בחי' האחוריים, אבל כאן במלכות שאין הפנים נחשבין במספר, אז נחשבו האחורים.

פנים מאירות

שניהם מדרגה ה', וגם המ"ה הוא ענף מס"ג, והגבורה חשובה מת"ת, וא"כ ודאי שגם הניצוצין דמדרגה ה' דמ"ה נפלו בכלי דגבורה, ואינו נבחן בכלי דת"ת רק מדרגה ג' שהיא התוספת, גם גדרו שהוא מדרגה ז', שניהם בגי' ע"א.

ו) ונשאר לנו לבאר ע"ב הד' של ב"ן שהיא במלכות וכו': תבין זה ג"כ עם המתבאר, שאין למנות זולת הגדר של ההויה שהוא מדרגה ז', וגם התוספת בחינות ניצוצין שבו. ולכן הויה דב"ן, כבר ידעת שאין בה מדרגה ז' לפי עצמה אלא ביחד עם המ"ה, להיותם שניהם באים מהזווג על המסך דבחי"א.

דגבורה. אמנם מדרגה ה' שבמ"ה הרי היא נמצאת ג"כ בכלי דגבורה מהויה דס"ג, שהוא הראש והשורש של המ"ה, וע"כ גם הניצוצין דמדרגה ה' דמ"ה נפלו בכלי דגבורה החשוב ביותר מהתפארת, כי זה הכלל: שכל אור היורד לתחתון לוקח בו מקום הכלי היותר זך, דע"כ יש תמיד ערך הפכי בין אורות לכלים, כנ"ל.

וזה אמרו, עם היות יוד אותיות דמ"ה גרועים במעלה מיוד אותיות דס"ג, עכ"ז בנפלים למטה לא נפלו רק עד מקום שירדו יוד אותיות דס"ג, ושם נתערבו ונתקשרו עמהם וכו' עכ"ל. והיינו כאמור, דמשום שאין כאן שום שינוי במדרגתם

ז) ועדיין נשאר לנו לתרץ כי אדרבא, אעיקרא דדינא פירכא, למה אין בחי' הפנים נמנין במלכות, ולא היו האחוריים נכנסין במנין, כדמיון שאר האחוריים. לכן צריך שנבאר לתרץ לכל המדרגות מלמעלה למטה, ונאמר כי הסבה שאין אנו מחשבין המדרגה הג', שהיא בחי' הפנים והוא מספר ד' אותיות הפשוטים, הטעם הוא כמ"ש למעלה, שכשיש ב' מספרים ומנינם שוים אינן נמנין רק פ"א, ומדרגה זאת כבר נכנסה בחשבון ע"א ניצוצות דשם מ"ה, ואלו הכ"ו נשארו ונתקשרו שם למעלה כנ"ל. וכן מדרגה הז' שהוא מספר הט' אותיות המילוי שהיא גי' ב"ן, לא נמנית עם שהוא בחי' הפנים, וגם שאינו דומה לשאר מלויים, כי לסבה זו נמנית לעולם המדרגה הז' בע"ב ובס"ג ובמ"ה.

ח) אבל הענין כמ"ש ענין הוי"ה דשם ב"ן ומה ענינה, דע, כי שם של ב"ן דמילוי ההי"ן אשר במלכות, הוא ב' הויות יחד ממש, והיא הוי"ה כפולה ונקרא מערת המכפלה כנודע, כי ו"ד דמילוי יו"ד גי' י' כחשבון אות הפשוט, וכל השאר הם אותיות הוי"ה כפולה ממש. והנה ענין ב' הויות אלו ענינם הוא, כי הוי"ה א' בחי' ז"א והוי"ה הב' הוא בחי' הנוק' עצמה, וכאשר מתחברים הז"א בנוק', אשר אז מאיר ז"א בנוק', הנה אז הז"א נותן הארת הוי"ה שלו אליה ואז נעשין ב' הויות בנוקבא, ואז נעשית בה שם ב"ן שהוא בחי' ב' הויות וזכור הקדמה זו.

פנים מאירות

שה"ס ב' ההי"ן: ה"ר וה"ת, הכלולות בהויה דב"ן בסוד שיתוף מדת הרחמים בדין, כח"ש בענפים הקודמים. וזהו שנוטלת מהמ"ה בסוד הפנים שלה, כמ"ש במקומו בע"ה. ובזה תבין ג"כ מה שאינו מונה מדרגה הב' דב"ן. שלכאורה היא תוספת בחי' ניצוצין יותר ממ"ה, והוא כמ"ש לעיל, שמ"ה וב"ן אינם ב' קומות נבדלות בזווג כמו ע"ב וס"ג, וא"כ אין כאן כלל בחי' ניצוצין שיהיו נבדלות לב"ן, שהרי אין הניצוצין נולדים רק מזווג חדש, וא"כ איך אפשר שיהיה תוספת ניצוצות בב"ן יותר מבמ"ה. אלא שהב"ן נחשב צד האחור מבחי' הניצוצין שבמ"ה, אשר זהו הנבחן במדרגה הד' כנ"ל.

דקומת חכמה שהוא ע"ב הוא ממסך דבחי"ג, וקומת בינה שהוא ס"ג הוא ממסך דבחי"ב, משא"כ מ"ה וב"ן המה שניהם יחד בחינת ע"ס היוצאות ממסך דבחי"א, וא"כ נמצא שמדרגה ז' דהויה דמ"ה, הוא הגדר של הויה דב"ן ג"כ, ולפי שב"ן נבחן תמיד לבחי' אחור דמ"ה, ע"כ מוגדר בחשבון דריבוע דפשוט, שהוא בחי' האחור דמדרגה ג' דמ"ה מצד התוספת ניצוצין שבו לבד, באופן שכל התוספת ניצוצין שנפלו בכלי דת"ת נבחן כל ניצוץ וניצוץ לפנים ואחור, אשר צד הפנים דהניצוץ מיוחס למ"ה וצד האחור לב"ן, וכל זה הוא משום ששניהם באמת הויה אחת, כי הויה דב"ן נבחנת בסוד מערת המכפלה,

ט) והנה בהקדמה זו הותרה השאלה הנ"ל, כי להיות שעיקר האותיות של שם ב"ן הוא מן הז"א כנ"ל, לכן אין ראוי למנותן בפ"ע בבחי' המלכות, לכן אין המדרגה הז' שהוא מספר ב"ן נכנס בכלל החשבון ע"ב ניצוצין שלה, וכן מדרגה הג' שהוא מספר כ"ו אינה נכנסת בחשבון, לפי שנשארת דבוקה למעלה עם מדרגה הג' שבז"א, שכבר נכנסת בחשבון.

י) אך י"ל למה אין אנו חושבין מדרגה ב' שהוא אחוריים הפשוטים כזה: י', י"ה, יה"ו, יהו"ה, ולא שייך לתרץ כדמתרץ כאן. ואי לאו דמסתפינא הוה אמינא, שנכנסו במקום אותיות דמ"ה שנכנס בו, כדלקמן פ"ד, אך בפ"ד לא משמע כן וצ"ע. וכן המדרגה הה' שהיא בחי' הפנים והם ט' אותיות המילוי כצורתן, עם היותם משונים מן האחרות, שהם י' בכל מלוי, עכ"ז לא נכנס בחשבון. והטעם עם הנ"ל שכיון ששורש שם זה במילוי ב"ן הוא מן ז"א לכן לא נמנה בנוקבא.

שער

רפ"ח ניצוצין

ענף ל"ד

(א*) ועתה נשאר לנו לבאר ענין א' והוא, כי נת"ל כי מן החו"ג ומן הת"ת והמלכות ירדו רפ"ח ניצוצין שהם ד"פ ע"ב. ועתה צריך לבאר, כי בהכרח הוא שגם מן הנה"י ירדו ניצוצין, א"כ מה ענינם, ואם ירדו למטה למה לא נכנסו ונכללו גם הם במספר ניצוצין.

פנים מאירות

כי כבר ביארנו שיוד אותיות המילוי דשם מ"ה של ת"ת עלו עם יוד אותיות דס"ג למעלה וכו', ומתיראים שלא יעלו ג"כ עמהם המספר שלהם וכו', שהמספר נגרר אחר האותיות וכו' עכ"ל. ותבין זה עם המתבאר לעיל בפמ"א ענף לג אוונ ד' ד"ה הרי עש"ה כל ההמשך. אשר לפי זה נמצא שבחי' ניצוצין דת"ת כלולים מגופא דע"ב ומגופא דס"ג, כי הניצוצין דמדרגה ה' הם נמשכו מס"ג כמ"ש שם, שע"כ נפלו לכלי דגבורה שהוא כלי דס"ג, ומדרגה הז' יש בת"ת גם מצד ע"ב, וע"כ מדרגה הז' שהיתה בו מצד היותו גופא והסת"ב דאבא נשארה בו, ומדרגה ה' שהיא התוספת שנמשכת רק מישסו"ת עלתה לגבורה.

וזה אמרו, (באות ט') והנה מתיראים אנחנו כי כיון שעלו אלו היוד אותיות למעלה, שלא יעלה ג"כ עמהם המספר שלהם וכו' שהמספר נגרר אחר האותיות שהם שורשם עכ"ל. כי כבר נתבאר לעיל בפמ"א

(א) בהכרח הוא שגם מן הנה"י ירדו ניצוצין וכו': והנה לכאורה יש לתמוה, הרי כבר חשב הויה דמ"ה ונודע אשר הויה דמ"ה כוללת חג"ת נה"י יחד, וא"כ מהו ההכרח שירדו ניצוצים מיוחדים מנה"י ולשאל על מקום נפילתן. ותבין זה עם המתבאר בפמ"א דף תנ"ח ד"ה וכאן אשר יש שינוי גדול בחג"ת ונה"י דנקודים מחג"ת נה"י דאצילות, כי חג"ת נה"י דאצילות באים תמיד מקושרים במדרגה אחת, משא"כ בנקודים אשר חג"ת נמשכו מבחי' גופא והסת"ב דאו"א עי', ונה"י נמשכו מבחינת גופא והסת"ב דישסו"ת עש"ה.

וזה אמרו, בהכרח הוא שגם מן הנה"י ירדו ניצוצין, כלומר, דיש בהכרח להבין ב' בחי' במ"ה: א', מצד חג"ת שבו הנמשכים מאו"א עילאין. ב', מבחי' נה"י שבו הנמשכים מישסו"ת, כי מרחק רב בין ב' בחי' המ"ה הללו כמ"ש שם. וזהו שמבאר ואומר, (באות ט') והענין הוא,

ב) ונבאר תחלה מה הם בחי' הניצוצין שירדו מהם, הנה נודע כי נ"ה הם ב' פלגי דגופא כנ"ל, לכן אין הוי"ה גמורה בכל א' מהם, רק הוי"ה א' בין שניהם. נמצא כי חצי הוי"ה הוא אור של נצח וחצי הוי"ה הוא אור של הוד. ופשוט כי כשהוי"ה נחלקת לב' אינה עולה בשם בפ"ע רק חצי העליון שהם ב' אותיות י"ה, כמ"ש כי יד על כס י"ה, כי ב' אותיות ו"ה אינן שם בפ"ע. נמצא כי נצח נקרא י"ה, וכן ההוד וכן היסוד י"ה, כי היסוד אינה בחי' בפ"ע, רק הארה כלולה מהאורות עליונים כנודע.

ג) ועוד טעם אחר במה שנבאר, כי ב' יסודות דאו"א מתלבשין תוך ז"א, וכל א' מהם יש בו ה"ח וה"ג, וה"ח דיסוד דאמא הם מתפשטין בז"א: בח"ג ת"ת ונ"ה שלו. והה"ג דיסוד דאמא וכן הה"ח וה"ג דיסוד דאבא, אשר לא נתגלו ולא יצאו, הנה כל אלו הם יורדין אל היסוד דז"א. וכבר ידעת כי סיום היסוד דאבא הוא מסתיים ביסוד דז"א עצמו, נמצא כי ט"ו חסדים וגבורות יש ביסוד דז"א, אשר מספרם י"ה.

ד) עוד ט"א, והוא בענין ה"ח עצמן המתפשטים בז"א מצד יסוד אמא, והוא, כי הלא נתבאר אצלינו, כי ג' בחי' יש אל החסדים דז"א: א', הוא למעלה

פנים מאירות

הרשימו המשיב אותם לקדמותם, ואם יאבד הרשימו אז לא יוכל אח"כ להתקן. וזה אמרו, (באות ט') לכן עולין ניצוצין של נה"י למעלה בת"ת שיתקשרו עם מספר מ"ה מדרגה ז'. פירוש, דמשום שכל בחי' גופא דאמא דהיינו הנה"י השאירו הניצוצין שלהם בת"ת, אז נשמרו הניצוצין דמדרגה הז' על מקומם, כי לא יכול לעלות אל הגבורה שהוא בחי' כלי מצד אבא ובחי' ראש מצד ישו"ת, משום דמדרגה הז' דמ"ה כבר נכלל מגופא דאמא, ואינו יכול לעלות אל כלי דאבא, ומשום שהגבורה היא בחי' ראש מצד אמא, ומדרגה ז' דמ"ה כבר נכללו מניצוצי נה"י דגופא, שבאופן זה נשמרו הניצוצין דמדרגה זו דמ"ה במקומו, הן מצד אבא והן מצד אמא, וכל זה הוא מצד שנכלל בניצוצי נה"י והבן.

דף ת"ס ד"ה וזה אמרו ותע"ט ד"ה מפני. שתיקון גדול נעשה בכלים דחג"ת מצד ישו"ת, שה"ס תיקון קוין שקיבלו הכלים דחג"ת בשורשם עש"ה. אשר משום זה נבחן המ"ה שיש בו מכח שניהם, הן מע"ב שהוא גוף האמיתי לו והן מס"ג שקיבל ממנו תיקון הקוים, ונמצא אשר מדרגה הז' דמ"ה כלול משניהם מע"ב וס"ג. והנך רואה שת"ת יש לו יחס אחד עם הגבורה הן מצד אבא והן מצד אמא, וע"כ כיון שהאותיות דמילוי מ"ה שהיא מדרגה ה' התלבשו בכלי דגבורה, יש פחד שלא ימשך אחריהם גם בחי' המספר שלו, דהיינו מדרגה הז', שהיא המלכות דהאותיות ההם, כיון שהם השורש למספר, ונמצא שיאבד ממנו גדר הויה דמ"ה לגמרי דהיינו אפי' ההבחן שבו מצד אבא הכלול במדרגה ז', שהרי ניצוצין אלו הנופלים לכלים הם כבחי'

במקום הדעת דז"א, כי שם הוא שורש החסדים, ואח"כ מן הארתן מתפשטין ה"ח מן החסד שבו עד הוד שבו, ואח"כ מהארתן של החסדים המתפשטין מתקבץ הארתן ביסוד דז"א ה"ח אחרים אשר לסבה זו נקרא היסוד כל כנודע, והרי הם ט"ו חסדים כמנין י"ה. נמצא כי נה"י אינן הויות גמורות, רק ג' שמות של י"ה, כנ"ל.

ה) והנה כל בחי' המדרגה שנת"ל בשם יהו"ה, כולם ג"כ יש בשם י"ה, ודוגמת מה שירד משם מ"ה כך ירד מג' שמות י"ה הנ"ל, כי לא נשארו באצילות רק ב' מדרגות הראשונים לבד שהם ב' אותיות י"ה. וגם האחוריים שלהם בבחי' אותיות לבד שהם: י, י"ה. ואמנם מהמדרגה הג' ולמטה וגם הוא בכלל, כולם ירדו בבריאה, ע"ד מה שירד מהת"ת שהוא שם מ"ה.

ו) ואמנם הטעם למה אין בחי' כל הניצוצין האלו נזכר בפ"ע, ע"ד שהוזכרו שאר הניצוצין. הענין הוא, לפי שכל הניצוצין שירדו מן נה"י מתחברים כולם עם הניצוצין של ת"ת, וכבר נת"ל שכל מה שמתחבר עם מה שלמעלה הימנו אינו עולה בשם בפ"ע.

ז) והנה בבחי' ניצוצין האחוריים שלהם אינו צורך לתת טעם למה לא נמנו, כי כבר נתבאר שבמקום שנמנו הפנים לא נמנין האחוריים, אבל בחינת הפנים צריך לבאר איך הם מתקשרים עם הבחי' של מעלה מהם אשר לסבה זו לא נמנו כנ"ל, והנה הם ג"פ י"ה והם מ"ה, לכן ניצוצותיו מתחברים עם ניצוצות מ"ה כנ"ל. ואע"פ שאין מספרם שוין, כי חשבון של זה מן המילוי וחשבון של זה מן הפשוט, אין בזה חשש כמ"ש בע"ה, אבל אין הכוונה עתה, רק למצוא מציאות שיתחברו שניהן יחד, ואע"פ שלא יהיה חשבונם שוין.

ח) וכן מילוי ג' שמות י"ה הנ"ל הוא באלפין, לפי שנה"י אלו הם נה"י של ז"א, שהוא בחי' מלוי אלפין, והנה י"ה דמילוי אלפין הם ג' כ"ו, ולכן הוא מתחבר עם שם מ"ה במדרגה הג' שלו, שג"כ מספרה כ"ו, ואע"פ שאין שוין במציאותן.

ט) והענין הוא, שכבר ביארנו שי' אותיות המילוי דשם מ"ה של ת"ת, עלו עם י' אותיות דס"ג למעלה ונתחברו עמהן, והנה מתיראים אנחנו כי כיון שעלו אלו הי' אותיות למעלה שלא יעלה ג"כ עמהן המספר שלהם שהוא ג' מ"ה, והוא מדרגה הז', לפי שמספר נגדר אחר האותיות שהם שרשם, ואם יעלו גם הם נמצא שהכלי של הת"ת יהיה בתכלית הגרוע ריקן בלתי ניצוצין, ולא יוכלו אח"כ להתקן בעת תיקון שאר הכלים, לכן עולין ניצוצין של נה"י למעלה

בת"ת שיתקשרו עם מספר מ"ה מדרגה ז' של הת"ת, ואז לא יעלה מספר ההוא למעלה בשם ס"ג, ולכן כיון שאין עליית הניצוצין אלו רק לסבה זו, לכן אין חשש וקפידא בדבר ההוא למעלה שיהיה חשבונם שוין, ובלאו הכי עולין לסבה הנ"ל.

(י) וא"ת למה בשם של ע"ב אין אנו חוששין אולי יעלה המספר של שם ע"ב שהוא המדרגה הז', עם שרשו שהוא המדרגה החמישי של ע"ב שהוא בחי' הי' אותיות דמילוי ע"ב, ומטעם פחד זה היה ראוי שיעלו ג"כ יו"ד אותיות דמילוי ס"ג למעלה עמהם כדי לקשרם שלא יעלו. התשובה הוא, כי שם בע"ב לא ירדו י' אותיות דמילוי כלל בבריאה כי נשארו באצילות, והמספר שלהן בלבד ירדו אל הבריאה, ולכן אין חשש שיעלו כי אין עולין מעולם לעולם אחר כי אינן יכולין, ובפרט כי הרי בעל כרחם ירדו מאצילות לבריאה, לפי שלא היה להם כח לעמוד שם ונשברו, ואיך עתה יעלו אל האצילות אחר שנשברו ונפלו. אבל המספר של מ"ה הוא יכול לעלות אל שרשו שהם י' אותיות דמ"ה, אשר עלו ונתקשרו עם י' אותיות דס"ג, לפי שכולם בבריאה הם עומדין, והם יכולין לעלות.

(כ) וצריך לבאר, כי מאחר שסבת עליית ניצוצין נה"י עם המ"ה אינן אלא כדי שלא יעלה מספרו עם שרשו, אשר עלה עם י' אותיות דס"ג, א"כ היה צריך שימצאו בחי' י' אותיות באלו הנה"י מחמת המילוי, כדי שיהיה תמורת אותן הי' אותיות של מ"ה אשר עלו. אבל הענין הוא, כי הרי בב' שמות של י"ה יש במילואם י' אותיות, ואלו הם במקום אותן הי' אותיות של המילוי דמ"ה שעלו לשם ס"ג כנ"ל. ואמנם אע"פ שהם ג' שמות י"ה, וא"כ יש במילואם ט"ו אותיות, אין קפידא רק אם יהיו אותיות מועטות ממספר י', אבל אם יתרים מיוד אין חשש בזה.

(ד) נמצא כי כל ניצוצין של נה"י כולם, עלו ונתחברו עם ניצוצין של מ"ה שבת"ת, לכן אין עולין בחשבון רק הניצוצין של ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם רפ"ח כנ"ל. אלא שהג' בחי' הראשונים דע"ב הם בחי' הפנים, והע"ב הד' הוא בחי' אחוריים, ובין כולם הם רפ"ח ניצוצין, אשר אנו מזכירין בכ"מ בתכוננו זה. ועתה תבין ותראה איך נשארו הכלים של נה"י בלתי ניצוצין דעצמן, ולכן יניקת הקליפות הוא מהם.

ענף ל"ה

*א) הנה תבין היטב, כי אבא הוא כללות או"א. והם הוי"ה דע"ב ואהי"ה דיודין בפנים וכן באחוריים. ואמא כוללת יש"ם ותבונה, והם הוי"ה דס"ג ואהי"ה דיודין בפנים שלהם וכן באחוריים.

ב) ותראה במקום אחר, שאין כל זה רק בז"ת של כל אחד מהן, אך בג"ר של

פנים מאירות

המילוי שימלא מקום החסרון וההסתלקות דשם, וע"כ משם ולמטה מלביש אותו פרצוף אחר הנק' מ"ה וב"ן, אשר פרצוף זה נבחן למילוי דמטבור ולמטה דהויה פנימאה, ממש כמו פרצוף ע"ב, דהיינו פרצוף החכמה שנבחן למילוי דהויה פנימאה למעלה מטבור, וע"כ יש בהויה דמ"ה ג"כ עשר אותיות המילוי, כמו בהויה דע"ב.

ובזה תבין בכל פרטיות הפרצופין, אשר הויה דז"א יש לו תמיד אותן האותיות והמספר כמו הויה דפרצוף חכמה דאותה המדרגה. באופן שבה"פ הויה דע"ב, אשר חכמה דה"פ הללו ה"ס עשר אותיות דמילוי הויה דיודין, יהיה ג"כ ז"א דה"פ הללו בחי' עשר אותיות במילוי יודין, ועד"ז בה"פ דהויה דס"ג, שחכמה דה"פ אלו, הם עשר אותיות במילוי יודין וא', יהיה ג"כ ז"א דה"פ אלו עשר אותיות במילוי יודין וא'. וכן בה"פ דהויה דמ"ה, אשר חכמה דה"פ הללו הם עשר אותיות במילוי אלפין, יהיה ג"כ ז"א דה"פ

ב) שאין כל זה רק בז"ת של כ"א מהם אבל בג"ר של כ"א מהם הוא מ"ב אתוון וכו': כי כל פרצוף נבחן על ה' פרצופים: גלגלתא, שהוא הויה פנימאה פשוטה בלי מילוי, וד' לבושו שהם ד' המילויים ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, אשר ב' המילויים ע"ב ס"ג מלבישים את הויה פנימאה מטבורו ולמעלה, ולפיכך הם נבחנים עד שם במ"ב אתוון שהם ד' אותיות הפשוטות דהויה פנימאה ועשר אותיות דמילוי ע"ב וכ"ח אותיות דמילוי המילוי. שזה יורה, אשר מילוי ע"ב שה"ס פרצוף חכמה, ממלא הסתלקות גופא דהויה פנימאה. ומילוי המילוי שה"ס פרצוף בינה, ממלא הסתלקות גופא דפרצוף חכמה. ונמצא, שאין בחי' למעלה מטבור דהויה פנימאה נשלמת, רק ע"י ב' פרצופין ע"ב ס"ג הממלאים מקומות החסרון שבו עד הטבור, שז"ס שם מ"ב.

אמנם מטבורו ולמטה דהויה פנימאה, קצר פרצוף הבינה שה"ס כ"ח אותיות דמילוי

כל אחד מהם הוא מ"ב אתוון שהם: ד', י', ב"ה, ומספרם וחשבונם הם במלכות של כל אחד מהם. וכן במ"ה וכן בב"ן. וכן בזו"ן ד' פרצופים.

ג) וענינם כך בשם ע"ב וממנו תבין לכל השאר. כתר דאבא, הפנים שלו הם ד' אותיות הוי"ה פשוטה במ' ראשונות שלו שהם: קוצו של י' בכתר, י' בחכמה, ה' בבינה, ו' בנ"ק, ה' עטרת יסוד, וכל ט' בחי' אלו הם בחי' הפנים הנזכר. ואחורים שלו הוא: י', י"ה, יה"ו, יהו"ה, שהוא נקרא רבוע הפשוט כגודע. ומלכות הכתר דאבא, פניה הם חשבון הפנים הראשונים, שהוא הוי"ה שמספרה כ"ו. והאחוריים הוא רבוע הנ"ל, בבחי' מספר שהוא ע"ב.

פנים מאירות

אלו ה"ס אחורים, כמ"ש בענף ל"א ול"ב וכמ"ש לקמן. ויש ג"כ בחי' מספר וחשבון דמ"ב אתוון כמובא שם בדברי הרב. ואומר כאן אשר המספר וחשבון דכל אחד, ה"ס מלכות דאותה המדרגה.

וכן במ"ה וכן בב"ן: דלעיל מדבר רק מע"ב וס"ג, וע"כ מסיים אשר המ"ב אתוון נבחנים ג"כ במ"ה וב"ן. וכבר ביאר הרב בענף ל"ב את המ"ב אתוון, שהם י"ב מדרגות, דכל פרצוף מכח"ב אלו יש בו ד' מדרגות, דהיינו: פנים דאותיות בצורתם והריבוע דאותיות ההם, וחשבון דפנים וחשבון דריבוע, ע"ש, וכמו שמבאר לפנינו. וכבר נתבאר כל זה בענף ל"ב בפמ"א עש"ה.

וכן בזו"ן ד' פרצופים: כלומר ארבע מדרגות. דהיינו, שבכל אחד מג' פרצופין העליונים יש בהם ארבע מדרגות פו"א דאותיות וחשבונם כנ"ל בענף ל"ב. ומשמיענו אשר ז"ת דכל אחד נחשבים רק לפרצוף אחד ונבחנים רק לד' מדרגות, באופן שכל פרצוף נבחן לשש עשרה מדרגות, דהיינו י"ב מדרגות בכח"ב דאותו פרצוף שה"ס מ"ב אתוון, וארבע מדרגות בזו"ן שה"ס עשר אותיות כנ"ל. והמשך דברי הרב שבענף זה כבר נתבאר באורך לעיל בענף ל"ב בפמ"א, ומשם תדרשנו.

הללו עשר אותיות במילוי אלפין. ונמצא דשם מ"ב אתוון הוא ברישא. כלומר, בג' פרצופין הראשונים כתר חכמה בינה, בסוד פשוט מילוי ומילוי המילוי. אמנם בז"א שה"ס ז"ת, המלביש לפרצוף הכתר דמדרגה ההיא מטבורו ולמטה, אין בו רק עשר אותיות לבד, כמו פרצוף החכמה דמדרגה ההיא.

ואין להקשות, למה לא נבחן ז"א לבחי' מילוי דכ"ח אותיות דמילוי המילוי, כי גם הוא בחי' התפ"ב מגופא דס"ג, וכמו דהויה דס"ג נחשב למילוי דיוד אותיות דהויה דחכמה היה צריך ז"א להיות בחי' המילוי דכ"ח אותיות דהויה דבינה. והענין הוא, משום דס"ג אחר שנעלמו אורותיו דגופא, נתעלה כולו למעלה מטבור דפרצוף הכתר, ושוב לא ירד עוד למטה מטבור, כמ"ש הרב לעיל בענף ט"ו אות ו' ולפיכך אין ז"א נחשב כלל לממלא אורותיו דגופא דס"ג, כי אינו נמצא כלל עמו במקום אחד, שהרי ז"א מתחיל מלמטה מטבור דכתר, וע"כ נחשב רק למילוי של ד' אותיות הפשוטות דהויה פנימאה לבד כמו פרצוף החכמה, והבן היטב.

ומספרם וחשבונם הם במלכות של כל אחד מהם: כי סוד מ"ב אתוון ה"ס בחי' הפנים דג' פרצופי כח"ב, אשר הריבוע דמ"ב אתוון

ד) הרי ד' מדרגות הנזכרים שהם בכתר לבדו דאבא, וזהו סדרן: פנים דט' ראשונות בכתר דאבא, ואחריהן אחוריים דט' הנ"ל. ואחריהן פנים דמלכות דכתר דאבא, ואחריהן אחוריים דמלכות, הרי ד' מדרגות בכתר הנ"ל דאבא.

ה) ואח"כ חכמה דאבא: פנים דט' ראשונות שבה, הוא י' אותיות דמילוי דע"ב דיודין בבחי' אותיות לכד, ואח"כ אחוריים לכד שהוא רבוע שלהן כ"ו אותיות. ואח"כ פנים דמלכות חכמה דאבא, שהוא מספר הוי"ה דע"ב דיודין בבחי' מספר דע"ב. ואח"כ אחוריים דמלכות, שהוא מספר רבוע דע"ב דיודין, שהוא גימטריא קפ"ד.

ו) אח"כ ד' מדרגות אחרות בבינה דאבא: פנים דט' ראשונות שבה, והם כ"ח אותיות דמילוי המילוי דהוי"ה דיודין. ואחריהן ריבוע דכ"ח אותיות דמילוי המילוי, שהם קנ"ו אותיות. ואח"כ פנים דמלכות דבינה דאבא, שהוא מספר כ"ח אותיות מילוי המילוי, שהוא גימטריא תר"י. ואח"כ אחוריים דמלכות הנ"ל, שהם מספר אותיות רבוע דאחוריים דמילוי המילוי, שהוא גי' של קנ"ו אותיות וחשבונם ב' אלפים קע"ב. נמצא כי כל מה שהוי"ה הולכת ומתמלאת הוא יותר דין, ועצמותם בפשיטותם הוא תכלית הרחמים.

ז) והנה ג"ר אלו דאבא, הפנים שלהם הם מ"ב אותיות של הט' ראשונות שבכל א' וא' מן הג' שהם זכרים, וז"ס שם מ"ב דאיהי ברישא כנוצר בתקונים קל"ב, וגם בג' מלכויות שבהם יש מ"ב אתוון עצמן, אלא שהם בסוד מספר. וז"ס עיניך בריכות בחשבון, כנוצר בזוהר פנחס, דכל חשבון וגימטריא אינון במלכות. ר"ל, במלכויות של כל ספירה וספירה, כי היא בחי' מספר של הזכר שלה.

ח) והנה הז"ת של אבא, כל הז' אין להם אלא הוי"ה א' דע"ב דיודין, והטעם כי כולם הם פרצוף א' לבד שהוא ז"א דאבא. משא"כ בג"ר שכל א' הוא פרצוף א'. (ונ"ל, שכיון שגם שם הם דו"ן, א"כ ו"ת לבד יהיה שם ע"ב דיודין בבחי' אותיות, ונוקבא השביעית יהיה בחי' מספר ע"ב, ע"ד הנ"ל. והענין, כי ז"א וחכמה הכל א', וכמו שהחכמה י' אותיות דע"ב, כן הז"א. או אפשר שגם הנוקבא תהיה בחי' כ"ח אותיות המילוי דמיון הבינה, אמנם המלכות של ז"א הם יהיה מספר, ע"ד הנ"ל בחכמה ובינה, וצ"ע.

ט) והנה כל זה באבא דאבא. אמנם באמא דאבא הוא שם אהי"ה דיודין, ע"ד הנ"ל. ואח"כ ביש"ס שם ס"ג, ובתבונה שם אהי"ה דיודין על דרך הנ"ל. ואח"כ בז"א שם מ"ה דאלפין על דרך הנ"ל. ובנוקבא שם ב"ן דההין על דרך הנ"ל. או

אפשר כי הז"א הוא שם מ"ה דאלפין, ובנוקבא לאה אהי"ה דאלפין ע"ד הנ"ל.
וביעקב שם ב"ן דההין על דרך הנ"ל. וברחל שם אהי"ה דההין ע"ד הנ"ל, וצ"ע.
ע"כ מהרח"ו) ונחזור לעיל, כי או"א הם הוי"ה דע"ב ואהי"ה דיודי"ן, ויש"ם
ותבונה הם שם ס"ג ואהי"ה דיודי"ן כנ"ל.

שער

רפ"ח ניצוצין

ענף ל"ו

*א) ודע, כי בחי' אלו הרפ"ח ניצוצין הנ"ל הם כולם בחי' גבורות ודינין גמורים, ואליהם רמזו בזוהר במקומות הרבה כנזכר פ' פקודי: ת"ח, רישא דמהימנותא במש מחשבה בוצינא דקרדוניתא, וסליק גו מחשבה, ואפיק ניצוצין, זריק לש"ך עיבר, ובריר פסולת מגו מחשבה וכו'. ובפ' תזריע דמ"א ע"ב, תנא. מן בוצינא דקרדינותא נפקין שכ"ה ניצוצין וכו' מסטרא דגבורה דאתקריאן גבורה כו'. ובאדרא קל"ב, מסתכל הוינא וארו חמינא נהורא יקרא דבוצינא עילאין, נהיר וסליק לשכ"ה עיברין וכו'. ואע"פ ששם נראה שהם ש"ך ניצוצין, וכאן אנו

פנים מאירות

ש"ך ניצוצין וכאן אנו קוראים אותו רפ"ח ניצוצין הכל הוא ענין אחד ויתבאר למטה: אין לטעות שהם ענין אחד ממש, דע"כ מסיים ע"ז ויתבאר למטה דהיינו שהפרש ביניהם רחוק מאד, אמנם מ"ש שהם ענין אחד, משמיענו בזה עמקות גדולה. ולהבין זה צריכים לידע מקודם כל אלו החשבונות וגימטריאות המובאים בענף שלפנינו על בוריים, דהיינו: ש"ך, רפ"ח, שט"ו, שכ"ה, ופ"ר דמנצפ"ך, כי הגדרים ביותר מובהקים בחכמה מתבטאים ובאים בסוד הגימטריאות, כמ"ש בענה"ק. שהחשבונות הם הגדרים שבצורת המסך הבא בזווג לצורך אצילות הפרצופין, אשר משום זה ניכר בו כל הבחי' שיש בפרצוף, כמ"ש בפמ"א דף תקל"ט ד"ה מדורגה עש"ה. וע"כ

א) ודע כי בחי' אלו הרפ"ח ניצוצין הנ"ל וכו' גבורות ודינין גמורים: דהיינו בהיותם עוד בלתי תיקון כלל וכלל אז מוגדרים בשם רפ"ח ניצוצין, וכמו"ש לפנינו אשר התיקון הראשון שלהם הוא ששיגו החשבון של ש"ך ותיקון הב' ששיגו החשבון של שכ"ה, וכל זה להשלמת המלכות שבהם. ועדיין אין בהם תיקון היסוד עד שמשלימים ג' העליונות שנק' מנצפ"ך שחשבונם פ"ר, כי אז נשלם סוד החשבון שבהם שה"ס המסך המעלה מ"ן ומקבל מ"ד שנקרא חשבון, כנ"ל בענף הקודם. שע"ז היתה כל הכונה וההכנה דשביה"כ, כמ"ש כ"ז בפנינו בע"ה. וזה אמרו, שאלו הרפ"ח ניצוצין הם גבורות ודינין גמורים, כלומר בלי שום התחלה של תיקון כאמור.

קוראים אותו רפ"ח (נ"א שכ"ה) ניצוצין, הכל הוא ענין א', ויתבאר למטה בע"ה.

פנים מאירות

בחי' דאו"י חו"ב תו"מ השורשיים, וד"פ שמונים הם ש"ך, עשר פעמים ל"ב. ונתבאר שם אשר בחי' המלכיות, דהיינו מבחי"ד דאור ישר שבכל קומה וקומה שהם ל"ב מלכיות לא אתבריר, אלא שנשאר בכי"ע בסוד ל"ב האבן, ורק ט"ר נתבררו, שהם ט"פ ל"ב שהם בחשבון רפ"ח.

ותבין אותם הדברים ע"פ שורשם, אשר כל אלו הבחי' שנשתתפו במדה"ר בשורש הב', הם כל בחי' הכלים שנעשה בט"ר, שהרי צמצום הראשון לא היה רק במלכות לבדה ולכן עלו ונתבררו, ונק' טוב משום המיתוק במדה"ר, אמנם כל הבחי' שעליהם היה גם הצמצום הראשון, דהיינו בחי' המלכיות שבד' הבחי' חו"ב תו"מ השרשיים שבכל קומה וקומה מן ל"ב הקומות שנמצאים בשמונת המלכים אשר עליהם היה צמצום א', המה נשאו בכי"ע בבחי' ל"ב האבן מחוסר מיתוק דמדה"ר, וע"כ נק' רע, כי היו לשורש הקליפה והדינין, כח"ש כ"ז בשער מאמרי רשב"י בסופו באורך עש"ה.

והנה נתבאר שרפ"ח כולו טוב, ול"ב האבן ה"ס רע. וע"ז תבין ששניהם יחד דהיינו כללות הש"ך שהם: רפ"ח, ול"ב, מורים שהם בעירוב טוב ורע יחדיו, כלומר בטרם שנבררו זה מזה.

ותבין ג"כ אשר מה שמגדיר לנו הרב בשער מרשב"י, שרפ"ח ניצוצין נתבררו ול"ב נשאו לבחי' קליפות ודינין, תדע, שלא היה זה מעצמו, אלא שזה היה ע"י זווגים העליונים, אשר מתחילה עלו כללות הש"ך למ"ן אשר גם מבחי' ל"ב האבן היה מעורב בהם, משום דלית לך נקודה שלא תהא כלולה בחברתה,

לתשומת לב יתירה אנו צריכין בכל מקום שמזכיר הרב איזה חשבון וגימטריא.

וצריך שתזכור מה שנתבאר לעיל בפמ"א ענף כ"ג אות א' בענין ש"ך ניצוצין ורפ"ח ניצוצין כי שם נתבארו בשורשם. ותוכן הדברים, אשר זה המסך דכל פרצוף המתתקן לסוד הזווג דהעלאת המ"ן וירידת המ"ד יש לו ב' שורשים: כי שורש א' דמעיקרא, יש לו מסוד נקודה האמצעית שבה נעשה הצמצום הראשון, ומשם לא יש רק כלי אחד לכל עה"ס ורק קו אחד זה למטה מזה שהוא שורש למדה"ד הגמור. ושורש ב', יש לו מסוד צמצום השני שנעשה בנה"י דא"ק, ומכאן נכללה נקודת המלכות בכל עה"ס שנעשה כלי לכל ספירה וספירה, גם סוד תיקון ג' הקוין יש"א, שכל זה ה"ס שיתוף מדת הרחמים בדין. ואח"כ ע"י הזווג הנעשה אחר צמצום ב' הנז', משם יצאו שמונה המלכים: דעת, חג"ת, נהי"מ, שנשברו, אשר כל מלך יש לו ד' בחי' דאו"י חו"ב תו"מ, ומכח או"ח הרויחה כל בחי' מד' בחי' הנ"ל קומה שלימה של ע"ס, וד"פ יוד הרי מ', ונמצאים שמונה מלכים שבכל אחד מ' בחי', הרי ש"ך בחי'. ונודע, שמאורות דהיינו מאו"י לא נפל כלום, אלא שנסתלקו מתוך הכלים, ורק מאור חוזר לבדו הוא שנפל לכי"ע. ונודע שאו"ח נגדר בשם ניצוצין, ע"כ נקראים ש"ך הבחי' הללו בשם ש"ך ניצוצין, וזכור.

והנה נתבארו ב' השורשים דב' הצמצומים שקדמו ליציאת הנקודים, גם נתבאר איך יש עשר קומות של ע"ס בכל מלך, וח"פ עשר הם שמונים קומות, ובכל קומה נמצאות ד'

הוא להחזיר להם האורות ההם דהיינו אור החיה, כאמור.

וזה שמגדיר לנו הרב כונת הרפ"ח ניצוצין, בשם ד' בחי' ע"ב שבד' הפרצופין ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן, שאומר שהמה העיקריים וכל השאר נכללים בהם, דהיינו על הכונה הנ"ל, כי רק הע"ב שבכל פרצוף, דהיינו קומת חכמה שבה אור החיה שנק' ע"ב דכל פרצוף, הוא בעיקר שצריך להחזיר לפרצופין שמתו, וע"כ מכנה אותם בשם ד' פעמים ע"ב.

ובזה תבין ג"כ הגדר דשט"ו ניצוצין שאומר כאן הרב, והוא בסו"ה שט"ו העם ולקטו כמו שאיתא בזוהר שמות (בשלח אות ת') וז"ל, שמו העם ולקטו, בשמותא דגרמייהו. והיינו ג"כ בחי' חסרון חכמה שבשביה"כ, כי שטותא מורה על חסרון חכמה, וזהו המוגדר בגדר שט"ו ניצוצין, דהיינו בגדר החסרון שבכלים. וגדר החסרון שבאורות, מוגדר בד"פ ע"ב שהם רפ"ח, שז"ס דברי הרב בסו"ה מרחפת, שאומר שרומז: מת רפ"ח, דהיינו החסרון שבאורות שנק' חיה כאמור.

אמנם צריך להבין מאד ענין שט"ו הנ"ל. גם החשבון, שיורה אשר חסר ה' מחשבון ש"ך. אשר ה' זו החסרה, היא חסרה מבחי' ל"ב האבן, ולא עלה אלא בחי' ז"ך. וה"ס דברי הרב בע"ח בתחילת שער התיקון, גזר והעלה מ"ן. שהכונה על ה' הנ"ל שנגזרה בסו"ה רגליה יורדות מות, וה"ס ארץ גזרה, ונשארה ע"כ חרוב בלי אור כלל, כדי להעלים מדה"ד מן החיצונים שלא יתאחזו ויערכו רע בטוב, כמ"ש במקומו.

ובזה תבין, דאע"פ שעולה למ"ן מכללות הש"ך ניצוצין, מ"מ המה נבחנים רק לשט"ו ניצוצין כאמור. שזה יורה על העלם הדין שבהם, שה"ס ה' שחסרה מחשבון ל"ב בחי' אחרונות. ונתבאר לעיל אשר גם בחי' ז"ך דל"ב בחינות אחרונות שעלו נעלמו ברדל"א, והארתם נתפשטה בגבורה דעתיק שמכונה זה

כמ"ש הרב בשער מרשב"י בראשית ובמבו"ש, והזך שבו עלה ונתתקן ברדל"א ובגבורה דעתיק, והוא נק' תמיד בוצד"ק בזוהר וכדברי הרב. וז"ס שאין בא"א רק ט"ס וחסר מלכות, כי המלכות שלו נתתקנה למעלה ברדל"א, והארתה נתתקנה בגבורה דעתיק הטמיר ונעלם במו"ס דא"א, כמ"ש במקומו בע"ה אשר כ"ז הוא בחי' הזך שעלה מל"ב בחי' האחרונות הנ"ל והבן.

וזה אמרו כאן, (באות ב') והנה היותם מספר ש"ך ניצוצין וכו', כי ז"פ אדם הוא גי' שט"ו וכו'. באופן, שהשט"ו ניצוצין הם ישנות של המלכים, וה' ניצוצין אחרים הם חדשות, וסך כולם הם ש"ך בז"א עכ"ל.

ונקדים דברי הרב לעיל בסוף ענף ל"ד, וז"ל: לכן אין עולים בחשבון רק הניצוצין של ד' שמות עסמ"ב שהם רפ"ח כנ"ל, אלא שהג' בחינות ראשונות דע"ב הם בחי' הפנים, והע"ב הד' הוא בחינת אחורים. ובין כולם הם רפ"ח ניצוצין, אשר אנו מזכירים בכל מקום בחיבורנו זה, עכ"ל. ולכאורה הדברים סותרים למה שנתבאר בסוף שמרשב"י הנ"ל, שאומר שם שה"ס ט' מלכים, שבכל אחד ל"ב בחי' שבגי' רפ"ח, כנ"ל ע"ש.

והענין, כי כל ענין שביה"כ כבר נתבאר, שה"ס שהופרשו מאור החכמה שנק' אצילות וכו' לבחי' בינה וזו"ן שנק' בי"ע, כמ"ש בפמ"א ענף כ"ב וכ"ד ע"ש. דע"כ מכונה בשם מיתה, כי אור החכמה ה"ס אור העצמות דכל פרצוף, דע"כ נק' אור הזה בשם חיה, כנודע, אשר הכלי של הספירה הוא נק' חכמה והאור שבה נק' חיה, דכחבזו"ן המה כינויים דכלים, והאורות שבהם נבחנים בשם נרנח"י, כנודע. ומאחר שז"ת דנקודים הופרשו מאור החיה כנר שיצא מתוך האבוקה, ע"כ נבחנים בשם מתים, כלומר שחסר להם אור החיה עש"ה. ועם זה תבין, שכל ענין תיקונם של המלכים

ב) והנה היותן מספר ש"ך ניצוצין הוא, כי אלו הניצוצין הם מבחי' ז' מלכים שמתו. והנה הם מבחי' ז"א, והנה ז"א נקרא אדם לפי שהוא הוי"ה במילוי אלפין גי' אד"ם, וכל מלך א' מאלו הוא אדם א', נמצא כי ז"פ אדם הוא גי' שט"ו, אשר כולם הם ניצוצין של גבורה ודינין גמורים של מלכים שמתו. וכאשר נתקנו במעי אמם בינה, כבר נתבאר שהיה ע"י טיפת אבא שנתן בה מחדש והיא כוללת ה"ח, ואמא ג"כ נתנה בהם טיפת מ"נ הכוללת ה"ג, וע"י נתקנו אלו השט"ו הנ"ל, ובין כולם הם ש"ך ניצוצין דז"א. כי ה"ח דאבא אינן ניצוצין רק חסדים, שהניצוצין הם גבורות בלבד. באופן שהשט"ו ניצוצין הם ישנות של המלכים, וה' ניצוצין אחרים הם חדשות, וסך כולם הם ש"ך בז"א.

ג) וכבר ידעת כי גם נוק' דז"א שהוא מדה הז' שבמלכים יש בה כללות כל הז' מלכים, כנודע דלית ספי' דלא אתכליל בה בחי' המלכים. ונמצא כי הם ש"ך ניצוצין אחרים בנוק' דז"א.*

ד) * מ"ק. סוד תמ"ר שהוא גי' י"פ דין, והם ב' פעמים ש"ך דינין שה"ס דין מאדני". ואם

פנים מאירות

ניצוצין, כלומר, אשר עדיין לא נברר מהם הטוב שהוא רפ"ח שדוחה אותם לתחתון, נבחנום שהם ניצוצין ישנים, כלומר, שעלו מכבר מן בי"ע לעליון. ואותה הארה מבחי' הגבורה ובוצד"ק דעליון המתלווה עמהם, המה נק' ה' ניצוצין חדשים.

וזה אמרו, (באות א') אע"פ ששם נראה שהם ש"ך ניצוצין וכאן קורא אותם רפ"ח הכל הוא ענין אחד עכ"ל. דהיינו כדאמרן, שמה שהעליון מברר לעצמו מהש"ך ניצוצין, ה"ס רפ"ח, והשיריים שאינם ראויים לחלקו ודוחה אותם לתחתון ה"ס ש"ך, בשביל שמעורבים טוב ורע כאמור. וכן זה הפרצוף מברר מהם רפ"ח הראויים לו והשיריים שלא בירר דוחה לפרצוף היותר תחתון. וע"כ נק' השיריים ההם ג"כ בשם ש"ך וכו' עד"ז.

ג) ונמצא כי הם ש"ך ניצוצים אחרים בנוקבא דז"א: כבר נתבאר לעיל, אשר כל

בשם בוצד"ק, עש"ה. אמנם משם נתפשטה אותה הארה ונעלמה גו בינה, כמ"ש הרב לקמן בשם הזוהר, דהאי בוצינא דקרדינותא גניז גו מעוי דאמא.

והנה כבר ידעת אשר כל פרצוף עליון מברר לו חלקו מאותם שט"ו ניצוצין, דהיינו חלק הטוב שנק' רפ"ח ניצוצין, והנשאר מה שאינו שייך לו דוחה אותם לפרצוף התחתון הימנו. ותדע, אשר זה הנשאר מהעליון מכונה תמיד בשם ש"ך ניצוצין, והיינו משום דבוצד"ק דפרצוף העליון שדחה אותם הניצוצין לתחתון גם הוא מצטרף עמהם בחשבון, כלומר, שהארתו דשורש הדין דבוצד"ק מתלווה עמהם.

וזה אמרו, שהשט"ו ניצוצין הם ישנים. פירוש, הם מכללות השט"ו ניצוצין שעלו לפרצוף העליון למ"ן והעליון בירר לעצמו בחי' רפ"ח של חלקו, ושאר הניצוצין כמו שהם מעורבים טוב ורע שנק' ג"כ שט"ו

תשלים עליהם שם א"ל, יהיה גי' תרע"א כמנין אדנ"י במילואו. ושם א"ל זה מקורו מו' אלפין שיש באחוריים דמ"ה שהם גי' א"ל, כי יש בהם ו' אלפין. והנה ה"פ ו' הם א"ל עם הכולל. וא"ל זה הוא בעשיה שאנו מושכין מאחוריים דמ"ה דיצירה אל העשיה. וגם אם תתן על תמ"ד שהוא י"פ דין דאדנ"י, י' אלפין, יהיה י"פ אדנ"י, יהיה גי' תר"ן. וזהו ותרן לשון אלם, כי המלכות לשון הז"א, לפי ששכינה גי' לשון הז"א הנקרא אל"ם, שהוא שם מ"ה, וכ"ו שלו גי' אל"ם.

ה) ונודע כי הגבורות והדינים הם כפולות, ונמצא שיש ב"פ ש"ך בז"א, אשר לסבה זו נקרא הז"א שמ"ש שהם בחי' הניצוצין האלו, וב"פ ש"ך בנוק' אשר לסבתם נק' היא תמר, שהם בחי' הניצוצין שבה, וכל אלו הניצוצין שלו ושלה, הם מתערבים במעי אמא ומצטיירין ונתקנו שם.

ו) ולזהבין ענין השכ"ה וענין הרפ"ח צריך לבאר המאמרים הנ"ל וגם המאמר בפ' בא דף ל"א ע"ב וז"ל, כי יהיה נערה בתולה נער כתיב מ"ט שכל זמן דלא קבילת דכר אתקריאת נער כו', כי הנה שם אדנ"י מורה על הדין כנודע, וכן ג' אותיות האחרונות הם הדי"ן, ונשאר אות ראשונה שהוא אל"ף, והוא בחי' הרחמים המשותפים עם הדין שבה ואות א' זה מורה ע"ש אהי"ה שהוא רחמים. וזה הטעם שנקרא מלכות בספר הזוהר דינא רפיא, לפי שמתחברת עם אל"ף שהוא רחמים כנ"ל ואז הוא דינא רפיא.

פנים מאירות

וע"ש עוד בפ"ג, וז"ל, כי בכל בחי' ובכל מדרגה חוזרים ומתבררים הש"ך האלו עד סוף העשיה, עד שנשאר מהם סיגים גמורים שאין בהם תועלת שהם הקליפות, עכ"ל. וצריך שתדע שג' בחי' יש בסוד המ"ן: אורות, ניצוצין, כלים, וכל המדובר שבכאן, הוא רק בניצוצין דמ"ן, אמנם בחי' האורות והכלים דמ"ן, יתבאר בענפים הבאים בע"ה.

וזו והוא בחי' הרחמים המשותפין עם הדין שבה וכו', נמצא כי הה"ג הם ה' דין מתפשטים עד ש"ך וכו': דהיינו כנ"ל, שיש בה שט"ו ניצוצין ישנים, שהם מכללות הש"ך

בחי' הניצוצין דמ"ן דכל פרצוף ופרצוף מה"פ, מוגדרים בשם ש"ך בהיותם קודם הבירור, ובשם רפ"ח היינו אחר הבירור, ואז נבחנו בשם שכ"ה, כמ"ש לפנינו. אמנם ענין ד"פ ע"ב שהם רפ"ח, יורה על עת היותם כבי"ע בטרם שעלו, שהם שם בסוד מ"ת רפ"ח בחסרון אור החיה, שהם בחי' גבורות ודינים גמורים. וכמ"ש במבו"ש שער ה' ח"א פ"ב, וז"ל, וכפי מנין ש"ך ניצוצות של אור שישנם באותם הכלים, כן הניצוצין של הסיגים היוצאים מהם, הם ש"ך ניצוצין דוגמתם. והיינו כאמור, שהשיריים הנדחין לתחתון מוגדרים תמיד בשם ש"ך ניצוצין.

ז) וכבר ידעת כי שורש כל הדינין הם הה"ג וכל גבורה מהם נקרא דין, שהם ג' אותיות אחרונים שבשם אדנ"י, וה"פ דין גי' ש"ך. נמצא כי הה"ג הם ה' דין, שמתפשטין עד ש"ך ניצוצין הנכללין בה"ג כולם אלו.

ח) וז"ש בפרשת פקודי הנ"ל, במש בוצינא דקרדינותא וזריק לש"ך עיבר. פירוש, כי בוצינא דקרדינותא הוא סוד בחינת שורש כל הגבורות והדינין דמעיקרא, והנה היא עומדת בגו אמא, כי לסבה זו אמרו בזוהר דדינין מתערין מינה. וז"ש באדר"ז דהאי בוצינא דקרדינותא גנוז גו מעוי דאמא כנזכר שם דרצ"ב, ולכן הבוצינא הזאת היא נותנת קצבה ומדה, ומדד משחתא לכל ספירה, כנזכר במאמר קו המדה בכת"י ובריש תיקון ה' שבתיקונים ובמקומות רבים. והטעם, לפי שכל המדידה והקצבה אינם אלא מצד הגבורה, לפי שמצד החדס

פנים מאירות

שגם ה' אלפין אלו הם בחי' מסך שה"ס עביות, אלא משום שנמשכים מאמא, ע"כ מבסמין מדה"ד דש"ך דנוקבא. ותבין אמנם ההפרש מה' גבורות ראשונות שקבלה מאמא שנתחברו עם השט"ו שלה לש"ך, ובין ה' אלפין אלו שגם המה מגבורות דאמא כאמור. והענין, כי הש"ך דינין המרומזים בה"פ דין דאדנ"י היינו כללות השירים שנדחו מפרצוף העליון בסוד סיגים, כלומר שיש בהם עירוב טוב ברע, והעליון לא היה יכול לבררם מפני שאינם שייכים לחלקו ולבחינתו, דע"כ מוכרח להורידם לפרצוף התחתון, בהיותם עוד מעורבים בסיגים כנ"ל בתחילת הענף. אמנם הני ה' אלפין נהירו שמקבלת מאימא מסוד אהיה המה באים מבחי' הרפ"ח הנקיים והברורים כבר בעליון, ולכן אע"פ שהם ג"כ מבחי' גבורות, כלומר מבחינת מסך דאמא, אמנם מתוך שהמה כבר נקיים וקדישין עכ"פ בעליון, ע"כ המה נבחנו בתחתון למדת הרחמים. ודע שכל לשון של מדה, מורה גבורה ודין, וע"כ מכונה מדת הרחמים, להיותה ג"כ סוד גבורות, אלא דאמא, כאמור.

ניצוצין שעלו מבי"ע, ועוד יש בה חמשה ניצוצין חדשים, הנמשכים מבוצד"ק דגניז גו אמא, שיחד הם ש"ך ניצוצין, המרומזים בה"פ דין שבה' שמות אדני. וכבר נתבאר לעיל שסוד בוצד"ק ה"ס בחי' הז"ך מל"ב בחי' אחרונות, דהיינו הנמשך מנקודה דצמצום א', כמ"ש לעיל באורך. וזה אמרו, (באות ח') כי בוצינא דקרדנותא, ה"ס בחי' שורש כל הגבורות והדינין דמעיקרא. פירוש, משורש הראשון שמצד צמצום הא', שהם שורש הכל, אלא מתוך שנמשכים מעילא לתתא, דהיינו מגבורה דעתיק, ע"כ נק' ה' ניצוצין חדשות, המתחברים עם שט"ו ניצוצין הישנים, ועושה אותם במספר ש"ך, וע"כ נבחנו למדת הדין. וזה אמרו, (באות ו') ונשאר אות ראשונה דאדני שהוא א', והוא בחי' הרחמים המשותפים עם הדין שבה. ואות א' זו מורה על שם אהיה שהוא רחמים עכ"ל. פירוש, כי אהיה ה"ס הבינה ובחי' מסך דבחי"ב שה"ס הרחמים, כבענה"ק ע"ש, והנה ע"י ה' אורות אלו מתבסמין הש"ך דינין דנוק' בסוד שיתוף הרחמים בדין. והנך רואה

מורה התפשטות יותר מן השיעור בכל הדברים, אבל הגבורה אינה מנחת לאור עליון שיתפשט, אלא נותנת לו קצבה ומדה עד מקום שצריך שעד שם יתפשט האור ולא יותר, וזהו הניצוצין דמדיד ועביד משחתין בכל ספיוה וספירה, וכבר נתבאר כי היא גנוזה במעוי דבינה.

פ) והנה כל אלו המלכים שמתו יצאו מגו האי בוצינא דקרדינותא, וכמ"ש באדר"ז רצ"ב, דניצוצא אפיק זיקין לש"ך עיבר. וכל אלו ניצוצין דזריק האי בוצינא דקרדינותא, הם המלכים ועלמין קדמאין דאתברו ומיתו, שהי' בהם מספר ש"ך ניצוצין כנ"ל, וע"י אותן הה"ג קדישין אחרינין שהם טפה דאמא וכנ"ל וכנוכר באדרא קל"ז וקמ"ב, בהם נתבסמו ונתקנו אותן מלכים קדמאין שהם ש"ך ניצוצין הנזכר פ' נשא דקל"א, ואז נצטרפו ונתבררו ויצא מהם פסולת והמבורר עלה למעלה בסוד העיבור גו מעוי דאמא, כנ"ל בדרוש, ובפ' פקודי דרע"ז בוצינא דקרדינותא זרק ניצוצין לש"ך עיבר שהם ז' מלכים הנ"ל, ואח"כ בירר פסולת מגו מחשבה ע"י ה"ג קדישין אחרים.

י) והנה בהתחבר עמהן אלו ה"ג קדישין אחרנין נעשה במספר שכ"ה, הנז' פ' תזריע דמ"ה, תאנא מן בוצינא דקרדינותא נפקי שכ"ה ניצוצין. גם ז"ש פ' בלק שכ"ה זגין לסטר חד כו', ואלו הם סוד פעמוני זהב של גבורה, אשר הם מתפשטין בכל ז' קצוות בינה אמא עילאה. וז"ש באדרא א"ר חזקיה מסתכל הוינא כו' נחית וסליק לשכ"ה עיבר כו'. כי מתחילה היה ש"ך בלבד שהם ה"פ דין משם אדנ"י שהם ש"ך ניצוצין, וכאשר נתחברו עמהם הה' אלפין עם הה' דינין, שהם בחי' ה' שמות אהי"ה שהם רחמים גמורים יותר מהם, אז נמתקו ונתבסמו הה"פ דין ונעשה ה"פ אדנ"י שהם גי' שכ"ה ניצוצין, ואז נקרא המלכות דינא רפיא כנ"ל, כי שם אדנ"י א' שבו הוא מורה רחמים ושאר אותיות די"ן, ולכן הוא דין מזוג ורפיא, באופן, כי שם אדנ"י נקרא דינא רפיא ואז הם שכ"ה גבורות, ובהיותם שכ"ה הם ממותקים, ונמצא כי אז הש"ך מנהרין מצד אות א'

פנים מאירות

שה"ס ה"ג קדישין הנ"ל, ודין דאדנ"י הם דין וסוד ש"ך ניצוצין, שה"ס דינא קשיא, ונמצא שארבע אותיות אדנ"י ה"ס ש"ך ניצוצין, בצירוף ה"ג המבסמים אותם שה"ס שכ"ה ניצוצין שגדרם דין ממותק בה' נהורין דאמא כנ"ל.

פ) וע"י אותן הה"ג קדישין אחרינין שהם טפה דאמא וכו' נתבסמו ונתקנו: דהיינו כאמור, להיותם באים מהבירורים הנקיים דאמא, דע"כ נק' הנוק' עתה דינא רפיא, אמנם מטרם שקבלה מיתוק זה, נק' דינא קשיא. באופן שא' דאדנ"י מורה רחמים,

המתחברת עמהם, וז"ס ונהיר וסליק לשכ"ה עיבר כו', כי אז הם מאירין ואינם חשיכין.

כ) ובזה תבין מ"ש פ' תזריע ענין נער ונערה, כי נער גי' ש"ך ניצוצין, עד דלא אתבסמו איקרי נער, ונערה גי' שכ"ה, כאשר נתבסמה ע"י שם אהי"ה שהוא בה' עילאה בינה, המורה על אות א' שבשם אדנ"י, ונתבסמו ע"י ה' אלפין שיש בה"פ דין כנ"ל נגד ה' ראשונה שהוא בינה הכוללת ה' אלפין ה"פ אור הנזכר בתקונים תקון ה', ואז נקרא נערה יתיר ה', כי אז היא בבחי' שכ"ה דינין מבוסמים וממותקים, ואז יכולה להיות מקבלת עמה זווג הזכר המזווג בה, משא"כ בתחלה עד שלא נתבסמו.

ד) ואמנם ענין הה' יתרה הממתקת ומבסמת את הש"ך ניצוצין, הם ה"ג הנקראים ה' אותיות מנצפ"ך, הנזכר אצלנו בתקונים ובמקומות רבים. והנה מנצפ"ך גי' פ"ר. והחילוק שיש בין שכ"ה ובין ה"ג מנצפ"ך הוא, כי אלו שכ"ה ניצוצין הם גבורות הנקבה עצמה והם בחי' ספירת המלכות שלה כמבואר

פנים מאירות

כי בכח הביטוש דבוצד"ק מתבררין המוחין בכלהו פרצופין. כמ"ש הרב במכו"ש ש"ג ח"ב פ"ו, וז"ל, והנה הבוצד"ק שהיא גבורה דעתיק שורש לכל הגבורות כולם, ובכחה יכולה המחשבה לברר בירורין וכו', והנה כאשר זו הבוצינא במש בגו מחשבה, מעלה את הברורין מבחי' השכ"ה ניצוצין ושם מתבררים, והטוב שבהם נתקן שם, והפסולת שהם הסיגים, מתברר וזריק ליה, שאינם מבחי' הראויה שם לעשות מהם בחי' או"א, ולכן זורקם, וחוזרת אח"כ להתברר גו מחשבה דאמא לצורך זו"ג, וכן עד"ז בכל הפרצופין, עד שנעשה לפסולת גמור עכ"ל. וכן במכו"ש ש"ה ח"א פ"ב וז"ל, במש בוצד"ק וסליק גו מחשבה ניצוצין זריק לש"ך עיבר, ובריר פסולת מגו מחשבה ואתבריר וכו' במחשבת עתיק הוברר אריך, ובמחשבת א"א הובררו או"א, ובמחשבת או"א

כ) ענין נער ונערה כי נער גי' ש"ך ניצוצין עד דלא אתבסמו וכו': שזהו ג"כ הכונה בזוהר פרשת בא דף ל"ח (אות קל"א) הנ"ל, וז"ל: כי יהיה נערה בתולה נער כתיב, מ"ט משום דכל זמן דלא קבילת דכר אתקרי נער וכו' ע"ש. דהיינו שעדיין הנוק' אינה ראויה לקבלת דכר בהיותה בחשבון ש"ך שה"ס דינא קשיא, משום שאינה ראויה לברור כנ"ל, אלא עד דמקבלת ה' אלפין, נהירו דאהיה דאמא, שה"ס ה"ג קדישין, דאז אתבסמת וראויה לקבלת דכר, שעל ידו מתבררים, אז אתקריאת נערה, שהיא בחשבון שכ"ה, שמורה שכבר השיגה השיתוף דמדה"ר.

ד) והנה מנצפ"ך גי' פ"ר והחילוק שיש בין שכ"ה וכו': הנה זה כבר נתבאר לעיל, דענין הביטוש דבוצד"ק דאפיק ניצוצין לש"ך עיבר, שזה נוהג בכל פרצוף מה"פ דאצילות,

אצלינו לעיל, כי כל ג' בחי' הכלים של ספי' זו הם ג' שמות אדנ"י, וכבר נת"ל כי שכ"ה הם ה' שמות אדנ"י. אמנם ה"ג מנצפ"ך הם בחי' הגבורות הזכר עצמו, שאח"כ ניתנין אליה והם מתקבצין בספי' היסוד שבה הנקרא נקודת ציון כנ"ל.

מ) והרי נתבאר אצלנו ענין שכ"ה ניצוצין או פ"ר ניצוצין הנזכר בכ"מ בזוהר, שהם בחי' ניצוצין שהיו בז' מלכים, שיש בהם ג' בחי': כלים, וניצוצין, ואורות. ונתקנו ע"י פ"ר ניצוצין דמנצפ"ך, שגם הם בחי' ניצוצין, וכולם הם דין וגבורות, אלא שאלו של המנצפ"ך הם ממותקות יותר משכ"ה ניצוצין. וזכור הקדמה זו של שכ"ה ניצוצין או פ"ר ניצוצין של מנצפ"ך מה ענינם בכ"מ (*).

נ) (* ועי' לעיל ענין ד' אורות טעמים ונקודות תגין אותיות שהם ניצוצות, ותבין משם כי אלו הניצוצין הם דמיון אלו הרפ"ח ניצוצין שבכאן שהוא בחינה הד'. או אפשר שהוא בחינה ב' שהם בחי' הנקודות שבנקודות היוצאין מן העין שהם דינין ואור חוזר ואור האחוריים המאירים בכלים אחר היותן נשברים שנתעלו מהם ונסתלקו האורות הנקראים אור ישר וצ"ע.

פנים מאירות

באורך בע"ה.

והנה נתבאר שסוד שט"ו ניצוצין הם בחי' ניצוצין עצמם שנפלו לבי"ע ועולים בסוד מ"ן ומגיעים לכל פרצוף מה שראוי לחלקו. ובחי' ה' גבורות המשלימים לש"ך בסוד ה"פ דין, הם שנמשכין מבוצד"ק מסוד שורש הדין דמעיקרא, ואז נבחינים הניצוצין בבחי' דינא קשיא וה"ס נער. ואח"כ כשמקבלת ה"ג קדישין דאמא אז מתבסמין, ונק' שכ"ה ניצוצין וה"ס נערה. ובזה ראויה לקבל ה"ג יותר ממותקין מסוד הזכר שה"ס פ"ר דמנצפ"ך, שבאלה מתברר הטוב משכ"ה ניצוצין שלה, שה"ס השלמת המסך ותיקון היסוד בסוד החשבון כנ"ל, ואת הסיגים שהם ג"כ בחשבון שט"ו ניצוצין, דוחה אותם לפרצוף תחתון הימנה. וכן עד"ז בכלהו פרצופין דאבי"ע עד הנ"ל, עד שנשארו הסיגים בלי טוב כלל, ואז נק' בחי' ל"ב האבן לבר. והנה נתבארו גדרם של הניצוצין: רפ"ח שט"ו ש"ך שכ"ה ופ"ר דמנצפ"ך כל אחד על היכנו, וזכור אותם שהמה כללים גדולים ונחוצים לדרושים הבאים לפנינו בע"ה.

הובררו זו"נ, ובמחשבת זו"נ הוברר עתיק של בריאה, ובמחשבת עתיק דבריאה הוברר א"א של בריאה, וכן כיוצא בזה עד סוף עולם העשיה וכו' עכ"ל.

והנך רואה שענין הביטוש דבוצד"ק נוהג בכלהו פרצופין, כי בכחה יכולה המחשבה לברר כנ"ל. ובזה תבין ההבחן בין ה' אותיות מנצפ"ך שהם בחי' גבורות הזכר, לשכ"ה ניצוצין שהם גבורות הנקבה, כי השכ"ה ניצוצין שייכים לבנין הנקבה עצמה שתהיה ראויה לקבל עליה דבר, אמנם עדיין אינם נבררים הטוב מהרע, אלא שנמתק הדינא קשיא שבה, משום שעכ"פ בעליון היו נקיים וברורים, אבל ענין הבירור אצל הנוק' עצמה, זהו נעשה ע"י גבורות הזכר, דהיינו ה' אותיות מנצפ"ך הנ"ל, כדברי הרב במבו"ש הנ"ל שהבוצינא מעלה את הבירורים מבחי' השכ"ה ניצוצין. באופן, שהשכ"ה ניצוצין הם בנין הנוק' בעצמה בסוד דינא רפיא, וענין הבירור דניצוצין ההם, הם ע"י ה"ג דזכר שניתנין אליה ביסוד שלה שבכחם נעשה הבירור, והבן היטב ויתבאר עוד במקומם

פנים מסבירות לענפים ל' עד ל"ו

הקדמת רפ"ח ניצוצין.

בפמ"ס ובפמ"א מתחלת עץ החיים עד כאן, ואז נזכה להבין מעט בדברים הקדושים והנוראים הללו, ואשר ידיעתם היא כל כך הכרחית וחיובית, כמפורש לעיל.

ומתחילה נקדים דברי הזוהר באדרא נשא (אות קע"ו) וז"ל: בלע בן בעור, תאנא הוא גזירת דינא תקיפא דתקיפין, דבגיניה מתקשרין אלף אלפין מארי דיבבא ויללה, עכ"ל. והנה צריך להבין ענין החשבון הזה דאלף אלפין, כי ודאי הוא חשבון מדויק ואשר יש בו צורך לקשרי החכמה והמעשה, כנודע שכל דבריהם ז"ל מצורפים ומזוקקים ככסף צרוף. גם צריך להבין בכאן ענין המלכות שה"ס החשבון דכל הויה ופרצוף, כמ"ש הרב בענף ל"ה אות ז' וז"ל: וגם בג' מלכות שבהם יש מ"ב אתון עצמן, אלא שהם בסוד מספר וז"ס עיניך בריכות בחשבון, כנזכר בזוהר פנחס, דכל חשבון וגימטריא אינון במלכות. ר"ל במלכות שבכל ספי' וספי' שהוא בחי' מספר של הזכר שלה עכ"ל. וצריכים להבין מה ענין החשבון הזה אשר נבחן במלכות והנוק' של כל ספירה וספירה, גם סו"ה עיניך בריכות בחשבון. גם צריך להבין בענין שם מ"ב, שאומר הרב שהוא ביצירה ועשיה, דהיינו בזו"ן דנקודים כמ"ש לעיל ובכ"מ וכאן אומר להיפך שהם

(א) דע שסוד רפ"ח הניצוצין שהרב מרחיב ביאורם בששה הענפים שלפנינו, תדע שכל דבריו טובים ביחוד על ביאור השם הקדוש שנק' שם מ"ב, אשר בכל העלאת מ"ן מניצוצין קדישין שבבי"ע לאצילות, צריכים בחיוב לכוין בשם הזה, כמ"ש הרב בענף כ"ג אות ו' וז"ל: וכבר ידעת כי שם מ"ב הוא ביצירה וכו' הם בחי' זו"ן שהם ביצירה ועשיה, אמנם כונת מ"ב זה להעלות כל הביורין משם וכו' ע"ש. ואומר כאן שה"ס ג' ספירות כח"ב דברישא והמרומז בסוד: ד' אותיות הויה ועשר אותיות דמילוי הויה וכ"ח אותיות דמילוי המילוי, שבכללם מספר מ"ב אותיות, ומפרטם הרב לי"ב מדרגות: פו"א דאותיות ופו"א דחשבון בכל אחד מג' הנ"ל. והנה עם רוב החיוב לידע ולהבין השם הזה על בוריו שלא יצויר ענין העלאת ני"ק זולתו, ונודע שכל עסקינו בתורה ובמע"ט הוא רק להעלות ני"ק, עכ"ז הרי לפנינו דברי הרב סתומים וחתומים באלף אלפי עזקאות, ולכן אתאמץ לפרשו ולבארו כפי האפשרות במקום הזה.

אמנם ביאור הענין הזה מפוזר בכל דרושי הרב ממש, וכולם צריכין לקבץ כאן ולזכור אותם בכל מלה ומלה שבענפים הללו, וע"כ אני מוכרח להביא כאן מעין קיצור מכל המבואר בדברי הרב

ונתבאר שם אשר בחי"ד הנ"ל שה"ס מלכות דא"ס ב"ה, שהיא כללות כח הקבלה בכל המציאות והנאצלים והנבראים וכו' קישטה עצמה להתעלות ולהשוות צורתה ליוצרה, כי לא סבלה ענין ההפכיות שבה מעצמותו ית' שכולו בחי' השפעה ואין בו ח"ו שום דמיון וניצוץ מבחי' קבלה. ולפיכך היתה חפצה להדבק בו ית', שהוא ענין השואת הצורה אליו יתברך ולסלק מעצמה שינוי הצורה שהוא כח הקבלה, לכן מיעטה וסילקה את רצונה מלקבל במדתה דבחי"ד, אלא במידת ג' הבחי' הראשונות לבד, ובכונה תחילה שעיי"כ יתאצלו ויבראו כל העולמות והתיקונים הבאים בחיוב מתוך צמצום זה בדרך עילה ועלול קודם ונמשך עד גמר התיקון, בסוה"כ לבלתי ידח ממנו נדח, אשר אז תשוב בחי"ד לקדמותה כמו שהיתה במחשבה א' כדי להנות לנבראיו. אמנם אז יהי' זה בבחי' קבלה ע"מ להשפיע נ"ר ליוצרה, שבאופן זה ישוב כח הקבלה כולו בבחי' השפעה ותשוה צורתה כמו המאציל ית', שזה נק' דביקות כמ"ש שם שפירוד הרוחני יתכן רק בשינוי צורה זה מזה, ודביקות הרוחני יורה השואת הצורה. וע"כ קישטה בעצמה שלא תהיה בבחי' קבלה שהיא הפכיות הצורה הימנו ית' שכולו רק משפיע. וע"כ צמצמה את עצמה מלקבל בבחי"ד שלה, אלא בג' בחי' ראשונות, שה"ס המיעוט מלקבל אורו ית' כמה שהיה אפשר לה ובזה השיגה תיכף בחי' דביקות שה"ס השואת הצורה למאציל ית'.

אמנם עדיין אין זו שלימות מחמת שנסתלק ממנה שיעור האור

בכח"ב דכל פרצוף. ועוד יש דקדוקים רבים שיתבארו לפנינו בע"ה.

ונבאר מקודם ענין ד' המדרגות שהרב מבחין בכל פרצוף: מדרגה א' היא עצמות האותיות של השם. מדרגה ב' הוא הריבוע של אותיות השם כזה: י, י"ה, יה"ו, יהו"ה. מדרגה ג', הוא המספר של אותיות השם דהיינו כ"ו. מדרגה ד' הוא המספר של הריבוע דאותיות השם שהוא ע"ב, כמ"ש בסוף ענף ל"א עש"ה.

(ב) **וצריך** שתזכור שכל אלו התיקונים המתחילים מצמצום א' עד מ"ה החדש המתקן את ב"ן עד גמר התיקון, כ"ז ה"ס המשך השיתוף דמדת הרחמים בדין, כמו שרמזו ז"ל, שמתחילה נברא העולם במדת הדין ראה וכו' שיתף עמו מדה"ר, וכמ"ש בפמ"ס בענף א' שבחי"ד שנק' מלכות דא"ס ב"ה שה"ס כח הקבלה בכל אותו השיעור שכלול במחשבה הראשונה של הבריאה כדי להנות לנבראיו, היא מכונה שורש מדת הדין, ונקודה אמצעית מרכזית, בשביל שהיא הקוטב אשר כל התיקונים דכלהו עלמין עד גמה"ת סובבין עליה כלומר להשלימה. ונתבאר שם סוד הצמצום שפירושו ענין סילוק והעלאת הרצון מלקבל אורו ית' בגדלות השיעור ההוא, שה"ס מ"ש הרב לעיל בענף ב' ע"ש כשעלה ברצונו להאציל הנאצלים וכו', שדבריו טובים רק על בחי"ד בעצמה, מארבע הבחינות הנודעות המכונה כאן בשם מלכות דא"ס ב"ה על שם העתיד, לאפוקי מאותם שמפרשים הדברים ההם בעצמותו ית' שלא יתכן בו ח"ו שום הגה ולית מחשבה תפיסא בי' כלל וכלל, כמו שהארכתי שם בפמ"ס בדף י"ט ד"ה זהו שאמר עש"ה.

ג) ונתבאר בדברי הרב בענף ז' שלעולם אין אור המאציל נפסק אפילו רגע מהמקבלים הנאצלים, וכן בענף י"ג אות ד' וז"ל: שאו"י כמעט שהוא נפרד ממקומו כדי לרדת להשפיע לתחתונים וכו', עש"ה. והנך רואה איך אורו ית' הוא כמאז ומקדם תמיד בלי שינוי, שהסו"ה אני הוי"ה לא שניתי וכו'. ומדייק הרב בלשונו הזהב, שהוא כמעט נפרד ממקומו כדי לרדת להשפיע לתחתונים, שיש במקום הזה עמקות נוראה, כי המקום ה"ס הבחי"ד והצמצום שעשתה כדברי הרב בענף א', כי בסבת הצמצום נעשה מקום פנוי לעולמות, ואין הכונה על מקום גשמי ח"ו כי אין העולמות מקומו, וכל המדובר אפי' בעולם העשיה הכל הוא רוחניות גמורה למעלה מהמקום ולמעלה מהזמן, אשר נעלם ונסתר בהחלט ממוח המדמה הגשמי, ואצ"ל באצילות ומכ"ש למעלה למעלה בצמצום א', אלא המקום פנוי שנעשה שם בסיבת הצמצום היינו מקום פנוי לתיקונים, אשר בטרם הצמצום לא היה שום מקום או ענין של גרעון או הוספה באורו ית', דע"כ מכונה בשם א"ס ואין תכלית. אמנם בעת שהבחי"ד סילקה רצונה מלקבל האור במידתה כמות שהיא אלא עד שתתהפך לבחי' קבלה ע"מ להשפיע, נעשה בזה מאליו בחי' מקום פנוי לתקן את זה.

וזוהו שמדייק הרב בלשונו הזהב, שאור ישר כמעט שנפרד ממקומו כדי לרדת להשפיע לתחתונים, יורה בזה אשר אור א"ס ב"ה אינו מבחין מצדו ית' כלל בזה המקום והגבול שעשתה הנקודה האמצעית, וזה אמרו כמעט שנפרד ממקומו, אמנם אומר כמעט שנפרד

הגדול באותה הכמות שמיעטה ברצונה, אמנם לעת קץ ותיקון הגמור אז יתגלה בכל הנבראים בחי' קבלה ע"מ להשפיע, שבוזה יהי' ראויים לקבל בבחי"ד בגדלות הרצון כמו שהיו כלולים בא"ס ב"ה בסוד מחשבה ראשונה להנות לנבראיו, ויחד עם זה לא יהי' בה מהפכיות הצורה, כי קבלה ע"מ להשפיע לא נבחן לצורת קבלה כלל, כמ"ש שם וממילא תזכה ג"כ לדביקות אמיתית. וזהו כל הכונה שהיה בבחי' מלכות דא"ס ב"ה בסוד הצמצום שעשתה, כמ"ש הרב שם "כשעלה ברצונו הפשוט לברוא העולמות ולהאציל הנאצלים להוציא לאור שלימות פעולותיו ושמותיו וכנויו, אשר זאת היתה סיבת בריאת העולמות והנה אז צמצם את עצמו וכו'" עכ"ל. והיינו כמ"ש, שהצמצום בעצמו מחייב בדרך קודם ונמשך בעילה ועלול שיתגלו כל השמות והתיקונים וכל המקרים שבמציאות שלפנינו עד שתשוב הצורה ליוצרה, הן בבחי' הדביקות והן בבחי' קבלת האורות הגדולים שהיו כלולים במחשבת הבריאה, כנ"ל. ואין כאן המקום להאריך בזה וכבר נתבאר בהרחבה יתירה בפמ"ס בענף א', ומשם תבין זה.

וזוהו שאמרנו שהנקודה האמצעית נק' שורש מדת הדין דהיינו על שם העתיד, כי במקום הצמצום אדרבה סילקה את עצמה מבחי' הדין, כמו שנאמר לעיל, שקיבלה רק ג' בחי' ראשונות, אמנם מתוך שנסתלק מחמת הצמצום הזה אור א"ס ב"ה ממנה, כי נעשה סיום וסוף בנקודה אמצעית שלא לקבל שם האור, וע"כ היתה לשורש מדה"ד העתיד.

עצמה מלקבל גדלות אורותיו ית', מ"מ אור א"ס ב"ה אינו פוסק משום זה אפי' רגע, וכמ"ש בענף י"ג שאו"י כמעט שנפרד ממקומו כדי לרדת להשפיע, אמנם הקבלה מאורו ית' תלויה לגמרי במקבלים הן בכמות האורות והן ח"ו הפירוד הגמור מאורו ית'. וע"כ תבין סוד הירידה הנ"ל דאור א"ס ב"ה, הוא רק בערך המקבלים הנאצלים, אשר אור א"ס ב"ה מאיר ובא בלי הפסק רגע, ובעת שהתחתון מקבל האורות הרי שמקבלו על סדר ד' הבחי' הנודעות חו"ב תו"מ כנ"ל, וע"כ כשאורו ית' פוגע בבחי"ד דהיינו במלכות שבה כח הצמצום, אז נק' ירידה, כי ירד מדרגתו למקום דלאו הגון ליה. וזכור אמנם שכל זה הוא מצד המקבל.

ונבחן ג"כ שם שעושה בחי' הכאה על המסך בדומה לב' דברים קשים שכל אחד מהם מוקשה על גבולו החיצון ודוחה את חבירו מלהכנס בגבולו אפי' משהו. והמובן הוא כנ"ל בענף י"ג, שאומר שאור ישר כמעט שנפרד ממקומו כדי לרדת להשפיע, כלומר שאינו מבחין מצדו ית' בזה הגבול והצמצום שעשה התחתון, שמצד זה הוא חפץ ודאי לעבור ולהכנס מגבולו ולמטה, כלומר להשפיע גדלות אורותיו הראויים לבחי"ד כנ"ל, אמנם כח הצמצום שבבחי"ד שנק' מסך ופרגוד מתאמץ כנגדו בכל תוקפו ומסלק רצונה מלקבלו לתוכה, וע"כ מכונה פגישתם באופן הזה בשם זווג דהכאה, כלומר שהמה נבחנים בהפכיות על הגבול הזה, שאור העליון חפץ לרדת למקום בחי"ד שנק' זה פירוד ממקומו כמ"ש בענף א' בפמ"ס בדף י"ט ד"ה ועתה יתבאר

להורות שאינו נפרד באמת מהמקום והגבול דבחי"ד, אלא כמעט. וה"ס זווג דהכאה שמביא הרב בענף ד' אות ב' וז"ל: ואז כאשר נגמר כלי היוד דאצילות, נעשית שם מסך ופרגוד אחד המפסיק בין האצילות לשאר העולמות שלמטה הימנו, ואז הכה אור א"ס יתברך המתפשט עד שם במסך ההוא, ואז בכח ההכאה של הירידה שפגע שם חזר לעלות בסוד אור חוזר, למעלה ממקומו וכו' עש"ה. ואל תכזב בעצמך ח"ו לחשוב כאן בענין הירידה וההכאה דאור א"ס ב"ה במסך, איזו צורה ומעין של מוח הדמיון הגשמי ח"ו, כי אין שם לא עורף ולא עיפוי וכו', אמנם הוא אשר דברנו למעלה, שסוד המקום והסיום ה"ס המסך המבדיל ומסיים ומעכב על אור א"ס ית' שלא להשפיע בבחי"ד שלה, שזה כח הצמצום הנמצא בכל ספירה ובכל פרצוף. כי בשפע אור א"ס ב"ה שנק' ע"ס דאו"י יש להבחין בו בכל מקום שנשפע אותן ד' הבחי' המובא שם בענף ד', שבחי"א נק' חכמה, בחי"ב נק' בינה, בחי"ג נק' ת"ת או ז"א שכולל ו' ספירות חג"ת נה"י, ובחי"ד נק' מלכות שה"ס המסך הנעשה בה בעת שנגמרת, כדברי הרב שם הנ"ל וז"ל: ואז כאשר נגמר כלי היוד דאצילות נעשית שם מסך ופרגוד וכו' עש"ה. וענין גמר כלי הנבחן במלכות יתבאר לקמן בע"ה.

ונבאר מקודם ענין הירידה וההכאה דאור א"ס ב"ה במסך הזה, דהיינו בבחי"ד הנק' נקודה האמצעית. (ד) **וכבר** שמעת אשר לעולם אין אור המאציל נפסק אפי' רגע מהמקבלים, כי אעפ"י שבחי"ד צמצמה

מחצבת הנשמה עש"ה וזה שמדייק הרב בלשונו הזהב שאור הישר כמעט שהוא נפרד ממקומו וכו', אמנם המסך שה"ס הצמצום מעכבו מזה, ומפגישה זו עולות ע"ס דאו"ח המלבישות לד' הבחי' דאור א"ס ב"ה וע"כ נק' זה בשם זווג, והבן.

(ה) והנה נתבאר לך סוד זווג דהכאה מאור א"ס ב"ה המתפשט אל

המסך שבבחי"ד דאור ישר וענין ע"ס דאו"ח שעולה מהזווג הזה כדברי הרב בענף ד' עש"ה. ותדע שז"ס הקו המובא בענף א' אות ז' וז"ל: והנה אחר הצמצום הנ"ל וכו' אז המשיך מן אור א"ס קו א' ישר וכו' עכ"ל.

שה"ס אותן ד' הבחי' דאור א"ס ב"ה המתפשטות עד המסך דבחי"ד, המתבאר בדבריו בענף ד' כנ"ל בסוד זווג דהכאה, שעולות מכח הזווג הזה עשר ספירות דאור חוזר ומלבישות לעשר ספירות דאור ישר, דהיינו לארבע בחינות דאור א"ס ב"ה כנ"ל, ושני האורות הנ"ל יחד מכונים בשם קו אחד.

וזהו שאומר בענף א' אות ח' וז"ל: ונבאר עתה קצת ענין חקירת המקובלים לדעת איך יש ראש תוך סוף בספירות הנ"ל, אמנם בהיות כי הקו ההוא ראשו נוגע באור אין סוף מצד העליון, וסופו אינו נמשך למטה וכו' ולכן אז יצדק בו ראש וסוף עכ"ל. ואין הכונה במדה גשמית באמת איש ח"ו, אלא כמ"ש אשר מצד העליון ית' אין שום מדה וגבול כי הבחי"ד בעצמה עשתה הצמצום הזה, וזה אמרו שראשו של הקו נוגע באור א"ס מצד העליון, כלומר שמצדו ית' נבחן גם הקו ההוא שהוא בבחי' א"ס דהיינו להשפיע גם למטה מבחי"ד. וז"ש שנוגע באור א"ס, אמנם

המסך דבחי"ד מעכב עלי' ועושיית סיום וסוף, שמעכבתו מלהאיר דרך גבולה ולמטה, כי כבר סילקה רצונה מלקבל שם. וסילוק הרצון הוא בחי' ביטול כלי קבלה, כי לא יצוייר שום קבלה ברוחניות רק ברצון וחשק, גם אור העליון נמדד בכמות השיעור של הרצון כדברי הרב, דע"כ נק' המלכות ארץ שהוא מלשון רצון, וכן איתא בזוהר ובתיקונים בכ"מ, ולפיכך נמצא עתה ראש וסוף בספירות, כי בחי"ד עושיית סוף וסיום באותה מקום שנמצאת והבן.

(ו) ועדיין צריך ביאור ענין גמר כלי דבחי"ד, שמדייק הרב בענף ד'

ואומר, ואז כאשר נגמר כלי היוד דאצילות אז נעשית שם מסך ופרגוד עכ"ל. וצריך אמנם להבין מדוע לא נעשית כלי היוד למסך ופרגוד בטרם שנגמרה. גם מהו הענין של הגמר הזה.

והנה דבריו אלה עשירים במקום אחר, והוא בענף ה' אות י' וז"ל: וז"ס וירא

אלקים את האור ויבדל כי נסתכל המאציל וכו' וכאשר נסתכל המאציל וראה בנפש הנק' את, אז יצאו שרשי הכלים וכו', ואמנם בסוד ראייה זו יש אור ישר ואור חוזר, כי מתחילה נמשך הראייה עד סוף בחי' עשירית שהיא הנפש, ואח"כ בחזרה למעלה היה מבדיל ונעשה בחי' הכלים וכו' ואמנם זה האור ישר היה בו כח לעשות כלים בסוד הראש, שהם ג"ר, עכ"ז לא היה יכול להיות ניכר עד שפגע ראייה זו בנפש עצמו, ובפגיעה שם הנה נגמר עשיית הכלים אל הראש, אך כלים אל הגוף שהם ז"ת עדיין לא היה כח בראייה זו עד שתפגע בנפש הנפש עצמה, ועל ידי הסת"ב מלמטה

למעלה היה האו"ח מלביש את ז"ת עש"ה. וכ"כ בשה"ק דרוש ב' דעולם עקודים בסופו בדף ס'. וכ"כ שם בדרוש ב' דא"ק בסופו דף קמ"ו.

ונמצינו למדים בכאן שסוד זווג דהכאה הנ"ל מכונה ג"כ בשם הסתכלות, וגם אין הכלים ניכרים בזווג הא' המכונה הסת"א על בחי' עשירית שהיא הנפש, כי משם מתגלים רק שרשי הכלים המכונים בכל המקומות בשם ראש או ג"ר, ולפיכך להסתכלות זווג ב' הוא צריך, שאז פוגע בנפש הנפש, ועל ידי הסתכלות ב' הזוה האו"ח מלביש את ז"ת ונגמרו הכלים. ובזה מתבארים לנו דברי הרב במה שאומר בענף ד' ואז כאשר נגמר כלי היוד נעשית שם מסך ופרגוד וכו', שכונתו על בחי' הסת"ב על נפש דנפש כי אז נגמרת בשלימות, באופן אשר האו"ח העולה הימנו ומלביש על האור הישר, גומר הכלים דפרצוף ההוא. ולפי שמסיים שם וז"ל: ואז נגמר עולם האצילות בבחי' הכלים, נשמר בזה לדייק בסוד הזווג מאור א"ס על המסך, שהכוונה רק כאשר נגמר כלי היוד, כלומר אחר שנעשה בחי' הסת"א על בחי' עשירית שהיא הנפש, דהיינו המלכות בכללה, אז מתפשטת עוד הנפש ההיא מינה ובה לע"ס שלה עד שמתגלה בה בחי' הנפש דנפש דהיינו מלכות דמלכות, ואז נבחן שנגמר הכלי היוד. משא"כ בהיותה בהסתכלות ראשון בטרם שנפרטת בעצמה בע"ס להסתכלות ב', אז עדיין אינה נגמרת לגמרי והאו"ח העולה ממנה עושה רק שרשי כלים, המכונים כלים דראש או כלים דג"ר.

(ז) **ותדע** שזהו הסבה שכל פרצוף נבחן על ראש תוך סוף, כי הנך מוצא

שאין שום פרצוף נגמר בזווג הא' על המסך אלא בזווג ב', אשר ע"כ בהכרח שיש ב' מיני כלים בכל פרצוף: א', כלים דג"ר מזווג ראשון שעל המלכות שאינם ניכרים רק לבחי' שרשים. ב', כלים דז"ת שנק' גוף היוצאים מזווג דהכאה הב' על מלכות דמלכות. וכבר נתבאר בענה"ק, אשר הגוף נבחן לב' חלקים: כי האו"ח העולה ממלכות דמלכות ולמעלה נק' חג"ת, ויש אמנם ג"כ הבחן התפשטות האו"ח מלמעלה למטה שנק' נה"י, וסיום גמור. כמ"ש בענף י"ג בפמ"ס ומשם תבין זה בהרחבה, כי ע"ס דנה"י הם התפשטות או"ח לבד בלי או"י, וע"כ אין במסך והמלכות דע"ס דנה"י שום זווג, דאין שם או"י שהוא בחי' אור הזכר הבא בזווג וע"כ נעשה סיום המדרגה. ובזה תבין מ"ש בע"ח שער כ"ה דרוש ז' וז"ל: בכ"מ שאו"י יורד מוכרח הוא שיהיה לו או"ח בכל המקומות והבן זה עכ"ל. והיינו כנ"ל בסוד הסת"א והסת"ב. אמנם יש או"ח בלי או"י והיינו בנה"י כאמור.

וטעם חיוב זה של ב' הזווגים הנזכרים הוא, כי ענין הכלים נמשכים ומתגלים מהעביות שבכלי מלכות דהיינו כח הדין שבה כמ"ש לעיל. וע"כ בזווג הא' כשמתפשטות ד' הבחי' דאו"י נמצאת בחי"ד באחרונה שהיא העשירית מעה"ס ההם. וע"כ אע"פ שנעשה בה זווג דהכאה ועולים ממנה ולמעלה ע"ס דאו"ח, מ"מ אין העביות שבכלי מלכות יכולה להגביה עצמה למעלה ממקומה, וע"כ נבחן שרק האו"ח לבדו עולה ומלביש את הט"ס דאו"י, אבל העביות נשארת במקומה מתחת הט"ס דראש. ולפיכך אותה המלכות של ראש צריכה

שענין הסוף שנתחדש מכח הקו והצמצום לא היה זה תיכף בזווג הא' אלא בב' זווגין. כי בזווג הא' עדיין אין הכלים שה"ס הגבול ניכר בה, אלא עד שד' הבחי' דא"ס ב"ה מתפשטות בה בעצמה עוד לע"ס של המלכות בעצמה, ועל בחי' העשירית דידה עצמה אז נעשה הסוף ע"י האור חוזר הנשפע מלמעלה למטה כאמור. ובזה תבין לשון הזהב של הרב ז"ל, שמדייק בענף א' בסוד הצמצום ואומר בנקודה האמצעית ממש. שרוצה בזה לדייק על בחי'ד שבמלכות עצמה שה"ס הסת"ב על הנפש דנפש כי אז נעשה הסוף, ולאפוקי מנקודה האמצעית שבע"ס דראש דהיינו דהסת"א ששם עדיין לא היה סוף כאמור, וע"כ נשמר והוסיף תיבת ממש והבין.

ומה שהרב מכנה עה"ס דא"ק בראש תוך סוף בשם קו אחד, הוא ג"כ בדיוק נמרץ, כי יורנו בזה ענין עמוק מאד. והוא, כי נודע בכמה מקומות אשר עה"ס דיושר דכל פרצוף יוצאות בג' קוין ימין שמאל אמצע המכונים חח"ן בג"ה דת"י. ושורש תיקון קוין הללו מתחיל מסוד צמצום ב' והעלאת מ"ן ויציאת האור דרך עינים, כמ"ש בענף ט"ו עש"ה. ולפיכך יורנו כאן בפרצופי א"ק, אשר הוא עוד לא היה לו ג' קוין יש"א הנ"ל אלא קו אחד לבד. וע"כ נשמר כמה פעמים שם לומר קו אחד ומוסיף בכונה מלת אחד, דהיינו לאפוקי מג' קוין ימין שמאל אמצע שהמה עוד לא נגלו כאן, שהרי אפילו בחי' עשרה כלים לא נגלו כאן בא"ק אלא רק כלי אחד לכל עה"ס, דע"כ נקראו בשם עקודים כדברי הרב שם.

להתפשט מינה ובה עוד באור א"ס ב"ה בד' בחי' דאור ישר, עד לבחי' עשירית דמלכות עצמה, ומתוך שמלכות הכללית היא נמצאת בחי' שורש וכתר לכל התפשטות השניה הזאת, על כן יש בה בזווג השני הזה לגמור הכלים, כי עתה גם העביות דמלכות תוכל לעלות עד המלכות של ראש, כמ"ש בדף קפ"ג בפמ"ס ד"ה וכבר עש"ה.

אשר ע"כ המסך שבכלי מלכות דראש מכונה אחד מעשרה, שהרי הוא בחי' עשירית דאוי", והמסך שבכלי מלכות דגוף מכונה אחד ממאה, להיות המלכות דראש שהיא עצמה בחי' עשירית. ונתפרטה ג"כ לע"ס עד למלכות דמלכות, הרי שהמלכות דמלכות עצמה אחד ממאה. ולפיכך נק' המלכות בשם חשבון, כי רק בסגולתה הולכות ומתרבות הספירות לחשבונות רבות לאין קץ, והיינו כנ"ל, שבראש עושית עשרה ובגוף עושית מאה. ואח"כ בסוד הזדככות המסך שבה על ד' בחי' חו"ב תו"מ הולך ומתכפל בכל פעם על עשר כמ"ש בסמוך וע"כ נקראת חשבון וזו"ה עיניך בריכות בחשבון, כי עיניך ה"ס הזווג דהסתכלות עינים במסך. בריכות ה"ס מ"ן ומ"ד שעולה מהזווג דהסתכלות עינים שבוה נעשית כמעין הנובע. בחשבון ה"ס החשבונות רבות המתפרטים בסבת הזדככות המסך שלה בד' קומות.

(ח) **והנה** נתבאר סוד עה"ס הראשונות, שיצאו מא"ס המכונה בדברי הרב בשם קו אחד כנ"ל בענף א'. גם נתבאר ענין המעלה מטה או ראש וסוף שיצא על ידו שהוא רק בכח בחי'ד והמלכות שנקראת נקודה האמצעית. גם נתבאר

ביסוד יעלה כל בנינו בתוהו ובאפס, ולפיכך לתשומת לב יתירה אנו צריכים כאן.

אמנם אמת גמורה היא אשר בעקודים לא היה יותר רק כלי אחד לבד שהוא רק כלי מלכות, שה"ס בחי"ד הנזכרת המכונה נקודה האמצעית, שהרי ענין עשרה כלים מקורם מתחיל מעת צמצום ב' דנה"י דא"ק, כמו שהארכנו בפמ"ס בענף ט"ו עש"ה. ומה שהרב מפרש בעקודים בכ"מ שיש שם כח"ב זו"ן, תדע שהוא רק בסוד הסתכלות האורות מסיבת הזדככות המסך דבחי"ד עצמה, כי חמש מדרגות בהזדככות נבחן במסך הזה בדרך הזדככותו, אשר אותם הולך ומפרט לעיל בענף ז', בסדר כח"ב זו"ן, ומכנה אותם ג"כ חמש בחי' אחורים. וכשאנו מחשבין הז"א לשש ספירות שלו חג"ת נה"י, יש עשר בחי' אחורים. אמנם אין צורך בזה מפני שכלהו ו"ק דז"א יש להם רק בחינה אחת כמ"ש הרב לעיל בענף ד' וע"כ עה"ס נכללות רק בכח"ב זו"ן, שהכתר ה"ס השורש וחוי"ב וזו"ן הם ד' בחי' הנודעות וזכור זה לכל המקומות. וכבר הארכנו בענין ה' בחי' דהזדככות המסך לעיל בפמ"ס בענף ג' וד' ובכ"מ, וכן בפמ"א ענף ל"א בד"ה ג' בחינות יש לז"א, עש"ה כל ההמשך בביאור ה' בחי' אחורים האלו דענף ז', כי אין להכפיל הדברים כאן ללא צורך.

(י) **והנה** נתבאר שבאמת אין כאן אלא כלי אחד שהוא בחי"ד הנק' מלכות, שה"ס המסך המקבל הזווג דהכאה, אמנם מטעם חוסר שלימות היה בו מקרה התעלמות האורות. כמ"ש בפמ"א ענף ל"א אות א' ע"ש. שמתחילה נזדכך המסך מהעביות שהיה בבחי"ד וקיבל שיעור עביות דבחי"ג, ומתוך שאור המאציל

(ט) גם נתבאר היטב החיוב דראש וגוף שאנו מבחינים בכל מדרגה, שהוא משום דהסתכלות א' שנק' ע"ס דראש אינו מספיק לגלות רק שרשי כלים, וע"כ בחיוב להסת"ב צריך, שנק' ע"ס דגופא אשר בו נגמרים הכלים. אמנם צריך שתדע ותבין דברי הרב לעיל בענף ז', אשר בעת שיצאו לא היו שלימים אלא אח"כ כשחזרו ונתעלו ונתעלמו אשר אז בעת עלותם הניחו רשימות, הכתר לחכמה וחכמה לבינה ובינה לז"א וז"א לנוק', שבאלה נשלמו הכלים עכ"ל בקיצור.

ולכאורה הדברים סותרים א"ע, דלעיל בענף ה' אומר אשר הסתכלות הב' בנפש דנפש גומר הכלים. ועוד, איך הולך ומפרט שם בענף ז' בענין הרשימות: כתר, חכמה, בינה, ז"א, ונוק'. ובכ"מ אומר בהחלט שאין בעולם עקודים רק כלי אחד לבד, וא"כ איך אפשר שבשעת העלם האורות מאותו הכלי האחד הוכרו ונעשו בה חמשה כלים כח"ב זו"ן. ועוד, המעיין לעיל בדבריו בסוף ענף ו' ימצא שם וז"ל: והנה בהתחברות אורות פנימיים עם האורות מקיפים מחוברין תוך הפה, לכן בצאתם יחד חוץ לפה קשורים יחד, הם מכים זה בזה ומבטשים זה בזה, ומהכאות שלהם אתייליד הויית בחי' כלים עכ"ל. הרי לפנינו ענין שלישי בגילוי הכלים שהוא ההכאה והביטוש דאו"מ ואו"פ זה בזה, וצריך להבין בבירור איך לכלכל כל דבריו הנ"ל בענין מציאות הכלים הללו דעולם עקודים, שהרי המה היסודות הראשונים אשר כל חכמת האמת נבנה עליהם, ומובן שהעושה שגיאה קטנה ח"ו

העליון מלרדת, ואין כאן פגישה בהפכיות שנק' זווג דהכאה, וע"כ בטל הזווג והאור חוזר ונעלמו האורות לגמרי בשורשם.

ונמצינו למדים שכל שבחו ושלימותו של המסך שבכלי מלכות היא בחי' העביות שבו. וענין החסרון הוא הזכות המגיעה לו מאיזו סיבה חיצונה ממנו שיתבאר בסמוך. והטעם הוא, משום דד' בחי' דאור ישר אינן מתלבשות בפרצוף זולת ע"י התלבשותן באו"ח העולה מזווג דהכאה, שענינו פגישת ההפכיות של האו"י החפץ לירד והמסך הקשה והעב מעכב דרכו, אשר משום זה אם מתבטלת העביות שבמסך אז אינו מעכב ואין כאן זווג ואו"ח, ומשום זה נעלם גם האו"י כי חסר לו התלבשותו מאו"ח. וע"כ נק' האו"ח כאן בבחי' אור מקיף, להיותו מלביש ומקיף על האור ישר, שאז מתקיים האור ישר בפרצוף ולא זולת.

וטעם הדבר נתבאר בפמ"ס ענף ג' וד' באורך וכן בפתיחה אות י"ב עש"ה. ונזכיר כאן קיצור הדברים, כי באור העליון נבחנות ד' בחי' הנודעות שנק' חו"ב תו"מ, ועיקרו של האור נבחן רק בבחי' החכמה שבהם, שרק הוא נק' בכל מקום א"ס ב"ה או אור העצמות כמ"ש שם, והנה חו"ב דאור העליון דרכם להתפשט בבחי' אב"א, בסוד יוד ונון שבצדי שפניהם הפוכים זה מזה, כמ"ש הרב בשער הכללים פ"א עש"ה. והענין הוא שהבינה יש בחוקה להמשיך אור דחסדים וע"כ נבחן שהופכת אחוריה לחכמה ופניה למאציל לינק אור דחסדים, ומשום זה נפסק שפע אור החכמה מהפרצוף מפני שהבינה טרודה

אינו פוסק אפי' רגע מהמקבלים נמצא מאליו שנעשה זווג דהכאה מאור המאציל מאותו המסך דבחי"ג ויצאה קומת חכמה, ונבחן שבחי"ד שמלפנים נשארה ריקנית מאור, כי זה הכלל, בכל מקום שהאור בא במיעוט קומה לאיזה פרצוף, אין זה ניכר בכלים העליונים דאותו פרצוף רק בכלים התחתונים, כמו כאן שחסרה קומת יחידה בע"ס היוצאות על מסך דבחי"ג, ולא נשאר משום זה בחי' כתר דעקודים בלי אור אלא רק המלכות דעקודים נשארה ריקנית. באופן שבחי' חיה נתלבשה בכלי דכתר ובחי' נשמה בכלי דחכמה ובחי' רוח בכלי דבינה ובחי' נפש בכלי דז"א, ונמצאת המלכות בלי אור. ואח"כ כשנזכך המסך לבחי"ב אשר קומת ע"ס היוצאות על זווג דהכאה דבחי"ב הוא רק בקומת בינה שהוא בחי' נשמה, נבחן אז שאור דנשמה התלבשה בכלי דכתר ואור דרוח בכלי דחכמה ואור דנפש בכלי דבינה, ונמצא גם כלי דז"א ריקן בלי אור. ואח"כ כשנזדכך לבחי"א ונתמעט האור דע"ס ההם בקומת ז"א דהיינו בחי' רוח ונפש לבד, אז מתיישב הרוח בכלי דכתר והנפש בחכמה, ונשארה גם הכלי דבינה בלי אור. ואח"כ כשנזדכך המסך לבחי' כתר שבו, דהיינו בתכלית הזכות, אז כבר אין בו זווג כי כבר נתבאר היטב שסוד זווג דהכאה הוא מסבת ההפכיות הנמצא בין אור העליון שרוצה לרדת לתחתונים עד כמעט שנפרד ממקומו, ובין המסך המעכב עליו בכח העביות והצמצום שבו מלרדת בבחי"ד שלה כנ"ל עש"ה. אמנם עתה מאחר דנזדככה לבחי' כתר כבר אין בה עביות וכח צמצום המעכב על אור

התפשטות האור בעצמו ואינו ישר מא"ס ב"ה כמו בחי"א הנ"ל, באופן שענין בחי"ב בעצמו הוא ממש התפשטות דבחי"א שהיא החכמה, אמנם יצאה בשם חדש מפני התגברותה הנבחן בה וע"כ נק' בינה ולא חכמה, אמנם השפע החדש שממשכת נק' אור דחסדים. ומבחי' השפע החדש הזה נבחנת הבינה לשורש העביות והדין, כמ"ש בזהר, דהבינה דינין מתערין מינה, פירוש, שהיא בעצמה היא חלק מהחכמה ואין בה עביות ודין כלל, אלא מצד אותו השפע שממשכת מסבת הפיכת פניה אל הכתר הרי יש בה עביות.

יא) ומ"ש דינין מתערין מינה, הוא, כי אור דחסדים הזה דרכו להתפשט ע"ד שנתבאר בבחי"א, וכשמתפשט ג"כ מתעבה, שהוא ענין התגברות כח הקבלה לתוספת שפע, כנ"ל גבי בחי"ב, אמנם התגברות זו השלימה את העביות בתכלית, וע"כ זה האור דחסדים שהתפשט מהבינה נבחן לבחי"ג, וחידוש ההתגברות שבו נבחן לבחי"ד, כמ"ש היטב בהרחבה בענף א' ובענף ד' ע"ה. וז"ס שאמרו על הבינה שהיא בחי"ב אשר דינין מתערין מינה, כי הנך רואה שבחי"ד שה"ס הדינין לא יכלה להגלות רק באותו אור דחסדים שהתפשטה מהבינה ולחוך, שהתגברותו של האור הזה השלימה לעביות והדין שבבחי"ד, מה שלא היה לו מציאות להגלות באור החכמה כנ"ל וזכור זה.

ונמצינו למדים ששורש העביות והדין נמצא בבחי"ב דאוי"י, והבחי"ד היא בחי' ענף המשתלשל ויורד מבחי"ב בסוד דינין מתערין מינה. ובזה תמצא

לינק חסדים מהמאציל שנק' כתר כנודע ואינה מקבלת אור החכמה. אמנם בהתפשט אור העליון עד המסך דבחי"ד בסוד זווג דהכאה הנ"ל, שמזווג זה עולה אור גדול שנק' או"ח שמלביש לאור העליון ממטה למעלה עד הכתר, אז יש לה לבינה אור דחסדים בשפע גדול ואינה צריכה לינק עוד מהמאציל, וע"כ מחזרת פניה ומתעצמת עם החכמה, ואז מושפע אור החכמה בפרצוף שהוא אור העצמות ואור הפנים בסוה"כ חכמת אדם תאיר פניו, ואז נבחן שעצמות דאור העליון מתלבש בכלים דפרצוף. והנה נתבאר היטב שכל עיקר התלבשות העצמות דאור העליון בפרצוף, הוא רק באמצעות האו"ח העולה מזווג דהכאה לא זולת.

ונתבאר שם אשר העביות דבחי"ד תלויה בבינה דהיינו הבחי"ב דאור ישר, והוא משום דכל עיקר ההבחן של ד' הבחי' דאור ישר הוא רק בסיבת המלכות שהיא בחי"ד, שהיא אינה יכולה להתגלות בכל שיעור העביות, זולת בהקדם לה ג' בחי' ראשונות: חכמה בינה ת"ת. כי אור העליון המושפע מא"ס ב"ה בכללו נק' אור החכמה שהוא בחי"א, והנה מהאור הגדול הזה אי אפשר שישתלשל ממנו בחי' עביות כלל ועיקר, אמנם אור זה כשמתפשט דרכו להתעבות מעט כדברי הרב בענף ד', שה"ס התגברות לתוספות אור מן המאציל, אשר התגברות זו הנוולדת בהתפשטות החכמה נבחנת לבחי' אחרת באור העליון, והיינו בחי"ב שנק' בינה, והשפע שיונקת ע"י התגברותה נק' אור דחסדים, הגרוע הרבה מבחי"א משום שכח התחתון מטרב בו, דהיינו כחו של

שהוא נמשך בפרצוף ע"י האור חוזר מהזווג דהכאה כנ"ל, ואורות מקיפים ה"ס האור חוזר בעצמו העולה מהזווג הזה שמקיף ומלביש האור ישר עד הכתר, שבאופן זה ממשיך ומקיים אור הפנים בפרצוף. אמנם אח"כ בצאתם מפה ולמטה נמצאים מבטשים זה בזה, כי מסיבת הזדככות בחי"ב ע"י אור הפנים דחכמה, מוכרח ג"כ המסך דבחי"ד להזדכך. וענין הביטוש הזה הוא על סדר המדרגה, דהיינו מבחי"ד לבחי"ג שנתמעט לקומת חכמה, ומבחי"ג מזדכך לבחי"ב לקומת בינה. ומבחי"ב לבחי"א שנתמעט לקומת ז"א, עד שמזדכך לבחי' שורשו בכתר, שאז נעלם כל האור חוזר ואור הפנים דאו"י, ושבים חו"ב אב"א כנ"ל וכמ"ש באורך בפתיחה אות י"ג.

אמנם ע"י הסתלקות זו יוצאות ה' ספירות כח"ב זו"ן באותו פרצוף, והיינו ממש ה' קומות הנ"ל היוצאים ע"י זווג דהכאה בזמן ההזדככות, שמתחילה בזווג השלם בטרם שמזדכך יוצאת קומת כתר, ובד' בחי' של הזיכוך יוצאים: חכמה בינה ז"א ומלכות, כאמור. וזה אמרו, אשר מהכאה וביטוש דאו"מ ואו"פ המתפשטים מפה ולמטה אתייליד הויית בחי' הכלים, דהיינו ה' הקומות שבכלים כח"ב זו"ן, כאמור. באופן שדברי הרב בג' המקומות המובאים לעיל צדקו יחדיו, ואין כאן שום סתירה ח"ו כלל. כי מ"ש בענף ה' שהסת"ב בנפש דנפש גומר הכלים, נאמר על קומה שלימה היוצאת ע"י הזווג דמסך דבחי"ד בטרם שהתחיל להזדכך, כי אם היה לה היכולת לקיים עביותה, ודאי שהיתה נגמרת ונשלמת כולה, כדברי הרב בענף ה' הנ"ל, אמנם

אשר האו"ח ואור העצמות דאו"י תלויים זה בזה ורדופים זה מזה, כמ"ש בפתיחה אות י"ג באורך, דכבר נתבאר שמסבת הפיכת פנים דבחי"א ובחי"ב שבאו"י, אין אור העצמות מבחי"א יכול להאיר ולהתלבש בפרצוף עד ביאת האור לזווג דהכאה במסך דבחי"ד, כמ"ש לעיל, כי אז אחר שהאו"ח עולה מבחי"ד ומקיף ומלביש את האו"י עד הכתר, נמצאת הבינה מחזרת פניה ומתעצמת עם החכמה לאחד, כי אינה צריכה עוד לינק אור דחסדים מן הכתר וע"כ נמצאת הבינה בעצמה משיבה את אור החכמה לפרצוף, שבאופן זה מתלבש העצמות בכלים. אמנם יחד עם זה נסתלקה מהבינה בחי' העביות שבה, משום שהתעצמה ביחוד אחד עם החכמה, ומתוך שנסתלק שורש העביות נמצא שמתבטלת גם העביות מבחי"ד שהיא רק הענף שלה, כמ"ש לעיל שבחי"ד היא רק ענף דבחי"ב עש"ה מילתא בטעמא. ומאחר שבטלה העביות דבחי"ד ממילא נפסק ממנה כח הזווג דהכאה כי נאבד ממנה ההפכיות, וא"כ נפסק ג"כ האור חוזר העולה ומקיף לאו"י, ושוב חסרה לבינה בחי' אור דחסדים שיש בחוקה להמשיך. וא"כ שוב מחזרת פניה לכתר ואחוריה אל החכמה כדי לינק אור דחסדים, שנמצא משום זה שנפסק אור החכמה וחוזרים חו"ב אב"א. (יב) **ובזה** תבין דברי עה"ח סוף ענף ו' שעמדנו עליהם לעיל, וז"ל: והנה בהתחברות אורות פנימיים עם האורות מקיפים מכים ומבטשים זה בזה, ומהכאות שלהם אתייליד הויית בחי' הכלים ע"ש. ובאמור תבין, אשר אורות פנימיים ה"ס אור החכמה שבאור העליון,

לזה נופלים ניצוצין מהזווג שבהם, אשר ניצוצין הללו מכנה בשם אותיות עש"ה. כי עמהם תבין סוד ד' בחי' שבכל מדרגה המפורשים כאן בעה"ח בענף ל"ב, בחי' א' שורש האורות ועיקרם שהוא ד' אותיות של הוי"ה פשוטות בלי מילויים. בחי' ב' הוא אחורים שלהם, דהיינו הוי"ה בריבוע: י' י"ה יה"ו, יהו"ה. בחי"ג, חשבון אותיות הפשוטות. בחי"ד הוא חשבון הריבוע. ותדע שהם סוד ד' הבחי' טנת"א המפורשים בענף ז' בדברי הרב. וע"ד שנתבארו לעיל, וכבר הארכתי בביאורם בפמ"א בענף ל"א ול"ב עש"ה ויתבאר עוד לפנינו בע"ה. (יג) **ובאמור** נבין דברי הרב בענף ל"ב אות ח' וז"ל: **ועתה נבאר הסדר שלהם, הנה מהויה דע"ב אשר בחסד, האורות שלו שעלו למעלה באצילות כשנשברו הכלים היו ו' מדרגות הראשונות. ושאר המדרגות מן הז' ואילך והוא בכלל וכו' כולם ירדו בבריאה עם הכלים בסוד הניצוצין, עכ"ל.**

והענין כמו שנתבאר לעיל בפמ"ס ענף ט"ז וט"ז ובפמ"א דף תי"א ד"ה ולכן אשר ג"ר דע"ס דנקודים שנק' כח"ב, הם ג' ראשים שלימים שבכל אחד ע"ס כח"ב זו"ן, ונק' בדברי הרב לעיל בענף כ"ב, כתר ואו"א והתפשטות כח"ב או ישסו"ת, וכנגדם בגוף דהיינו בז"ת דנקודים נבחן ג' גופים: דעת, וחג"ת, ונהי"מ. עש"ה.

גם צריך שתזכור מ"ש שם בפמ"א בענין הזדככות המסך שקרה אותם, המכונה שם בדברי הרב ירידת ה"ח וה"ג, שמתחילה יצאו בקומת כתר שה"ס הסתכלות עיינין דאו"א על בחי"ד כמ"ש בפמ"א דף תי"א ד"ה ולכן, עש"ה כל ההמשך עד סיום הענף ואח"כ כשנשבר הדעת ונתעלם

לא היה לה אז בעקודים היכולת הזו, וזהו שמוסיף לבאר לנו בענף ז' אשר בעת שיצאו לא היו שלימים, והיו מוכרחים משום זה לחזור ולהתעלם ע"ש. וענין החסרון שהי' בהם מתבאר בענף ו', אשר או"פ ואו"מ מכים זה בזה ומבטשים זה בזה ע"ש, והיינו האו"ח שנק' או"מ עם אור החכמה שנק' אור הפנים המה רדופים זה מזה, שבסבת התעצמות חו"ב פב"פ, נתבטל שורש העביות שבמסך דבחי"ד, וע"כ הולך ומזדכך עד שנעלם. **ומה** שאומר בענף ז' שבסבת התעלמות האורות נשלמו הכלים, כונתו על בחי' ה' קומות כח"ב זו"ן הנ"ל שכל מציאותם הושרש רק בסבת התעלמות האורות על דרך המדרגה בזה אחר זה, בסבת הזדככות המסך ועליתו: ממלכות לז"א, ומז"א לבינה, ומבינה לחכמה, עד ביאתו לבחי' כתר שנזדכך כולו, כמו שהאריך הרב שם בענף ז' אשר אז בעת עלותם הניחו רשימות, שבאלה נשלמו הכלים גם בבחי' התחלקותם לכח"ב זו"ן זה למטה מזה כנ"ל, ע"ש דבריו באורך. והנך רואה איך אלו ואלו דברי אלקים חיים. **והנה** הרב מאריך שם בענין ה' הקומות הנ"ל ומחלק אותם על ד' בחי' טנת"א, כי בטרם שמתחילים להזדכך בעת שקומתם שוה עד הכתר, מכנה אותם בשם טעמים ואור הפנים, ומעת שמתחילה הזדככות במסך בסבת אור הפנים, מכנה כל הקומות הללו: חו"ב תו"מ, בשם נקודות ואור אחורים. והרשימו הנשאר מאור הפנים מכנה בשם תגין, ולבסוף אומר שם, שיש אור ד' היוצא מסוד הזווג של אור הרשימו עם אור האחורים, שמכח שהמה הפכים זה

דאורות דפה שה"ס שורשי עסמ"ב המובאים תמיד בדברי הרב, כבר נתבאר שם שכל אחד מלביש וממלא הארתו דגוף דעליון אחר הסתלקות אורותיו משם, שז"ס אשר ע"ב ה"ס המילוי דכתר וס"ג מילוי דמילוי דכתר ומ"ה וב"ן מילוי המילוי דמילוי דכתר כנ"ל באורך.

גם נתבאר בפמ"א דף תקל"ה ד"ה גם שעסמ"ב וטנת"א וענין פו"א דאותיות ופו"א דחשבונם, כל אלה הם ענין אחד. כי הפנים דאותיות בצורתם ה"ס טעמים וכתר. והאחורים, דהיינו הריבוע דהויה, ה"ס ד' מדרגות עסמ"ב היוצאים בסבת הזדככות המסך זה למטה מזה, והם מכוונים ג"כ אור דנקודות. והחשבון דכל אחד, ה"ס המסך אשר כל עיקר החשבון משיעור הקומה אינו נבחן בשום ספירה זולת בעביות שבמסך כנ"ל, וע"כ מסך המשמש לקומת כתר וטעמים נק' חשבון אותיות דפנים דהויה, וד' המסכים המשמשים לד' הקומות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן המכוונים יחד אור דאחורים נק' חשבון אותיות דהויה בריבוע.

יד) אמנם ודאי שיש לשים לב בערכי הכנויים הנ"ל שהם ענין אחד, שהרב מחליפם בכל ענין כמותאם לאותו ענין, כי בשעה שהמדובר הוא בבחי' ההנהגה והתיקונים המגיעים בעולמות מכח ה' הקומות הנ"ל שיוצאים זה למטה מזה, אז מכנה אותם בשם מילוי ד' הויות: עסמ"ב או א"א או"א ישסו"ת זו"ן, ובשעה שהמדובר הוא בשורש התהוותם, להתחקות היטב בכל בחי' שבהם לפי עצמה, אז מכנה אותם בשם: טעמים נקודות תגין אותיות, וכ"ז כשמדבר בערך יציאת האורות אשר התחתונים באים

בחי"ד דמסך נעשה הזווג על בחי"ג דמסך ויצאו ע"ס בקומת חכמה, המכונה שם בדברי הרב שירדו ה"ח וה"ג מראש דאבא לגופא דאבא. וכשנשבר כלי החסד נעלם גם בחי"ג דמסך ונעשה הזווג על בחי"ב דמסך, ויצאו ע"ס בקומת בינה, המכונה שם בדברי הרב התפשטות ה"ח וה"ג בגופא דאמא. וכשנשבר כלי הגבורה ונעלם גם בחי"ב דמסך נעשה הזווג על בחי"א דמסך, ויצאו ע"ס בקומת ז"א המכונה שם בדברי הרב המשכת ה"ח ביסוד אבא וה"ג ביסוד אמא, כמ"ש שם בפמ"א. ועד"ז ממש ביאר שם הרב אצל הראש הג' המכונה התפשטות ג' קוי כח"ב או ישסו"ת, שראשיהו דישסו"ת דהיינו קומת כתר, יצא בהסתכלות עינים. ואח"כ ירדו ה"ח וה"ג, לגופא דיש"ס, דהיינו לקומת חכמה דישסו"ת. ואח"כ ירדו לגופא דתבונה, דהיינו לקומת בינה דישסו"ת. ואח"כ ירדו ליסודות דישסו"ת, דהיינו לקומת ז"א, כמ"ש היטב בפמ"א באורך עש"ה, כי א"א להכפיל הדברים בכל פעם.

והנך רואה איך שיצאו בכל ראש חמש קומות געסמ"ב זה למטה מזה, הן בראש הב' הנק' או"א עילאין והן בראש הג' הנק' ישסו"ת. ובגולגלתא אין דרכו של הרב לעסוק בו כנודע. וכבר נתבאר זה בפמ"ס בענף ט' עש"ה אשר כל ענין הסתלקות האורות הוא מסבת הזדככות המסך הנוהג בכל גוף ואפילו בגוף דגלגלתא, שזה המכונה בדברי הרב בשם הסתלקות דהתפ"א דאורות היוצאים מפה דראש ולמטה, וכנ"ל באות ט' וע"ס היוצאות על המסך בדרגות זיכוכו זה למטה מזה, שמכוונים בדברי הרב התפ"ב

דנקודים, כמ"ש בפמ"א בענף כ"ב דף תכ"א ד"ה והמשיך עש"ה.

ואלה הם דברי הרב בענף ל"ב אשר לא נשאר מהויה דע"ב שהוא או"א עילאין דנקודים, רק ד' המדרגות דפשוט דהיינו מכתר דאו"א עי' וב' מדרגות מהמילוי שה"ס חכמה דאו"א עי', אמנם המלכיות שלהם וגם המילוי דמילוי דהיינו הבינה דאו"א עי' נשברו וירדו בסוד ניצוצין לבי"ע להחיות את הכלים. באופן שלא נשאר מהבינה אלא רק מבחי' חכמה שבה, כלומר במה שכלולה בב' מדרגות הראשונות דחכמה דאו"א עי', דהיינו בחי' ע"ב דבינה, שנתבאר בפמ"ס ענף ט"ז אות א' דהיינו הבחי' מנקבי עינים ולמעלה דראש הב' דנקודים, שז"ס כתר חכמה דע"ב הנק' קמץ פתח, ומצירי ולמטה נשברו ולא נתקיימו כמ"ש שם עש"ה.

ואין להקשות על הנ"ל מהמבואר בכ"מ, שאין הזדככות והסתלקות נוהג בראש, וא"כ איך אומר כאן שנפלו ניצוצין מע"ב ס"ג, ולא עוד כי חושב ד' מדרגות פו"א וחשבונם אפי' בכתר דע"ב. וכבר נתבאר שענין האחורים הוא מכח הזדככות המסך. אמנם כבר נתבאר זה בפמ"ס ענף ט"ז אשר כל הג"ר דנקודים המה באמת ראש אחד, ומה שאנו מבחינים בהם ג' ראשים כתר ואו"א וישסו"ת כל זה הגיע להם מסוד הזווג על המ"ן ואור דנה"י דא"ק, שמחמת זה נבחן הראש הא' שאינו מגוף הפרצוף, וראש הב' נבחן שכבר יצא מבחי' ראש לבחי' אח"פ דראש הא' שיצא לבחי' חג"ת, וא"כ כבר נוהג בו הזדככות להיותו ממלכות דראש הא' ולמטה, עש"ה.

מתחילה לגילוי ואח"כ העליונים. אמנם כשמדבר בדיוק בערך הכלים ההפכים מסדר האורות, כי בכלים העליונים מתגלים ומתגדלים בתחילה ואח"כ התחתונים ובמקום זה מכנה ד' הקומות הנ"ל בשם צורות אותיות דהויה: פשוט ריבוע וחשבונם כנ"ל וכמ"ש בפתיחה אשר הכלים מוגדרים תמיד בשם אותיות עש"ה בטעמו ונימוקו.

וזה שאומר הרב שלא נשתייר משם ע"ב דנקודים דהיינו מראש הב' דשם שנק' או"א עילאין אלא שש מדרגות לבד, דהיינו ד' מדרגות שבכתר דאו"א עי' שהם פו"א דאותיות וחשבונם, וב' מדרגות דחכמה דאו"א עי' שהם פנים ואחור דאותיות לבד. וממדרגה הז' ואילך, שהוא החשבון דפנים דאותיות שבגי' ע"ב, נפל בבריאה בבחי' ניצוצין דכלים הנשברים. וצריך שתזכור כאן מ"ש הרב לעיל בעה"ח בענף י"ד אות נ' בענין הט' נקודות, אשר לא נשאר מהם רק קמץ פתח, ומצירי ולמטה כולם נפלו בבריאה, עש"ה. וכבר עמדנו בפמ"ס ענף ט"ז אות א' שלכאורה סותר זה לכ"מ שאומר אשר ג"ר כח"ב לא נשברו שהם קמץ פתח צירי כנודע, ואיך אומר שהצירי שה"ס הבינה נשברה יחד עם הנקודות התחתונות.

והענין כי יש להבחין בעולם הנקודים ב' בחי' בינה: א' היא אימא עילאה, דהיינו בטרם שיצאה מחוץ לג"ר דנקודים, דהיינו בהיותה בבחי' נקודה ג' דהיינו אימא עילאה דראש הב'. ובחי' ב' דבינה היא אחר שיצאה לחוץ בסוד ראש הג' דנקודים שנקרא ישסו"ת, שנתפשט ובא למטה מג"ר דנקודים דהיינו במקום חג"ת

ואח"כ כשנזדכך לבחי"א שנבחן רק באות אחת יוד דהויה נמצא חשבון המסך בגי' יו"ד, הרי שכל אלו ד' המסכים דאחורים ביחד שהם: כ"ו כ"א ט"ו י', עולים יחד ע"ב.

וענין ירידת החו"ג לגופא דאבא המובא שם ה"ס חכמה דע"ב דכאן, המכונה עשר אותיות הויה במילוי יודין, שבהם ג"כ אותן ד' המדרגות הנ"ל: פו"א דאותיות בצורתם וחשבונם, אשר עשרת האותיות במילוי בצורתם ה"ס הטעמים, והיינו בטרם שנשבר כלי דחסד, שאז יצאו ע"ס בגופא דאבא ברת"ס בקומת חכמה. וענין כ"ו האותיות דריבוע בצורתם היינו מעת שהתחיל שבירת מלך החסד, אשר שבירתו היה ע"ד המדרגה בסוד הריבוע עד שנסתלק האור כולו, שיש בזה ד' זווגים בסוד אחוריהם למטה, כמ"ש כאן בפמ"א דף קצ"ו ד"ה מדרגה עש"ה. וענין חשבון כ"ו מד' אותיות הפנים ה"ס המסך דנקבי עינים בטרם שהתחילה השבירה.

וענין החשבון דיוד אותיות דאחור שבגי' ע"ב, ה"ס ד' בחי' המסך שיצאו בעת הזדככותו בעת השבירה עד שנעלם כולו, כי מתחילת התנועה לצאת מבחי"ד עדיין יש בה קומה שלימה של ע"ס עד הכתר ונבחן אז המסך בחשבון כ"ו, אמנם נק' אחורים והוא משום שעומד בתחילת התנועה, והגם שעדיין לא נאבדה עביותו מ"מ הוא מתחיל להפוך פניו למעלה והבן. ואח"כ כשקיבלה העביות דבחי"ג ויצאו ע"ס בקומת חכמה, שנבחן רק בגי' אותיות יה"ו כמ"ש שם נמצא חשבון של מסך זה שעולה בגי' כ"א, ואח"כ כשקיבלה העביות דבחי"ב שנבחן בהויה די"ה, נמצא חשבון המסך בגי' ט"ו.

והנה נתבאר שם דכל המדרגות הנחשבות בהויה דע"ב הם כבר מבחי' מלכות דראש ולמטה, משום שהויה דע"ב ה"ס ראש הב' דנקודים שכולל ב' הנקודות חו"ב. ושש המדרגות דחושב בהם המה ע"ד ירידת החו"ג המבואר בדברי הרב בענף כ"ב וכמ"ש לעיל בפמ"ס ענף ט"ו אות י"ז ע"ש. ובזה תדע שהזווג דהסתכלות עינים דאו"א זה בזה המובא שם ה"ס כתר ע"ב דכאן, וענין ארבע אותיות דפנים דהויה, היינו בטרם שנשבר מלך הדעת, שאז יצאו הע"ס ברת"ס בקומת כתר, כמ"ש שם והם נק' ג"כ אור הטעמים. וענין עשר אותיות דריבוע דהויה דצורתם, היינו מעת שהתחיל שבירת מלך הדעת, שהיה ע"ד המדרגה בסוד הריבוע עד שנסתלק כולו, שיש בזה ד' זווגים בסוד אחוריהם למטה, כמ"ש כאן בפמ"א דף קצ"ו ד"ה מדרגה עש"ה. וענין חשבון כ"ו מד' אותיות הפנים ה"ס המסך דנקבי עינים בטרם שהתחילה השבירה.

וענין החשבון דיוד אותיות דאחור שבגי' ע"ב, ה"ס ד' בחי' המסך שיצאו בעת הזדככותו בעת השבירה עד שנעלם כולו, כי מתחילת התנועה לצאת מבחי"ד עדיין יש בה קומה שלימה של ע"ס עד הכתר ונבחן אז המסך בחשבון כ"ו, אמנם נק' אחורים והוא משום שעומד בתחילת התנועה, והגם שעדיין לא נאבדה עביותו מ"מ הוא מתחיל להפוך פניו למעלה והבן. ואח"כ כשקיבלה העביות דבחי"ג ויצאו ע"ס בקומת חכמה, שנבחן רק בגי' אותיות יה"ו כמ"ש שם נמצא חשבון של מסך זה שעולה בגי' כ"א, ואח"כ כשקיבלה העביות דבחי"ב שנבחן בהויה די"ה, נמצא חשבון המסך בגי' ט"ו.

שהרי לא פירש הרב רק ג' מדרגות: פשוט מילוי ומילוי המילוי. וממלוי המילוי של המילוי, לא תמצא לעולם בדברי הרב. ואל תטעה במ"ש הרב בענף ל"ב אות א' בסוף מדרגה י"ב וז"ל: ועד"ז תלך עד אלף אלפים מדרגות לאין קץ עד הנ"ל. דמשמע מדבריו שהמילויים דהויות הולכים ומתמלאים לאין קץ, אמנם תדע שאין כונתו על המילויים רק על המדרגות עצמם. דקחשיב שם י"ב מדרגות, וע"ז מסיים שהמדרגות הולכות ומתרבות לאלף אלפים לאין קץ, שזה פשוט שאין שום פרצוף פרטי שבפרצופי אבי"ע נשלם בטרם שישיג קכ"ה מדרגות, שכל מדרגה ממנה יש לה נרנח"י, כמ"ש במקומו בטעמו ונימוקו. אמנם ענין המילויים של ההויות אין יותר מג' בחי' שהם: פשוט מילוי ומילוי המילוי ולא יותר, המכונים בכל מקום שם מ"ב, דהיינו על מ"ב אותיות שבג' בחי' הללו שהם: ד' אותיות הפשוט ועשרת אותיות המילוי וכ"ח אותיות דמילוי של המילוי ולא יותר, כמ"ש הטעם בסמוך בע"ה.

והענין כי כל ענין המילוי שאנו מבחינים בד' אותיות של הוי"ה, כבר נתבאר לעיל שהוא משום דהגוף דכל פרצוף מסתלקים האורות ממנו בסבת ההזדככות, כמ"ש הרב דאו"מ ואו"פ מבטשים זה בזה בצאתם מפה ולמטה ע"ש, וע"כ בא בתחתון שה"ס התפ"ב וממלא אורותיו דעליון באופן שע"ב שה"ס חכמה ממלא אורותיו של גופא דכתר, וס"ג שה"ס בינה ממלא אורותיו של גופא דע"ב, אשר זה נבחן אשר ד' אותיות הפשוט דכל הויה שה"ס הכתר דאותה המדרגה, בהכרח שיש לה

ועד"ז בד' המדרגות דמילוי המילוי דהויה דיודין, דהיינו כשירדו ה"ח וה"ג לגופא דאמא המובא שם. ועד"ז בד' המדרגות דמילוי המילוי דהויה דהויה דיודין, שה"ס ירידת ה"ח וה"ג ליסודות דאו"א עילאין המובא שם. והנה נתבאר לך שש עשרה מדרגות שישנם בע"ב, דהיינו במילוי הויה דיודין. ועד"ז יש שש עשרה מדרגות בס"ג, דהיינו הויה במילוי יודין וא' בתוך הואו שלה, ודהיינו ג"כ עד ירידת ה"ח וה"ג המבוארים בישסו"ת, מכח שבירת מלכי נהי"מ, וע"ד שנתפרשו לעיל גבי או"א עילאין. ועד"ז שש עשרה מדרגות במ"ה דהיינו הויה במילוי אלפין. ועד"ז בהויה דב"ן דהיינו במילוי ההין. אמנם כל מדרגותיו דב"ן כלולים במ"ה, כי אין כאן רק ד' זווגים בסוד ירידת הקומה שהם: כתר חכמה בינה וזו"ן, והזו"ן המה הם שנקראים מ"ה וב"ן, שכבר נזדכך המסך שלהם בבחי"א, וא"כ אין עוד זווג יותר לקומת ב"ן לפי עצמה, כי כשנזדכך המסך לבחי' כתר דהיינו לבחי' שורשו כבר אין שם עביות כלל וע"כ אינו ראוי לזווג דע"כ נפסק האור חוזר ונעלם כנ"ל. ובזה תבין היטב אשר מ"ה וב"ן תמיד כלולים ובאים מזווג אחד על המסך דבחי"א, ולפיכך לא יתפרשו שש עשרה המדרגות הנ"ל בב"ן עצמו, כמו בהויות דע"ב ס"ג מ"ה אלה שנכללים במ"ה כאמור, וזכור זה שהיא ידיעה חיובית להרבה מקומות.

אמנם מה שאמרנו לעיל שכח"ב ה"ס פשוט מילוי ומ"ה"מ. וזו"ן הם מילוי דמילוי המילוי, אמרנו כן רק בדרך הסברה, אבל לפי האמת אין זו"ן נחשבים למילוי דמילוי המילוי דאותה הויה,

דס"ג נתעלה ונסתיים כולו למעלה מטבור דא"ק, כדברי הרב הנ"ל ולפיכך נבחנים מ"ה וב"ן דא"ק דהיינו ע"ס דנקודים, שהמה רק בחי' המילוי דנה"י דכתר, דהיינו בחי' למטה מטבור דא"ק הפנימי עצמו, אשר שמה המה מלבישים עליו ולא כלל למילוי דס"ג דא"ק דכל א"ק הפנימי נק' כתר, כמ"ש שם. אשר לפי"ז נמצא פרצוף כתר דא"ק שה"ס הויה פנימאה הפשוט בלי מילוי שיש לו ב' בחי' של מילויים, א' הוא מטבורו ולמעלה ששם ממלאים אותו ע"ב וס"ג עד הטבור כנ"ל. ב' הוא מטבורו ולמטה, ששם ממלאים אותו מ"ה וב"ן, שהמה הם ע"ס דנקודים, והבן היטב.

ואלה הם דברי הרב בענף ל"ה אות א' וז"ל: הנה תבין היטב כי אבא הוא כללות או"א, והם הויה דע"ב וכו' ותראה ממקום אחר שאין כל זה רק בז"ת של כל אחד מהם, אך בג"ר של כ"א מהם הוא מ"ב אתוון, שהם: ד', יו"ד, כ"ח, וכו'. והנך רואה מפורש בדברי הרב אשר רק כתר ע"ב וס"ג נחשבין לפשוט ומילוי ומילוי דמילוי, אמנם מ"ה וב"ן שהם ז"ת דכל אחד אינם נבחנים למילוי דמילוי המילוי אלא לבחי' עשר אותיות דמילוי לבד כמו ע"ב דאותה הויה, כי כמו שע"ב דאותה הויה דהיינו החכמה שבו הוא מילוי של הכתר, דהיינו מילוי של עשר אותיות, כן גם מ"ה וב"ן דאותה הויה, הוא נבחן רק למילוי של הכתר עצמו, דהיינו מילוי של עשר אותיות לבד, אבל אינם נחשבים כלל למילוי של הס"ג דאותה הויה, דהיינו מילוי השני של כ"ח האותיות דס"ג, והוא מטעם הנ"ל שגופא דס"ג כבר נסתיים למעלה מטבור דהויה

מילוי דהיינו התפ"ב שנקרא ע"ב, שה"ס עשרת אותיות דמילוי הויה. וגם עשרת אותיות המילוי שה"ס ע"ב, שגם האורות דגופו מפה ולמטה נסתלקו, א"כ בהכרח שצריך לס"ג שהוא בינה למלאותו, וע"כ הבינה היא מילוי למילוי דכתר כנ"ל.

אמנם כן אשר גם אורות דס"ג שמפה ולמטה ג"כ נסתלקו, וא"כ גם כ"ח אותיות דמילוי המילוי להתפ"ב צריכים שהמה מ"ה וב"ן, אמנם כל עניני המילויים הללו המה נמשכים מא"ק. וכבר נתבאר לעיל בענף ט"ו שביציאת הס"ג והתפשטותו מטבור עד סיום רגליו נעשה בחי' צמצום נה"י ועליית מ"ן, שה"ס הזדככות והעלם אורותיו דגופא דס"ג, ואומר שם באות ו' וז"ל: אמנם האור הראשון שהיה בתחילה למטה ועלה למעלה שוב לא ירד ונשאר שם מטבור ולמעלה וכו'. ונתבאר שם בפמ"א ד"ה אמנם ובפמ"ס טעם הענין, שהוא משום שהזווג נתעלה מפה אל מקום נקבי עינים, ויצאו ע"ס דראש מעינים ולמעלה, ובחי' התוך דהיינו חג"ת יצאו בכלים דאח"פ דראש, ובחי' הסוף דהיינו נה"י יצאו מפה עד הטבור עש"ה.

והנך רואה אשר זהו התפשטות ב' דהיינו ע"ס דנקודים ומ"ה וב"ן דא"ק לא באו במקום גופו דס"ג הקדום שנסתלק שיהיו נחשבים משום זה למילוי דגופא של הס"ג, שהרי כל התפשטות הס"ג שמטבור ולמטה הוא עלה למעלה מטבור ושוב לא ירד למטה מטבור, באופן שע"ס דנקודים שהם בחינת מ"ה וב"ן וסוד התפ"ב דגופא דס"ג אינם כלל במקום גופא דס"ג הראשון להיותם מתחילים למטה מטבור דא"ק, וגופא

אלף אלפין מארי דיבבא ויללה שעמדנו עליהם בתחילת הענף. והנה סוד החשבון הרוחני ושורשו כבר נתבאר לעיל שה"ס המסך שנתקן בכלי מלכות בסוד זווג דהכאה, כמ"ש לעיל אות ז' עשה שזסו"ה עיניך בריכות בחשבון על שער בת רבים, כדברי הרב בענף ל"ה אות ז' כי הזווג דאור העליון על המסך מכונה בשם הסתכלות עינים, כמ"ש הרב לעיל בענף ה' אות מ' ובשה"ק דרוש ב' דעולם העקודים בסופו בדף ס' ועו"ש בדף קמ"ו בדרוש ב' דא"ק בסופו ובכ"מ. גם נתבאר לעיל בענף ד' בפמ"ס שע"י האור העליון שאינו פוסק מהנאצלים שמשום זה הולך ונשפע בלי הרף על המסך שבכלי מלכות הנזכר, נמצא אשר גם האו"ח העולה מהמסך מכח הזווג גם הוא הולך ונובע בלי הרף, ונעשה בזה כמו מעיין נובע שזסו"ה הנ"ל עיניך בריכות כי ע"י אור העינים שהנוק' מקבלת במסך שלה שה"ס חשבון נתקן בה האו"ח בסוד בריכה ומעיין שהולך ומתרבה, שז"ס עיניך בריכות בחשבון על שער בת רבים, כי המלכות נתקנה בסיום האצילות שהיא בחי' השער שדרך שם הכניסה והיציאה מהאצילות שה"ס רה"י לבי"ע שה"ס רשות הרבים, וע"כ המלכות שבה מכונה שער בת רבים, והבן זה ויתבאר עוד במקומו בע"ה.

והטעם שהמסך נק' בשם חשבון, נתבאר בפמ"א ד"ה מדרגה דף תקל"ט ולעיל אות ז' שהוא משום שהוא שורש כל החשבונות הרוחניים וכל ההבחנות שבהם. ונתבאר שם אשר המסך דראש הא' הוא בחי' אחד מעשרה, דהיינו האחרון מעשר הספירות שבראש המכונה פה דראש, ואח"כ בסוד הסת"ב שהמלכות הזאת מתפשטת מינה

פנימאה, ומ"ה וב"ן מתחילים למטה מטבור דהויה פנימאה וא"כ אינם מלבישים כלל לס"ג, ואיך ייחשבו למילוי דכ"ח אותיות שלו, אלא משום שמלבישים למטה מטבור דהויה פנימאה דהיינו ד' אותיות הפשוטות, שהמה בחי' התפ"ב שממלאים ומחזירים האורות אחר הצמצום שקרה בנה"י דהויה פנימאה, כנ"ל עש"ה, לפיכך נחשבים עשר אותיות, דהיינו רק המילוי של ד' אותיות הפשוטות לבד, והבן היטב.

וזה אמרו שם בענף ל"ה אות ח' וז"ל: והנה הז"ת של אבא כל הז' אין להם אלא הויה א' דע"ב דיודין, והטעם כי כולם הם פרצוף אחד לבד, שהוא ז"א דאבא, משא"כ בג"ר שכל אחד הוא פרצוף א' עכ"ל. דהיינו כדאמרן שזו"ן שה"ס מ"ה וב"ן הם פרצוף והתפ"ב דמילוי דנה"י דכתר, וע"כ ה"ס מילוי דעשר אותיות כנ"ל, ומשום שהוא בחי' ז"א דאבא, ע"כ עשר האותיות שלו הם במילוי יודין כמו אבא, ונמצא שלמטה מטבור דהויה פנימאה אין שם בחי' מ"ב אותיות דהיינו פשוט ומילוי ומילוי המילוי, אלא רק בחי' מילוי של עשר אותיות לבד, דהיינו פרצוף אחד דמ"ה וב"ן כאמור. משא"כ למעלה מטבור דהויה פנימאה ששם ג' פרצופים מיוחדים שכל אחד ממלא אורותיו של גופא דעליון שנסתלק דע"כ המה מ"ב אותיות, שהם ד' דפשוט שה"ס הכתר והויה פנימאה, ויוד דמילוי שלו שהוא חכמה וכ"ח דמילוי גופו של החכמה שהוא הבינה, שהמה סוד שם מ"ב, כמו שאומר בתחילת הענף.

ובאמור נבין דברי האדרא שאמרו שבשבירת מלך הדעת יצאו

הסת"א ובחי' פה דראש בפרצוף ע"ב דנקודים הנק' או"א עי' אשר בחי' גופא והסת"ב שלו הוא מלך הדעת, ונמצא שזו המלכות דפה דראש דע"ב שכבר היא חלק אחד ממאה אלף נתפרטה שוב לעשרה חלקים עד למלכות דמלכות, א"כ נמצא שהסת"ב דע"ב שהוא מלך הדעת כבר הוא אחד מאלף אלפים.

והנך מוצא שע"ס דראש הא' דא"ק נתפרטו מעשר לעשר בסיבת המסך דהסתכלות ב' דכל פרצוף עד שבמלך הדעת כבר נתפרטו לאלף אלפים, ונתבאר בענה"ק שאם המלך הזה לא נתפשט גם בעצמו להסת"ב אלא היה נשאר במה שקיבל מהע"ב דהיינו מאו"א עי' לא היה נשבר, אמנם גם הוא התפשט בעצמו להסת"ב ועבר על גבול האצילות שזו היתה שבירתו, כמ"ש בפמ"א דף תנ"ז עש"ה.

והנה נתבאר היטב שסוד מלוכת הדעת נתפרטה מלכותו עד לאלף אלפין, וכל אלה הם כללות כל ז' המלכין דמיתו כמ"ש היטב לעיל בפמ"ס דף תס"ח ד"ה וגם. ובזה תבין דברי הזוהר באדרא נשא (אות קע"ו) המובא לעיל בתחלת הענף וז"ל: **בלע בן בעור, תאנא הוא גזירת דינא תקיפא דתקיפין, דבגיניה מתקשרין אלף אלפין מארי דיבבה ויללה עש"ה.** והיינו כדאמרן, שבסוד מלכותו דבלע בן בעור כבר נתפרטו הספירות לאלף אלפים וכיון שנשברו ונפלו לבי"ע היו מיבבים ומייללין, שזה דוגמא למ"ש חז"ל שהיו מים תחתונים בוכין, אנן בעינן למהוי קדם מלכא, והבן. וע"כ מכנה אותם הזוהר בשם אלף אלפין מארי דיבבה ויללה.

ובה עד למלכות דמלכות המכונה טבור והמסך מתוקן במלכות דמלכות, נמצא המסך חלק אחד ממאה ספירות, דהיינו המלכות דמלכות שהיא החלק העשירי ממלכות דראש ומלכות דראש חלק עשירי מע"ס דראש, וכ"ז הוא בראש וגופא דהויה פנימאה שנק' פרצוף הכתר. **וכבר** נתבאר לעיל שע"ב וס"ג יוצאים ומלבישים לגופא דפרצוף הכתר למעלה מטבורו, שהסת"ב דעליון נעשה להסת"א ופה דראש אצל התחתון, וא"כ אין התרבות מהסת"ב דעליון להסת"א בפה דתחתון, ונמצא שעיקר התפרטות והתרבות החשבון יוצא בגופים של המדרגות, באופן שהמסך שבחשבון מאה דהיינו בהסת"ב דהויה פנימאה נעשה לאחד מאלף אצל הסת"ב דע"ב, ונמצא שנתפרטה ע"ס דראש עד לאלפים. והסת"ב דע"ב נעשה לבחי' הסת"א ופה דראש הס"ג, ואח"כ כשנתפשט פה דראש הס"ג שהוא כבר אחד מאלף, ונתפשטה מינה ובה עד למלכות דמלכות להסת"ב דס"ג, נמצא המסך אחד מעשרת אלפים, כי גם המלכות דראש הס"ג כבר הוא אחד מאלף, שהחלק הזה חזר ונתפרט לעשרה חלקים, נמצא כל חלק אחד מעשרת אלפים.

ואחר כך הסת"ב ואחד מריבוא הנ"ל דגופא דס"ג נתלבש בכתר דב"ן שה"ס הנקודים, ונעשה להסת"א ובחי' פה דראש, ונמצא המלכות דראש של כתר הב"ן בבחי' אחד מריבוא כמו הסת"ב דס"ג. ואח"כ כשנתפשט לסוד הסת"ב ושוב נתחלק לחלק עשירית, נמצא שהיא עתה בגופא דכתר חלק אחד ממאה אלף. והסת"ב דגופא דכתר נעשה

המלכות וגופא דאו"א עילאין שנק' ביחד אבא, אמנם פ"ר ניצוצין המכונים מנצפ"ך, שהמה סוד רפ"ח ניצוצין הנבררים בלי סיגים, המה נמשכים מבחי' התפשטות המלכות וגופא דאמא, כלומר מבחי' המסך שכבר מזוכך לבחי"ב, וע"כ מכנה אותם הרב גבורות נוקבין משום שנמשכים מהתפשטות המלכות ובחי' גופא דאמא וס"ג כנ"ל. וכ"ז אומר רק להבחין ביניהם משורשם, לידע שמספר ש"ך בשלימות אינו נמשך רק ממלכות דאבא שה"ס מלך הדעת כנ"ל, וכמ"ש בפמ"א בענף כ"ב אמנם הש"ך ניצוצין לפי תכונתם עצמם, ודאי שהמה כולם בחי' נוקבין ולא דכורין, כמ"ש כאן בענף ל"ז אשר כלל המלכים דנקודים כולם הם מוחין דנקבות וכמ"ש היטב בפמ"א וזכור זה. תשלום הענין בענף הסמוך בע"ה.

ובאמור תבין מ"ש במבו"ש שער ה' ח"א פ"ג וז"ל: ש"ך ניצוצין הם דינין דכורין והם במלכות דאבא, פ"ר דמנצפ"ך הן גבורות נוקבין ובמלכות דאמא עכ"ל עש"ה. שלכאורה נמצאים בסתירה למ"ש הרב כאן, אשר שכ"ה ניצוצין הם בנוקבא ובמלכות שלה, ופ"ר דמנצפ"ך הם דכורין מז"א אלא שז"א נותן אותם לנוק' בסוד הזווג ביסוד שלה. אמנם הדברים מבוארים ע"פ הנ"ל ובפמ"ס דף תס"ח ד"ה וגם אשר כללות הש"ך ניצוצין אינם נמצאים זולת במלך הדעת, שה"ס התפשטות המלכות דהסתכלות עיינין דאו"א עילאין ובחי' גופא דאו"א אלו, כנ"ל, ששניהם מכונים בשם ע"ב ואבא כנודע. וזה אמרו במבו"ש הנ"ל אשר ש"ך ניצוצין הן דכורין ובמלכות דאבא, דהיינו כדאמרן, שהם בחי' התפשטות